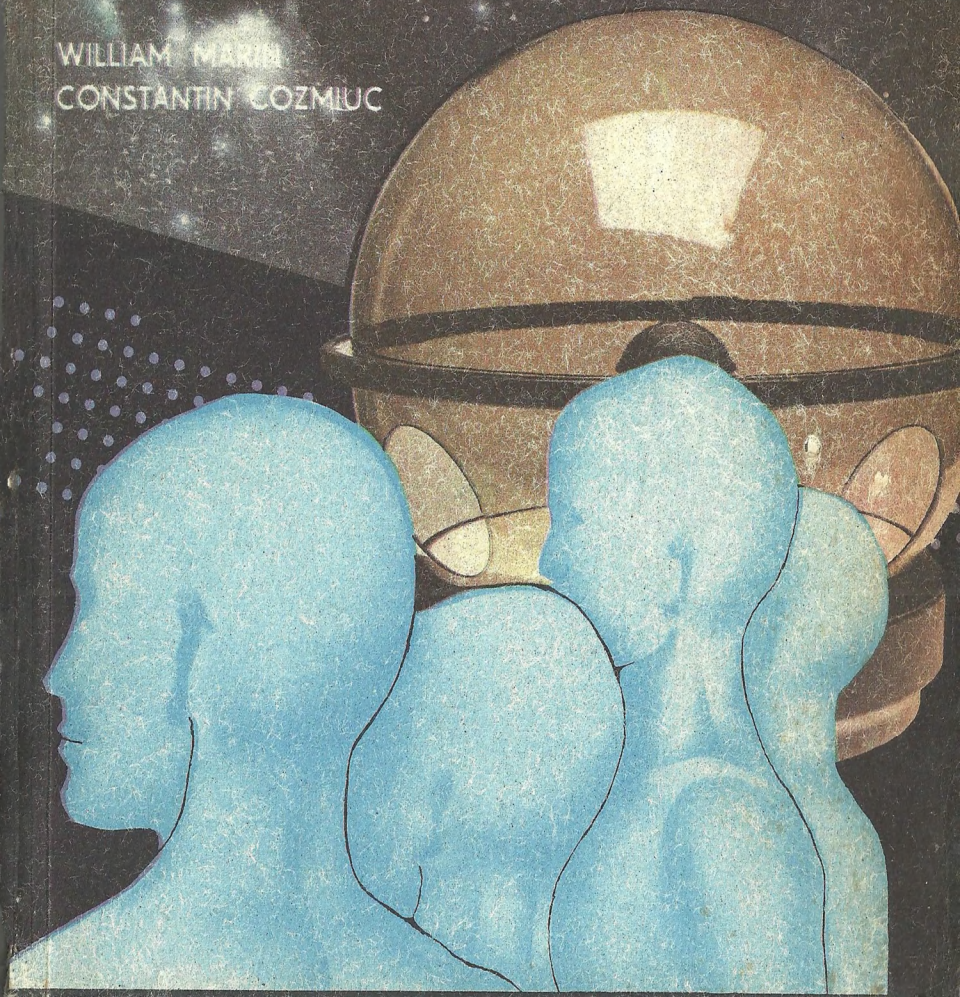

Rebeliune în cosmos

WILLIAM MARIN
CONSTANTIN COZMIUC

REBELIUNE ÎN COSMOS

SCIENCE FICTION

**Dedicăm această carte fiicelor noastre:
Dagmar, Diana și Iudith**

**În ciclul de proză SF
inițiat de Editura Tehnică
au apărut:**

- * CRONICI MICROELECTRONICE*
- * CRONICI METAGALACTICE*
- * TRANSHUMANȚE GALACTICE*
- * REBELIUNE ÎN COSMOS*

WILLIAM MARIN * CONSTANTIN COZMIUC

REBELIUNE ÎN COSMOS

EDITURA TEHNICĂ
BUCUREȘTI 1992

Veți vedea, desigur că acest manuscris a fost încheiat în 1987. De ce apare atât de târziu? Procesul de tipărire să fie chiar așa de lent? Nicidecum!

Odiseea manuscrisului nu este altceva decât jocul absurd cu cenzura ceaușistă. Intitulat, inițial „Rebeliune în Cosmos”, rebotezat apoi cu inofensivele titluri „Taina Robotului” și „Infogalact”, manuscrisul conținând o poveste antidictatorială, nu a reușit să înșele ochiul „vigilent” al cenzorilor culturali. Mai ales că propunerea venea din partea Editurii Tehnice!

Sceptici în privința șanselor de apariție, autorii au multiplicat în mod clandestin manuscrisul, într-un tiraj de 20 de exemplare.

Și, iată acum cartea într-un tiraj de masă!

Subiectul? Pe o palnetă din Galaxie, Khan Borr, prototipul clasic al dictatorului, încearcă să sugrume mecanismele democrației cu ajutorul informaticii, mai exact, al controlului unic, discreționar al circulației informațiilor. Delirul paranoic al celui ce visează să devină stăpînul absolut al Galaxiei va fi, însă, neantizat de apărătorii dreptății, libertății, democrației, într-un cuvînt, ai rațiunii.

Copyright © 1991, Editura Tehnică

Toate drepturile asupra acestei ediții sînt rezervate editurii.

Adresa: EDITURA TEHNICĂ
Piața Presei Libere, 1
33 București, România
cod 79738

PROLOG

În pădurea din apropierea orașului Gadolla, centrul politic al planetei Adin, o clădire modestă se ascundea parcă de curiozitatea nepoftiților. Din văzduh nu putea fi observată, căci deasupra ei se ridicau corôanele arborilor giganți godex și marex. Numai cîteva persoane știau că aici se află reședința de vară a omului politic Michael Pardes.

Stăpînul casei, un bărbat înalt și viguros, cu alură de sportiv, era așezat comod pe spatele unui horos care privea visător spre codru. Blana animalului era verde, iar colții lui puternici aveau culoarea alb-argintie. Din cînd în cînd, bărbatul mîngîia capul imensei feline, iar aceasta scotea sunete abia perceptibile ca pentru a-și exprima satisfacția.

În fața lui Michael Pardes stătea fratele său pe un fotoliu împletit din liane. Oaspetele avea cam aceeași etate ca și gazda, dar părea mai vîrstnic, fiind adus de spate, avea părul mai rar, predominînd firele albe.

Cei doi se aflau pe o terasă și sorbeau încet un lichid spumos portocaliu.

— Ce spui, Rafael, îți place?

Oaspetele nu se grăbi să răspundă. Mai degustă cu vădită delectare o înghițitură, apoi privi în ochii de un albastru luminos ai fratelui său.

— Ai reușit să prepari un cocteil minunat din zeama fructelor pădurii. Are mai ales suc de marex și godex, nu-i așa?

— Ai ghicit, Rafael. Pe unde ai mai fost în ultima vreme? Te-am căutat, dar n-ai fost de găsit!

— Pe planeta Ter Ra, Michael. Tu ai mai fost pe acolo, însă eu am vizitat-o acum pentru prima dată.

— Și cu ce impresii te-ai ales, Rafael?

Oaspetele își mîngîia bărbia pătrată.

— Știi, sînt mult rămași în urmă față de noi, sub aspect tehnologic și nu s-au eliberat încă de multe superstiții și prejudecăți. M-a mirat mai ales

presupunerea lor că ființele înzestrate cu rațiune din Cosmos trebuie să aibă un chip cu totul diferit de al lor... Pentru orice om capabil de a cugeta, este limpede că aspectul antropomorf este cel mai favorabil. Numai așa se pot dezvolta într-un mod optim toate simțurile și un creier în stare să formuleze concepte. De altfel, noi știm astăzi că în întregul univers forma umanoidă este cea care a permis progresul civilizației pe planete și contactele dintre ele.

— Nu e cazul să te miri, Rafael. Din câte știu eu, cei de pe Ter Ra nu cunosc nimic despre celelalte lumi locuite și de aceea imaginația lor se avîntă într-un mod fantezist spre Cosmos.

— Ai dreptate, Michael. Totuși, spre satisfacția mea, am găsit întîmplător și locuitorii aî planetei Ter Ra, pămînteni — cum spun ei — cu o viziune mai apropiată de realitate.

Horosul începu să mîrîie încet. Michael se ridică sprinten de pe spatele animalului și îi strigă: „Hom, ha-pa.”

Patrupedul se ridică și se scutură odată energic, apoi dintr-o săritură, părăsi terasa și dispăru în pădure.

Michael zîmbi, încurajîndu-și fratele să-și continue relatarea.

Rafael, însă, privi lung spre codru și dori să afle cum a reușit fratele său să îmblînzească horosul, o fiară cunoscută pentru cruzimea sa.

Ochii lui Michael luceau și Rafael avu impresia că din ei ies scînteii.

— Totul este posibil dacă vrei ceva cu adevărat! Știi că horoșii trăiesc în haite și sînt stăpîinii de necontestat ai rezervațiilor de pe Adin. Nici o fiară nu le poate rezista, dar omul le este superior și ei simt asta, de aceea caută să-l evite. Am avut însă șansa să salvez odată un pui de horos părăsit. Probabil perechea care i-a dat naștere a pierit, iar haita l-a părăsit. L-am găsit aproape mort de foame și l-am hrănit cu grijă, reușind să-l cresc. M-a mușcat adesea dar, treptat, a învățat unele reguli de conduită. Ne înțelegem acum destul de bine. Știe că se numește Hom și îmi respectă voința. Dar n-aș putea afirma că a devenit un animal domestic. Continuă să fie în mare măsură o fiară cu reacții imprevizibile. Dar tu mă cunoști, nu renunț la eforturile mele de a-l îmblîndi și înregistrez succese în această direcție. Fiind însă de acum matur, Hom simte adesea nevoia să se reîntoarcă în pădure, unde se află perechea sa. Uneori se prezintă împreună cu femela sa în fața casei și eu hrănesc cele două fiare cu carne de daratt.

— Recunoști singur că n-ai reușit pe deplin să-l îmblînzești pe Hom. Nu crezi, Michael, că această fiară puternică ar putea într-o zi să te sfîșie? Dacă te atacă prin surprindere? Cu toată forța ta de sportiv de performanță, ar fi în stare să te anihileze. E doar un animal cu o greutate triplă față de a ta.

— Nu se va întîmpla așa ceva, Rafael. Poți fi liniștit în această privință. Lui Hom îi place mirosul și căldura trupului meu. Pentru el este o dezmiertare dacă mă ocup de el și acceptă bucuros să-l călăresc. Dacă se satură de prezența mea, scoate un mîrîit și atunci îl îndemn să plece în pădure. Nu-i plac spațiile închise, de aceea nu-i permit să intre în casă. Stă cu mine

numai pe terasă, ori în fața clădirii. Când vrea s-o vadă pe Him, nu are nici o piedică. Poate să plece când vrea...

— Dar Him ce comportare are?

— Femela acceptă carne de la mine, dar refuză să se apropie de persoana mea. Am uneori impresia că e cam geloasă, nu-i convine atașamentul lui Hom față de mine.

— Dar haita din care face parte Him nu constituie oare un pericol pentru tine?

— Nu! Hom este căpetenia haitei, cel mai puternic și, desigur, cel mai viclean. Cât timp autoritatea sa va fi acceptată, nu voi fi atacat. Dar s-ar putea ca Hom să piară într-o zi în luptă cu un rival... E clar că, dacă s-ar întâmpla asta, situația se va schimba în defavoarea mea. Haita ar putea trece la atacarea reședinței, însă pot să-i neutralizez, fără a afecta ecosistemul. Da, pot face față și unei asemenea situații. Prefer lupta cu fiarele pădurii decât o confruntare cu adversarii politici. Dar tu mă cunoști. La nevoie nu mă tem nici de o bătălie cu exponenții ideilor retrograde. Dar să lăsăm această temă și să revenim la relatarea ta despre cele văzute pe Ter Ra. Presupun că ai învățat unul din idiomurile mai răspândite acolo.

— Așa este. Am asimilat chiar două dintre ele. Altfel ar fi fost dificil să mă înțeleg cu aceste ființe, fără să mă simtă un străin.

— Și ai aflat ceva mai deosebit?

— Da, Michael. Cred că este bine să-ți aduc la cunoștință faptul că doi locuitori de pe Ter Ra se ocupă cu cercetarea istoriei contemporane a galaxiei noastre, inclusiv evenimentele de pe planeta Adin.

— Cum așa, frate? doar locuitorii planetei Ter Ra încă n-au fost primiți în Organizația Căii Lactee și în consecință nu pot să cunoască prea multe despre noi. Cine sînt acești cercetători? De unde au informațiile necesare pentru redactarea studiului lor? Nu cumva le-ai acordat tu, Rafael, sprijinul necesar? Știi că n-ai voie!

Întrebările fuseseră formulate într-un ritm alert și ochii lui Michael scăpărau scînteii. Cel interpelat zîmbi însă cu satisfacție.

— Văd, frate, că ți-am trezit interesul pentru cele relatate. Îmi pare bine! Cei care au făcut studiul și au elaborat apoi cartea sînt două persoane demne de încrederea noastră. Am făcut verificările necesare. Sînt intelectuali cu o formație diferită, dar au preocupări comune. Primul este universitar și anume un profesor de istorie, ieșit de-acum la pensie, iar al doilea un inginer, încă tînăr, dar cu o gîndire matură. Vîrstnicul e mai mult preocupat de problemele paleoastronautice și a luat parte la reuniuni științifice pe această temă...

— Hm! E bine, căci între planeta Adin și Ter Ra legăturile sînt mai vechi și importante.

— Al doilea, inginerul, este un om cu preocupări multilaterale. Posedă un computer construit după o concepție proprie și cu ajutorul lui a reușit să se conecteze cu rețeaua galactică și astfel să obțină o serie de informații.

— Numai să nu se încurce în ele! Borrienii sînt foarte activi și au tendința de a crea cît mai multe confuzii, spre a pescui apoi în ape turburi.

— Fii liniștit, Michael. Nu las eu lucrurile la întîmplare. Am și eu influența mea, doar i-am contactat pe cei doi autori. De altfel, inginerul este convins că operează cu un program de compunere aleatorie...

— E bine. Numai să nu iasă o cronică a familiei Pardes!

— Doar mă cunoști, frate! Sînt pentru o istorie obiectivă, care respectă adevărul și m-am convins că amîndoi, istoricul și inginerul, au și ei aceeași preocupare. E adevărat, fiind autori de literatură de anticipație, întreprind reconstituirea evenimentelor făcînd apel și la imaginația lor, cînd le lipsesc anumite informații. Dar, cercetînd ce au scris, am constatat că nu se îndepărtează prea mult de adevărul istoric.

— Fără ajutorul tău, Rafael, sînt convins că n-ar fi reușit să obțină un asemenea rezultat. Te pomenești că inițiativa acestei lucrări a fost chiar a ta. În acest caz, probabil le-ai dictat în mare măsură textul, iar Michael Pardes a devenit personajul central al cărții, un fel de supraom care iese mereu învingător și-și face praf toți adversarii!

— Nu te încrunta, Michael! Te cam pripești cu concluziile! Deși, nu contest, am încercat să fiu cît mai util celor doi autori, ideea de a scrie această carte nu-mi aparține. Ei au vrut să scrie un roman social, dar eu i-am îndrumat să redacteze un fel de cronică galactică. Deși am pătruns temeinic în gîndirea celor doi autori, n-aș putea afirma că am fost singurul oaspete de pe Ter Ra care i-a influențat. Așa că tu frățioare nu depășești în carte rolul tău real, și asta datorită datelor furnizate de computer. Și ar mai fi cineva!

— Nu e rău de loc! Dar cine i-a mai influențat? Doar nu borrienii?

— Veșnica poveste, Michael. Cine altcineva poate influența bărbații, dacă nu femeile! Doar ele sînt muzele care inspiră autorii, nu numai pe Ter Ra, ci și pe alte planete.

— Bine, bine, Rafael. Cine sînt aceste muze?

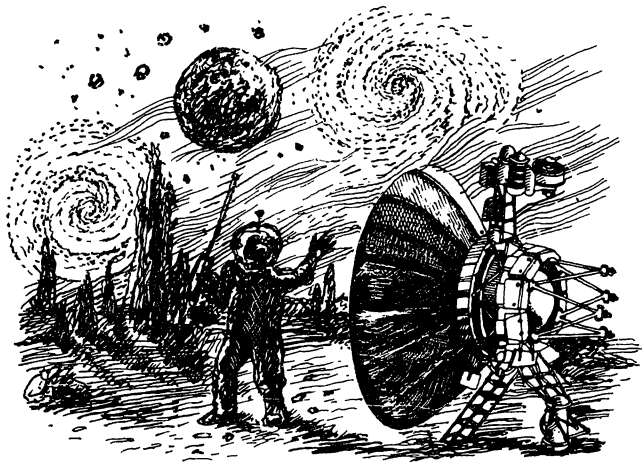
— Mi-ar fi greu să-ți dau un răspuns complet la această întrebare. Cercetînd textul cărții, am constatat că numărul muzelor este destul de mare. Xura Sanzen, Anca Mugur, Zula Borr și Hawa Bahura — fiecare a exercitat o anumită influență asupra celor doi bărbați. Se pare că și Lila Borr i-a fascinat. Ce vrei, toate sînt femei deosebit de atrăgătoare, iar cei doi autori nu sînt decît doi băieți, sensibili la farmecele acestora.

— Așa e firesc! Cu atît mai bine pentru această lucrare. Înseamnă că autorii au primit informații și influențe de la ambele părți aflate în conflict. Nu va fi deci o carte cu o viziune unilaterală. Sper însă că aceste tentații multiple n-au creat un haos în capul celor doi pămînteni.

— Cred că s-au descurcat acceptabil, deși le pot reproșa că au introdus în carte prea multe personaje, îngreunînd astfel lectura. Totuși, cu bunăvoință, textul poate fi citit și înțeles.

— Ai adus, cumva, cîteva fragmente să le văd și eu?

— Da, Michael. Iată-le, citește și spune-mi ce părere ai.

Gwanol se întinse comod pe covorul molatec, din iarbă artificială. Mica ridicătură a solului părea o coceașă, cu mici scobituri, servind drept bănci celor ce simțeau nevoia să stea sub razele astrului local. Aerul adinian era plăcut, renumit în roiul stelar din care făcea parte pentru aromele sale amețitoare. Alături de el se așează oftînd Sanko, prietenul său de o viață și, pe vremuri, tovarășul lungilor plimbări prin zonele verzi ale orașului. Nu se văzuseră de multă vreme și ieșirea la pensie, aproape simultană, înlocuise sentimentul inutilității cu bucuria reînodării unei vechi prietenii.

– Ei, ce mai e nou? întrebă Sanko plictisit.

– Ce să fie? Fiecare zi e la fel cu cealaltă, răspunse Gwanol ușor înciudat, dînd glas sentimentelor neplăcute, încercate în ultimul timp.

– Te plictisești? Nu-ți place cura de revitalizare?

– Cum să-mi placă? Ai văzut avocat mulțumit cu monotonia unui tratament? Nu, domnule! Abia aștept să termin și să mă apuc de altceva!

– Serios? se miră sincer Sanko. Eu nu mi-aș părăsi meseria pentru nimic în lume! Abia aștept să o iau de la capăt...

– Cred și eu, ești specialist în computere, în fiecare zi ai parte de ceva nou! Și la mine, urmă Gwanol întristat, lucrurile se schimbă; pe zi ce trece mă simt tot mai inutil!

Tăcuseră cîteva momente, aruncînd o privire plictisită brățării. Imaginile postului planetar transmiteau ultimele știri. „Nu-i nimic”, își spuseră aproape simultan. „Le vom analiza cu atenție deseară”.

– Ce mai face soția? încearcă Gwanol să deschidă discuția.

– Ce să facă? răspunse Sanko ușor înciudat. Domnule, ce binefacere este să fii femeie! N-ai treabă cu revitalizarea, o faci cîte un pic în fiecare zi...

– Eh, parcă pe noi ne oprește cineva?

– Da, sigur, făcu Sanko ironic. Să ridă lumea de noi! Nu dragă, bărbatului îi stă bine cu părul nins, cu atît mai mare este surpriza nevastei

cînd se întoarce acasă cu podoaba capilară restabilită! Sigur că da, altfel s-ar plictisi de noi și s-ar duce la capătul celălalt al Galaxiei!

Gwanol rîse, apoi se încruntă la gîndul că va urma o lungă discuție despre femei și capriciile lor. Privi aproape ostentativ brățara, pentru a-i tăia avîntul prietenului său. Zîmbi văzînd silueta doctorului Khron, apropiindu-se agale de ei. Îi făcu un semn prietenesc cu mîna. Doctorul îi răspunse și mări pasul în direcția lor.

— Uite-l pe Khron! spuse el vesel. Și el și-a schimbat meseria.

— Serios? făcu Sanko mirat. N-am știut... Credeam că a fost doctor toată viața!

— Nu, domnule! Înainte de cură a fost pilot pe nave hiperspațiale, după aceea nu l-au mai primit și s-a specializat în geriatrie... A ajuns un geniu! adăugă el cu o speranță vădită în voce.

— Bună ziua! spuseră în cor, apoi rîseră dîndu-și seama că semănau cu niște elevi cumiînți în fața profesorului.

— Bună, bună, făcu doctorul. Ce mai fac viitorii tineri?

— Nimic, doctore. Așteptăm să renaștem, răspunse Gwanol.

Khron se așeză lîngă ei, inspiră profund aerul parfumat și le spuse:

— Ați auzit? Peste cîteva zile se va întruni Consiliul Galactic.

— A, de asta se tot comentează starea politică a Galaxiei, spuse Sanko cu degetul îndreptat spre ecranul brățării.

— Da, aprobă doctorul. Se așteaptă un reviriment al lui Borr!

Cei doi se priviră, oglindind în ochi sentimente contradictorii. Gwanol lăsa să-i scape o exclamație inciu dată:

— Să-l ia naiba! Nu are nici o șansă! A fost înfrînt și pus la locul lui la momentul potrivit. Cu asta și-a semnat singur retragerea!

— Dar ce ai cu el? făcu intrigat Sanko. În fond, omul are merite incontestabile, rețelele de calculatoare devin de-a dreptul haotice, trebuie să vină cineva să pună ordine, nu doctore?

Khron ridică din umeri, apoi adăugă evaziv:

— Știu eu? Pentru mine, ori avem o rețea centralizată, cum vrea Borr, ori o rețea stohastică, după vorba lui Pardes, tot acolo sîntem. Ceea ce mă interesează, este să obțin datele de care am nevoie, într-un timp cît mai scurt!

— Păi, vezi? triumfă Sanko. Ajungem în mod necesar la structura propusă de Borr! Într-o rețea care se schimbă în fiecare moment, accesul la informație este mai dificil. Timpii sînt aproape de două ori mai mari!

— Ei și? exclamă Gwanol. Încă nu s-a găsit o aplicație în care acest lucru să deranjeze!

— Dar ar putea să apară! rosti Sanko bucuros că a găsit un argument. După o pauză scurtă, urmă:

— Întotdeauna trebuie să fim cu un pas înaintea nevoilor imediate, să prevedem, să fim gata să întîmpinăm noul, nu să ne prindă nepregătiți!

– Nu cred că structura pentru care militează Pardes este înaptă pentru schimbări. Din contră, mi se pare mai mobilă, mai ușor de adaptat unei noi cerințe, răspunse avocatul nesigur.

Amândoi își îndreptară privirile spre doctor, sperînd din partea sa un verdict decisiv. Khron îi privi ușor amuzat; cunoștea dependența pacientului față de medic și îl amuza s-o studieze la cei doi prieteni.

– Degeaba așteptați de la mine o părere autorizată, vă spun sincer, nu mă pricep. Dumneata ești specialist în calculatoare... făcu el un gest cu bărbia în direcția lui Sanko.

– Pardon, în memorii... se eschivă acesta.

(Aici Michael ridică ochii de pe monitor și îl întrebă pe Rafael: „Ce înseamnă „pardon?” „Ceva în genul lui *îmi pare rău...*” „Hm...”, mormăi nemulțumit Michael și continuă lectura.)

– Bine, admise Khron, cel puțin ești sincer. Pentru mine, nu structura contează, ci omul din spatele ei! Nu-l cunosc nici pe Pardes, nici pe Borr, așa că mă abțin. Însă l-am cunoscut pe Zdrahorian, am servit sub ordinea lui și mi-a plăcut. A fost ferm, principial, imparțial. Ce mai, un adevărat șef, fără slăbiciuni, nici măcar morale...

– Și ce are asta cu subiectul discuției noastre? se miră Gwanol.

– Cum, ce are? Dacă doctrina propusă de Borr ar fi avut ceva tulbure, ar fi fost primul care s-ar fi ridicat împotriva ei răspunse Khron, amintindu-și cu nostalgie de anii petrecuți la bordul navelor hiperspațiale. Zdrahorian fusese directorul centrului de zbor, iar el pilotul său favorit.

– Mie nu prea-mi place omul ăsta, spuse Gwanol. E prea închis, morocănos, de parcă tot timpul ar rumega ceva necurat...

– Așa e firea lui, un introvertit, îl asigură calm doctorul.

– Eu rămîn la ideea mea, se încăpățîna Sanko. Prea multe grade de libertate strică, într-o zi s-ar putea întoarce împotriva noastră. Asta este! Structurile informatice trebuiesc ierarhizate! În fond, așa sînt toți arborii de decizie!

– Dar nu-i vorba de asta, făcu Gwanol iritat de faptul că prietenul său nu vede miezul problemei. Vezi tu, la fiecare arbore de decizie există coeficienți care determină condițiile optime pentru o hotărîre...

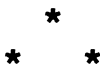
– Ei și? întrebă Sanko, agasat de pauza avocatului.

– Păi, e simplu! În structura propusă de Pardes, coeficienții sînt accesibili, în cealaltă, însă, rolul computerului se rezumă la a prelucra datele introduse, fără ca utilizatorul să aibă acces la program! Mai departe, nu mai participă, introduce datele cerute și gata! Cu asta nu pot fi de acord, deși, ca să-ți spun sincer, Borr mi-e simpatic. Eu cred că toate florile tebuie să înflorească, să aibe condiții de a participa integral la viața rețelei!

– Să lăsăm asta, v-ați cam înfierbîntat. Semn bun, vă revine ceva din viața tinereții, rosti doctorul rîzînd.

Cei doi încuviințară zîbind forțat. Gwanol vru să spună că fără acces la program, oricînd deciziile pot fi manipulate din vîrfurile rețelei, însă se abținu.

Știa ce îi va răspunde Sanko: asta este o problemă de morală și ar fi o calomnie să afirmi că cineva s-ar putea preta la astfel de manipulări.

EXPEDITOR: prof. Dan Ronar

DESTINATAR: Consiliul Galactic, filiala Radania

REFERINȚE: Borr, Khan Senior, Doctrina lui.

— Afîșează textul! ceru profesorul cu ochii ațintiți asupra ecranului reglat pentru contrastul maxim. În spatele său, Martha avea o mină îngrijorată.

— Schimbă fraza „*rezultatul acestei centralizări informatice va fi o denaturare a mecanismelor politice*” cu: „*mecanismele politice se vor modifica în urma noii organizări a structurii hardware.*”

— Dar tu nu ești specialist în calculatoare, insistă femeia. Ce sens are să te amesteci în probleme care nu ne privesc?

Profesorul o privi îngăduitor, înduioșat de îngrijorarea ei și îi răspunse calm:

— Nu mă pricep, este adevărat. Însă cunosc istoria acestei planete... Iar istoria nu este numai o știință despre morți și evenimente trecute. Ea este experiența noastră, pe ea ne bazăm în judecarea evenimentelor prezente! Și acest Borr, dacă îl privim cu ochii unui istoric, este prototipul clasic al dictatorului!

Strînse buzele, ca pentru a-și confirma sieși cele spuse, apoi continuă să-și corecteze textul:

— Pune aici: „*Borr înlocuiește mecanismele politice ale dictaturii cu structurile hardware, organizate însă după același model.*”

— Mi-e teamă că ei vor reacționa... spuse Martha aproape rugător.

Profesorul o măsură amuzat:

— Martha dragă, de confruntări de idei am avut parte toată viața...

Apoi emise ordinul de expediere.

Dratarr privi încîntat monitorul. Lista transmisiunilor interceptate depășea așteptările.

— Afîșează! ceru el bucuros de buna impresie pe care, desigur, i-o va produce lui Borr.

Parcurse textul cu atenție. În linii mari, dușmanii erau aceiași, fișele nu făceau decît să se adauge unor dosare voluminoase, ocupînd sectoare întregi pe cristalele și dischetele arhivei. Zări un nume necunoscut:

Nume: DAN RONAR

Planeta: Radania

Ocupația: profesor, istorie

Opinii (rezumat): *Consideră doctrina lui Borr ca pe un reviriment al dictaturii politice.*

Dratarr își scărpină ceafa. „Cine naiba o mai fi și ăsta?” se întrebă. Da, șeful său, copia cea mai reușită a lui Khan Borr, cunoscut ca „fratele” acestuia, cerea date complete, așa că solicită precizări suplimentare: INAMICI POTENȚIALI, LOCALIZARE EXACTĂ. Monitorul afișă:

INAMICI POTENȚIALI: Rod Manor, asistentul lui D.R.

— Da! Direct pe imprimantă, ordonă Dratarr cu ochii la monitorul galactiziunii.

Deși locuia pe aceeași planetă cu Borr, Dratarr îl văzuse rar pe bătrînul șef al familiei de cloni. La început, în perioada amenajărilor, se vedeau des, acum însă bătrînul se întâlnea doar cu Essau, „fratele” acestuia. Privi curios figura impunătoare a lui Borr, care răspundea calm la întrebările unui reporter:

— *Nu, înfrîngerea electorală nu mă descurajează. Treptat lumea va înțelege bunele mele intenții. Trebuie să facem saltul de la dezordine spre ordine, este tendința universală, o lege imuabilă a Universului. Sigur că pe mulți îi deranjează acest lucru, conservatorismul este un rău încă prezent în sufletele majorității cetățenilor Galaxiei...*

— *Credeți că rețelele vor evolua de la sine spre structura propusă de dumneavoastră?* întrebă reporterul ușor ironic.

— *Oarecum, acceptă Borr zîmbind ca și cum ar fi apreciat malițiozitatea interlocutorului. Vezi dumneata, de aproape o generație (adiniană, desigur), evoluția tehnologiei galactice stagnează. Pentru mine, acesta este indiciul sigur al faptului că s-a ajuns la saturație, că informațiile se pierd, în bună parte, pe circuite imposibil de identificat. Ceea ce salvează sistemul actual este faptul că încă e fiabil. Dar, pentru cît timp? Oare necesitatea imperioasă a trecerii la structura propusă de mine nu va veni prea tîrziu?*

*

* *

Abba Garn închise monitorul și se întoarse spre prietenii săi cu o figură crispată:

— *Va trebui să concepem programe care să-i spulbere argumentația...*

Uzi, fiul său, îl privi nedumerit:

— *Crezi că o mică așezare de pomicultori radanieni poate concura cu marile companii adiniane de programe?*

— *Sînt convinși. Avem computere bune aici, iar programele nu au nevoie decît de inteligență! S-ar putea ca bătrînul Borr să aibă dreptate, mai ales în ceea ce privește accesul la băncile de date, însă mi-e teamă că în spatele*

cuvintelor sale frumoase se ascunde altceva... Ei, ce spuneți, încercăm să-l devansăm?

Prietenii îl aprobă în tăcere.

*
* *

Horhat Zdrahorian își expedie colaboratorii și începu să examineze situația din Galaxie. După părerea lui, actualul conducător era mult prea moale ca să facă față expansiunii borriene.

„Clan?” își spuse surizînd. „Grup mare de cloni, într-adevăr, asta este!”

Își analiză șansele de a prelua conducerea. Între poziția lui și cea rîvnită, grupul de borrieni era o adevărată barieră, aproape imposibil de escaladat, fără confruntări deschise.

Nu era prea iubit, un lucru prea evident ca să nu-l recunoască. Dar nici nu simțea nevoia unei afecțiuni galactice, puterea i-ar fi fost suficientă. „Cei puternici sînt iubiți”, își spuse cu încredere.

Ceru expertului să evalueze situația în două variante:

1.KHAN BORR: ALIAT

2.KHAN BORR: INAMIC

Înainte de afișarea rezultatelor opri computerul. „Nu, n-am nevoie de el”, murmură Horhat în fața geamului. „Mă descurc singur!”

*
* *

—Mda, merge! Să vedem cum se descurcă mai departe, exclamă Michael Pardes.

—Abia acum începe, îl asigură Rafael. Astea au fost doar niște note disparate, care nu cred că vor apărea în varianta finală. Eu cel puțin așa le-am recomandat. Știi, continuă el rîzînd, n-ar strica să ne ocupăm și noi de anticipație... Puțină imaginație și gata, ce zici? Michael și Rafael Pardes, sună bine, nu!

Michael îl privi mirat apoi îi răspunse cu o supărare prefăcută:

Visezi la vreo ediție pămînteană?

*
* *

Aflată la o distanță suficient de mare de soarele central, gigantul Galdar, planeta Adin avea orbita eliptică, în ciuda faptului că steaua forma un sistem dublu cu o gaură neagră. Multă vreme acest lucru a rămas necunoscut savanților, imensa protuberanță spiralată ieșită din Galdar fiind pusă pe seama unui fenomen de condensare laterală.

Cu cîteva generații înaintea lui Șemeș, actualul președinte al Organizației Galactice, planeta Adin începuse să fie înțesată cu sisteme de calcul de toate dimensiunile. Cei care doreau să construiască mașini gigantice s-au lovit de dificultăți tehnice de netrecut, așa că pentru mărirea puterii de analiză logică, atît de necesară în cucerirea hiperspațiului, s-au conectat între ele calculatoarele întregii planete. Alături de ordinatele mari, au intrat în rețea și aparatele individuale, cîteva miliarde la acea oră.

Observația care a dus la descoperirea noii tehnici de comunicație a fost aproape un accident; informațiile din rețele complet separate circula de la una la alta, ca și cum ar fi existat o legătură secretă. În zadar s-au înlăturat toate posibilitățile accidentale, fenomenul ținea de ceva încă necunoscut oamenilor.

Cînd rețelele s-au unificat într-una singură, fenomenul s-a repetat, de data aceasta informațiile provenind din surse extraadiniene; ca și cum ordinatele cuplate ar fi constituit o antenă pentru niște unde necunoscute încă...

Caracterul mesajelor captate încă nu fusese clarificat cînd s-a ivit și prima aplicație: comunicațiile cu navele hiperspațiale. Cucerirea dimensiunilor superioare era abia la început. Navele, odată cu părăsirea trispațiului, nu mai puteau comunica prin unde electromagnetice, așa că descoperirea „canalului informatic” a fost o adevărată mană cerească.

După ce caracterul extraadinian al mesajelor a devenit evident, s-au încercat mai multe contacte. Rezultatul a fost uimitor: sute și sute de noi civilizații își confirmau existența. „Canalul informatic” avea două particularități esențiale: indiferent de limba vorbită, traducerea mesajului era făcută automat, după un mecanism încă necunoscut și, lucrul cel mai important, comunicațiile se realizau practic instantaneu.

Curînd, rețeaua planetară a devenit galactică, integrarea în Organizația Căii Lactee făcîndu-se pe nesimțite. Periodic, întrunirile se țineau pe fiecare planetă, ceilalți membri fiind prezenți prin intermediul unor proiecții holografice, în directă legătură cu omul aflat în spatele lor, la sute de mii de ani lumină distanță.

Eldad Șemeș intră în încăperea rezervată lui din centrul Shama. Se așeză fără să arunce măcar o privire puzderiei de aparate și formă o comandă. Apoi se întinse comod în fotoliu și conectă senzorii la terminațiile nervoase pe care o mutație genetică dirijată le metalizase parțial, pentru un contact mai bun. „Acum!” spuse, și se lăsă în voia gîndurilor. Știa ce va urma, de fiecare dată ritualul era același: mai întîi își pierde contactul cu simțurile, corpul devine inert, ca paralizat, apoi senzația de alunecare vertiginoasă printr-un tunel luminos. La capătul acestuia trupul își

redobîndește sensibilitatea, procesul se repetă în sens invers. Cînd, în sfîrșit, vede, aude și se poate mișca totul nu este decît o iluzie; semnalele sînt transmise de către copilele sale holografice, care iau naștere simultan, în astrocolosseumul fiecărei planete membre a Organizației Galactice, alături de ceilalți reprezentanți.

Primii pași i-au fost nesiguri, ca ai unui drogat cu suc de godex fermentat. Apoi, revenindu-și, a pășit în sală, coborînd cele cîteva trepte care separau nișa sa de coridorul de acces. Imediat lîngă intrare a fost întîmpinat de un bărbat îmbrăcat elegant, avînd o vîrstă incertă, cu fața rotundă și ochii mici, negri, cufundați în orbite. Avea un gest, devenit tic, care provoca zîmbetele tuturor membrilor; își trecea mereu mîna peste craniul pleșuv unde părul devenise o nostalgică amintire.

S-au salutat prietenos, apoi Șemeș găsi de cuvință să-i spună elegantului delegat al Nemyriei, Nonar Brafalek:

— Dragă prietene, mă bucur că vei prezida lucrările consiliului și îți urez succes.

Nonar răspunse sigur de sine:

— Nu aveți nici o grijă! Nu este prima ședință pe care o conduc...

Șemeș zîmbi încurajator, dar în sinea sa rămase neliniștit. „Brafalek este ori inconștient din cauza autosuficienței, ori periculos de expeditiv din comoditate”, își spuse, încercînd să-și dizolve gîndurile negre și exploatînd cele cîteva momente rămase pînă la începerea ședinței prin saluturi și schimburi de cuvinte protocolare cu delegații proaspăt sosiți.

Sala consiliului, astrocolosseumul, iradia o lumină discretă cu nuanțe albastru-violacee. O masă uriașă era situată în centrul rotondei, într-un spațiu mărginit de o cortină opacă, fonoizolantă. Deasupra delegaților lunecau în toate direcțiile sfere argintii, purtînd videotransmițătoare. Pînă la începerea ședinței, hologramele delegaților își căutau locul, ori discutau încercînd să-și sondeze reciproc opiniile, pe tonuri variînd între îngrijorare și indiferență. Între ei, Eldad Șemeș făcea o figură aparte printr-o înșingurare absolută și impenetrabilă. Cîteva sfere-reporter se opriră în jurul său, apoi plecară mai departe.

Nu departe de el stăteau Hawa Bahura și Michael Pardes, angajați într-o discuție tranșantă:

— Sper că astăzi și aici, spunea femeia, intriganții din gruparea lui Borr vor fi puși la punct. O atitudine echivocă față de ei este sinonimă cu iresponsabilitatea!

Pardes își privi frumoasa interlocutoare și sclipiri metalice se iviră în ochii săi albaștri:

— Crede-mă, Hawa, nu toți gîndesc astfel. Iar dintre cei care o fac, prea puțini sînt dispuși să-și riște funcțiile și tihna de dragul adevărului.

— Și nu-și dau seama că tăcînd își periclitează exact ceea ce vor să păstreze?

Michael îi răspunse cu o grimasă ironică:

– Nici vorbă! Au atîta grijă de privilegiile lor, încît şi-au pierdut pînă şi instinctul de conservare!

Discuţiile au fost oprite de acordurile sobre şi armonioase ale imnului galactic. În liniştea brusc instalată, Blafarek se ridică netezindu-şi ca de obicei chelia şi îşi începu cuvîntul de deschidere a întrunirii:

– Armonie şi comuniune pe canalul informatic, stimaţi preieteni! Pentru că îmi revine astăzi sarcina conducerii lucrărilor Consiliului Galactic, în primul rînd trebuie să constat cu satisfacţie că sînt de faţă toţi reprezentanţii popoarelor Căi Lactee. De aceea îmi exprim speranţa că şi această întrunire va fi caracterizată de spiritul cooperării, la fel ca ultimele noastre întîlniri. Înainte de a trece la discutarea informaţiilor pe care fiecare din cei prezenţi le-a primit din timp spre consultare, îmi fac datoria de a întreba dacă există propuneri pentru puncte suplimentare pe ordinea de zi.

Privi întrebător spre cei din jur şi văzu o mîină ridicată. Era Michael Pardes, cu o figură pe care nu se putea citi nimic. Blafarek păru curios să vadă în ce măsură atletul blond se va referi la tensiunea instalată de o vreme în viaţa organizaţiei galactice, dar şi îngrijorat, căci ştia cît de incisiv şi lipsit de menajamente poate deveni acesta în chestiuni de principiu.

– Prietenul Michael Pardes se anunţă cu o sugestie, rosti el solemn. Să-i dăm cuvîntul.

Tînărul se ridică şi privi în jur. Două cute, adînc brăzdate între sprîncene, îi trădau încordarea. Privirea i se opri asupra lui Eldad Şemeş şi, citind în ochii acestuia încurajarea, începu:

– Onorat Consiliu Galactic! Doresc să propun o modificare a ordinii de zi. Deşi problemele stabilite anterior au o însemnătate bine motivată, cred totuşi că este necesar să acordăm prioritate unor stări de lucruri care ameninţă să compromită principiile democratice aflate la baza relaţiilor noastre. Cu toţii ştim că discuţiile noastre au fost cît se poate de sincere, atragerea majorităţii bazîndu-se în primul rînd pe argumente logice. Iată că, în ultima vreme, au existat tentative de intoxicare a „canalului informatic” cu date false, de natură să compromită capacitatea de decizie a computerelor şi, cu atît mai mult, a oamenilor!

Din sală se auziră proteste: „Fapte concrete!” Pardes se opri. O roşeaţă uşoară îi inundă faţa, iar mîna îi tremură de iritare. Reuşi să se stăpînească şi continuă:

– Cred că toată lumea a înţeles că mă refer la acţiunile antidemocratice ale lui Khan Borr Senior!

Vociferări vehemente îl siliră pe Michael să se oprească din nou. De data aceasta însă, reîncepu aproape imediat, inspirînd profund şi făcînd un gest cu mîna, ca şi cum ar fi măturat strigătele:

– Nu am intenţia să trec cu buretele peste meritele istorice ale grupului Borr, mulţumită cărora au ajuns să ocupe funcţii înalte în Consiliul Galactic. Asta însă a fost demult!

Ştim cu toţii că actualul Khan Borr Senior are toate tarele genetice ale lui Cythraul Borr Kadarn, „banditul galaxiei” cum îl cunoşteau strămoşii noş-

tri. Clonii acestor aventurieri au adus și servicii importante, însă toți cei care au prezentat configurația cromozomială „cythraul” s-au dovedit a fi dăunători societății, predispuși spre aventurism și cu un puternic spirit dominator. Da, domnilor, Khan Borr Senior este un accident genetic, care ne amenință pe toți! Iar clonele din grupul său au cam aceleași înclinații...

Sala reacționează cu un murmur surd, în care se puteau deosebi și cuvinte de aprobare. Michael obține tăcerea mult mai ușor de data aceasta, printr-o simplă ridicare a mâinii, apoi continuă:

— Am să pun câteva întrebări directe: Cine a avut interesul să fie asasinat Jach Manal, cunoscutul reporter al canalului informatic, cel care a început o anchetă îndrăznească despre metodele de intoxicare ale borrienilor? Și cum se face că Din Torur, cel care a preluat ancheta în urma morții colegului său, a pierit în mod misterios? Cui folosește moartea lor, dacă nu domnului Khan Borr Senior?

Aici Michael face o scurtă pauză și reluă cu o voce tunătoare:

— Îl acuz pe Khan Borr Senior, care, pentru a-și satisface setea de putere, recurge la cele mai abjecte mijloace, inclusiv crima premeditată!

Celor câteva clipe de tăcere le urmă un adevărat vacarm, pe care Blafarek încercă zadarnic să-l oprească. Liniștea se instaură abia când Eldad Șemeș se ridică, iar roboreporterii începură să se grupeze în jurul lui. Șemeș privi trist în jur și spuse:

— Este adevărat că discursul tânărului nostru prieten iese din canoanele cu care ne-am obișnuit. Să-i iertăm însă violența argumentelor și să-i privim cu simpatie curajul și abnegația puse în slujba adevărului. Știm cu toții că o civilizație cibernetizată nu poate fi distrusă ori subjugată decât intoxicând-o cu informații false. Chiar dacă greșește, tânărul acesta are dreptul să-și expună opinia, pe care noi sîntem datori să o analizăm cu cea mai mare atenție. Prietene Pardes, ai cuvîntul!

Michael mulțumi cu o înclinare a capului și continuă, cu o voce mai potolită de data aceasta:

— Da, acesta este tristul adevăr: Gruparea lui Borr și susținătorii ei au trecut la acte de violență. Eșecul lui Khan Borr Senior la alegerile pentru Consiliu a demonstrat nu numai că locul nu se moștenește pe baza unor merite istorice, ci și faptul că alegerile au fost drepte. Să fiu bine înțeles; noi sîntem aici pentru a exprima voința tuturor popoarelor Galaxiei și nu pentru a apăra interesele particulare ale unei grupări, fie ea și planetară. Soarta popoarelor galactice se află în mâinile noastre și pentru prima dată sistemul democratic este periclitat de subminările continue ale unei grupări fără scrupule. Am afirmat că borrienii s-au făcut vinovați de două crime; nu sînt singurele cazuri, au mai dispărut și alți adversari. În plus, sistemele informaționale care li s-au opus au fost intoxicate și scoase din uz; mă refer aici la redacțiile câtorva cotidiane planetare, cum ar fi „Galaxis” de pildă, de pe Metador, cunoscută pentru opoziția deschisă față de borrieni.

Dratarr privea apatic monitorul, cuprins de o stare de neliniște apăsătoare. Nu era prima dată când grupul lui Borr era atacat în public, însă ținărul acesta este mult prea violent. Instinctul său de militar îl făcea să vadă în persoana lui Pardes un inamic periculos. Părăsise cariera militară dintr-un sentiment de inutilitate, amenințarea permanentă cu o invazie se dovedea o simplă iluzie. Acesta era singurul lucru pe care evita să-l recunoască în fața lui Borr, căci șeful său era un susținător fervent al acestei posibilități.

Preferase să-și dea demisia din trupele galactice și să-și ofere serviciile lui Borr, copleșit de avantajele pe care le putea obține: un salariu copios, acțiuni reale, nu exerciții de rutină, și undeva la capătul carierei, o posibilă modificare genetică, pentru a fi recunoscut ca membru al familiei și clonarea, în unul sau mai multe exemplare...

Zîmbi, observînd la monitor cum Pardes este întrerupt de vociferările unui grup. Știa că militarii nu îl prea agreează pe Michael, din cauza insistenței cu care acesta cerea desființarea trupelor galactice, „costisitoare și inutile”. Apoi deveni atent, se anunțase intervenția lui Zdrahorian, unul din cele mai importante personaje ale Consiliului Galactic, răspunzînd de siguranța relațiilor interplanetare. Departamentul său era cunoscut ca „Interne”, deși încă nu exista unul de „externe”, căci relații cu alte galaxii nu s-au stabilit încă.

Ca fost militar, Dratarr îl simpatiza pe acest personaj impunător, din clipa în care susținuse necesitatea menținerii trupelor galactice, ca element de intervenție în cazul unui conflict interplanetar, ori ca prim eșalon de apărare dacă ar interveni forțe extragalactice.

Dar, recunosc în sinea lui, lîngă grupul lui Borr viața este mai sigură...

Infogalact este denumirea intrată în uz pentru „canalul informatic”; un fenomen necunoscut în esență, dar utilizat de toate planetele avansate pentru comunicare. De la primele schimburi de mesaje, în scurt timp, s-a ajuns la instituirea unui adevărat „consiliu”, în ciuda unor vizite reciproce puțin semnificative.

Dan Ronar urmărea încordat monitorul, alături de soția sa. Stinse toate luminile din încăpere, pentru a se integra mai ușor în atmosfera dezbaterilor. În fața sa Horhat Zdrahorian se ridică încet, cu gesturi calculate. Calviția avansată îi sublinia fața pătrată, cu trăsături dure, ca o sculptură nefinisată. Ochii negri, înfundați în orbite, cercetară asistența alunecînd parcă de la un

chip la altul, fără să vadă pe nimeni, deși fiecare se simțea urmărit cu luare-aminte. Când se asigură că se află în centrul atenției, începu:

— Alarma falsă lansată de tânărul nostru prieten Michael Pardes mă surprinde și mă contrariază. Îl cunosc ca pe un vajnic apărător al democrației, iar opoziția sa declarată față de principiile promovate de Khan Borr Senior este notorie în toată Galaxia. Canalul informatic a distribuit pretutindeni opiniile sale și știu că are mulți prieteni și admiratori.

Aici Zdrahorian făcu o pauză, înainte de a continua ironic:

— Aș spune chiar că-l învidiez pentru succesul său în rîndul persoanelor de sex opus. Priviți, chiar și acum cele mai frumoase membre ale Consiliului s-au așezat în preajma lui. Este o întîmplare? Nu, așa se petrec lucrurile atunci cînd natura este generoasă cu cineva! Dovada? Priviți, lîngă mine nu s-a așezat nici un chip grațios, doar figuri agresive și, vai, numai bărbați!

În sală, cuvintele sale produsă un potop de risete. Frunțile cele mai încruntate se descrețiră, chiar și Dan Ronar, aflat practic în celălalt capăt al Galaxiei, lăsă să-i scape un zîmbet, în timp ce vorbitorul continuă:

— Am vizionat cu interes și chiar mi-am imprimat un exemplar din *Carcinomul democrației participative*, lucrarea polemică a înzestratului nostru coleg, vizîndu-l pe omul de stat și doctrinarul Khan Borr Senior. Lucrarea denotă un cert talent publicistic și vervă de pamfletar, dar din păcate doar atît. Acuzațiile grave conținute aici sînt însă informații introduse în rețea fără nici o acoperire, fără nici o probă concludentă adusă în sprijinul argumentelor. Nu mă miră atunci că sistemele de calcul mențin datele la un nivel periferic, fără să le integreze în baza logică proprie.

Vă declar, cu toată răspunderea pe care mi-o conferă funcția deținută, că nu am nici o dovadă în măsură să confirme acuzațiile grave lansate de Michael Pardes. Am întreprins cercetări amănunțite pentru a verifica veridicitatea celor susținute de autor, însă nu există în prezent probe care să-i incrimineze pe membrii grupului Borr pentru acțiuni complotiste. Ni se raportează uneori, este adevărat, cazuri de crime cu posibile implicații politice la nivel galactic. Sînt însă fapte izolate, fără nici o legătură între ele, unde nu putem întrevădea alte interese decît cele statale ori planetare; deci în afara jurisdicției mele. Criminalitatea deși în scădere, rămîne încă o tară a umanității. Se spune că este o anomalie genetică, dar e drept că părerile nu sînt unanime în această privință. Am propus o depistare timpurie a răufăcătorilor și izolarea lor pe o planetă pustie, dar propice vieții. Domnul Pardes s-a opus și a convîns și pe alții să o facă, eu însă îmi mențin părerea.

O nouă pauză îi prilejui lui Zdrahorian satisfacția de a înregistra reacții de aprobare în rîndurile asistenței. Privirea i se opri pe fața președintelui, o mască impenetrabilă sub care Ronar simți că Șemeș își ascundea îngrijorarea. Privindu-l aparent impasibil pe Zdrahorian, Eldad se întreba de fapt de ce acesta nu este sincer cu colegii săi din consiliu. Nu cumva simte că borrienii pot deveni o amenințare cumplită, chiar și pentru el?

Vorbitorul continuă, adoptînd un ton de reproș îngăduitor:

—Am propus, de asemenea, să trecem la sterilizarea indivizilor cu o zestre genetică dubioasă, dar onoratul Consiliu a respins și această propunere. Am impresia că dumneavoastră acordați, din păcate, o importanță exagerată posibilităților oferite de instruirea și educația permanentă, neglijând selecția celor mai bune configurații genetice, în ciuda faptului că tipul genelor este același în toată Galaxia; doar mulți dintre noi am fost „fiii cerului” unii pentru ceilalți, nu? Dar să revin la propunerea prietenului Pardes; nu cred că este cazul ca ea să fie adoptată. Nu există dovezi ale unei activități antigalactice ori terorism informațional din partea grupului Borr sau a vreunui alt grup organizat. Michael Pardes este aproape de adevăr în ceea ce privește concepțiile filozofice și opiniile social-politice ale curentului de idei reprezentat prin Khan Borr Senior, dar nu cred că este cazul să luăm măsuri represive împotriva exponenților unui anumit curent politic. Ideile nu pot și nu trebuie să fie înlănțuite!

Ultima propoziție rostită aproape strigat, fu răsplătită cu aplauze fur-tunoase. Zdrahorian mulțumi printr-un zîmbet și continuă:

—Departamentul nu îngrădește opiniile exprimate liber prin canalul informatic. Rolul nostru este acela de a combate în fașă orice activitate îndreptată împotriva statelor și planetelor membre ale Consiliului, ori pînă acum nu se profilează o asemenea primejdie. Din aceste motive, sînt categoric împotriva propunerii colegului Pardes.

Încheindu-și cuvîntarea, Zdrahorian rămase cîteva clipe în picioare, măturînd sala cu privirea, pentru a evalua efectul celor rostite. Chipul președintelui era la fel de înghețat ca înainte, unele figuri exprimau dezaprobare, majoritatea însă afixau satisfacție. Se așeză lăsîndu-l pe Blafarek să conchidă asupra intervenției:

—Prietenii, după cum vedeți, există păreri opuse în chestiunea definitivării ordinei de zi. Înainte de a trece la vot vă întreb dacă mai dorește cineva să ia cuvîntul.

*

* *

Cînd a fost anunțată intervenția radanienei Xura Sanzen, Rdmes Badraban simți că îi crește tensiunea. O femeie intervine într-o ședință de importanță galactică, în timp ce el se vede limitat la a-și exercita puterea în interiorul unui mic stătuleț fără nici un răsunset în Univers. Îi privi trupul svelt, bine proporționat, părul negru, bogat și lucios, căzut în valuri peste umeri, ochii vii sclipind de inteligență. Știa din auzite că este un om de o cinste exemplară, grefată pe o personalitate puternică. Era urmașă a unor figuri de seamă în istoria Galaxiei și făcuse studii solide în politologie. În Consiliu îndeplinea funcția de titulară a Departamentului Apărării, însărcinare de care se achita într-un mod mai mult decît onorabil, recunosc cu invidie Rdmes.

– Voi începe cu precizarea că nu sînt de acord cu aprecierile colegului Zdrahorian, rosti femeia cu o voce pătrunzătoare. Informațiile mele conduc spre concluzii cu totul opuse, deși în linii mari acestea ar trebui să fie asemănătoare cu cele accesibile Departamentului de Interne. Aproape la toate nivelele, chiar și printre generalii sistemului defensiv, se observă fenomene îngrijorătoare: mulți cer trimiterea de expediții militare în alte galaxii, deși supravegherea acestora, cu mijloacele logistice de care dispunem, nu evidențiază nici măcar umbra vreunui pericol. Putem vedea aici influența doctrinei borriene? Aș spune că da, mai ales că mulți militari cu funcții de răspundere critică fățiș sistemul decizional democratic, exprimîndu-și disprețul față de participarea cetățenilor la adoptarea hotărîrilor. După ei, sistemele informatice planetare ar trebui să cuprindă numai computerele statale și regionale, eliminînd microsistemele, în favoarea unor terminale neprogramabile! În ce măsură mai poate participa cetățeanul de rînd la viața politică, socială și culturală a Galaxiei, în condițiile în care informația îi provine după bunul plac al Unității Centrale, iar el nu se poate adresa decît altui terminal?

Prieteni, propunerea lui Michael Pardes are temeuri serioase și ar fi bine să cîntărim lucrurile cu cea mai mare responsabilitate. De altfel, în cazul acceptării dezbaterii, voi avea și eu de făcut unele sugestii privind planul de măsuri pe care onoratul Consiliu sper că îl va aproba.

*

* *

Infogalactul a permis, la scurt timp după descoperirea sa, „teleprezența galactică”, transmiterea prin canalul informatic a informațiilor senzoriale de la „hologramele senzitive” și a comenzilor necesare mișcării acestora. Departate de a fi o „întîlnire a fantomelor”, conferințele galactice simula perfect prezența fizică a participanților, atît din punctul de vedere al acestora, cît și din cel al spectatorilor.

Pentru Eldad, restul ședinței a fost o rumoare continuă, suportată cu stoicism, în virtutea unei îndelungate obișnuințe. Regretă consumarea ceaiului de godex, cu sentimentul că se înarmase inutil, pentru o bătălie dinainte pierdută. Finalul îi aduse ușurare și așteptă nerăbdător încheierea acordurilor imnului galactic pentru a se îndrepta spre nișa desemnată de protocol. Un gest pur simbolic, căci comutarea sensibilității pe subiectul uman se putea produce oriunde și oricînd.

Trecu din nou prin tunel, imagine subiectivă pe care pentru prima dată o îndrăgi cu adevărat, și se reintegră simțurilor cu bucuria revenirii dintr-un coșmar. Petrecu cîteva clipe rememorînd ședința, într-o încercare ratată de a-și învinge sentimentul de zădărnici care îl invadea.

Ieșind, îl întîlni pe Michael Pardes, revenit și el din călătoria telesenzorială.

— Prietene Michael, sînt bucuros că ai lansat acest avertisment! Dacă nu o făceai tu, aş fi făcut-o eu cu siguranţă...

Aici vocea lui Eldad tremură imperceptibil. Michael îl privi contrariat şi întrebă:

— Dar bine, Excelenţă, atunci de ce nu aţi luat cuvîntul în favoarea propunerii pe care am făcut-o!

Preşedintele îl privi cu tristeţe şi îi răspunse resemnat:

— Vezi tu, prietene, un om prevenit face cît doi. Aceasta este singura raţiune pentru care aş fi luat cuvîntul, ştiind bine că risc aceeaşi rezistenţă întîmpinată de tine. Eram convins că majoritatea membrilor Consiliului nu vor găsi utilă discutarea acestui punct, însă trebuia creat un precedent, trebuia făcută o mică breşă în formele gîndirii, o fisură pe care o vom adînci ulterior. Uite, Abu Ganor este un membru cinstit, în nici un caz nu este în favoarea borrienilor şi totuşi... el ţi-a dat lovitura de graţie şi mi-ar fi dat-o şi mie, căci indicile sînt realmente insuficiente. Intuiţia ta şi experienţa mea ne-au convins, însă acest lucru nu ajunge. Aici există o confruntare: cumpătarea mea bătrînească faţă de impetuozitatea ta tinerească. Mă gîndesc dacă nu le putem combina... Vezi tu, dragul meu prieten, infogalac-tul ne permite accesul în aproape oricare computer cuplat la o reţea suficient de mare pentru declanşarea transmisiei pe canalul informatic. Acest lucru ne pune în faţa a două alternative simple, ţinînd cont că putem şi interveni prin programare, nu numai recepta: controlul infogalactic poate fi o democraţie umană desăvîrşită, ori una din cele mai negre perioade ale umanităţii. Ceea ce mă face pe mine să mă opun lui Borr şi grupului său, este faptul că structura lui este predispusă la control unic, de sus în jos şi la limitarea după voie a accesului de la straturile inferioare ale reţelei spre cele superioare...

Eldad se opri, privindu-l pe Michael ţintă în ochi. Tinărul îi răspunse printr-o uitătură directă, urmată de o întrebare prin care îşi cîştigă definitiv încrederea şi simpatia bătrînului:

— Ce trebuie făcut?

Bătrînul îl luă de braţ şi ieşiră din centrul animat de reporterii planetari, un amestec heteroclit de roboţi, bioroboţi şi oameni, după importanţa agenţiei de presă. Refuzară orice declaraţie şi, cînd se treziră din nou singuri, Eldad continuă:

— Radania este una din planetele cele mai ameninţate de intervenţia clicii borriene; aici s-ar cuveni să organizăm cum se cuvine rezistenţa împotriva lor şi a eventualilor aliaţi. Ai mai fost acolo, cunoşti unele trăsături specifice, stăpîneşti limbile eseră şi universala byanto; ce ai spune de o vizită la faţa locului?

Tinărul privi gînditor spre preşedinte. Părea un xandol bătrîn, gata să se năpustească din înălţimi asupra vînătorului. Nu degeaba vînarea acestuia fusese interzisă de cîţiva ani: singurele fiinţe atacate de aceste vieţuitoare ale aerului sînt cele care îi pun viaţa în pericol.

Michael aprobă, înclinînd capul gînditor.

— Războaiele se țin lanț pe Radania, ultima intrată în Consiliul Galactic. Nu poți folosi canalul informatic, căci dușmanii noștri vor intercepta cu siguranță schimbul de mesaje. Singura soluție rămîne o deplasare la fața locului. Știu că poți pilota o navetă hiperspațială, iar drumul nu-ți va lua mai mult de cîteva zeci de ore convenționale...

— Totuși, interveni Michael, de ce chiar Radania?

— Am informații sigure că borrienii vor profita de frămîntările politice interne pentru a-și stabili acolo un cap de pod. Ca atare, forțele democratice trebuie întărite cu oameni de nădejde, iar pe Radania există destui al căror orizont larg de gîndire ne va permite să-i atragem de partea noastră. La sectorul Arhive-Memorii ți se va pune la dispoziție un listing cu nume și adrese. Tot acolo vei putea studia psihologia și istoria locuitorilor... N-ar trebui să-ți spun tocmai ție, dar infogalactul este, cred, cea mai mare probă la care este supusă umanitatea. Vezi tu, accesul la nivelul galactic este o problemă pur tehnologică, nu ai nevoie decît de o rețea de calculatoare suficient de mare pentru a depăși pragul critic. Cu navele fotonice am dat greș și noi și alții, iar în hiperspațiu nu poți ieși fără accesul la canalul informatic. Aspectul moral a rămas undeva în umbră, neglijat, în ciuda faptului că de secole tot de el vorbim. Radanienii sînt departe de noi ca tehnologie și aici o campanie a lui Borr ar avea succes. Doar cunoaștem cu toții foamea de înnoire tehnologică ce survine după primele contacte cu o civilizație mai avansată...

Pardes încuviință tăcut. Șemeș zîmbi și continuă, vizibil înviorat:

— Vei lua legătura cu ei și mă vei ține la curent cu progresele acțiunii tale pe canalul informatic. Vei facilita sau vei provoca transmiterea unor mesaje inofensive, avînd însă grijă să fie prezente cuvintele cheie pe care ți le vom imprima în memorie. În plus, sarcina ta este de a strînge dovezi despre activitățile antigalactice ale borrienilor. Este exact ceea ce ți lipsește pentru a-ți duce acțiunea la bun sfîrșit. Nu vei fi singur, sarcini asemănătoare vor primi și alți membri ai Consiliului. Eu sper că astfel vom putea pune în discuția Consiliului complotul grupării Borr. Ai grijă, Michael, borrienii sînt periculoși! Au oamenii lor atît în Consiliu, cît și în Departamentul de Interne și cel al Apărării. Pe de altă parte, acțiunea ta este indispensabilă: dacă eșuezi, sînt convins că ne îndreptăm spre un conflict galactic. Ce spui, prietene, cînd poți pleca? Michael răspunse prompt:

— Cît mai repede! Chiar acum voi lua contact cu bioroboții de la Arhive-Memorii, voi consulta baza de date și conexiunile logice dintre informații...

— Fără computere conectate la rețea?

— Categoric! Apoi voi solicita echipamentul și nava...

— Sînt gata pregătite... Nu te dezminți deloc, dragă prietene. De cîteva secole de cînd te știu, ai rămas la fel de hotărît... Ai grijă însă; uneori este bine să reflectezi mai îndelung, intuiția ți poate juca feste nedorite...

Michael surse copilărește, ușor ironic, amuzat de grija și sfaturile părintești ale președintelui. Îi amintea de tatăl său, de momentul cînd acesta îi permisesese să-și cumpere primul terminal infogalactic. Își strînsesă mîna cu căldură și se despărțiră cu urarea tradițională.

Ziua se apropia de sfârșit, oamenii din Gadolla se relaxau, fiecare după gustul și aptitudinile sale. Deasupra orașului nu se mai zărea decât brațul spiralat al lui Galdor, când Michael își formula cererile, în fața terminalului de la Arhive-Memorii:

„O navetă hiperspațială înarmată, dotată cu pilot automat neintegrat canalului informatic, programat pentru un eventual conflict în spațiu și autodepanare. Doi bioroboți care să-mi semene perfect, cu interfața de programare ascunsă în fosele nazale, condiționați în afara contactului cu canalul informatic“. Cererii de confirmare îi răspunse cu codul secret al lui Eldad Șemeș.

Zilele rămase pînă la plecare se scurseră monoton, într-un antrenament fizic și psihic complex, dublat de o atentă programare a memoriei. Cîteva intervenții genetice îi acomodară metabolismul la specificul radanian. Ultimele trei zile le petrecu în simulatoarele de zbor, obișnuindu-se cu pilotarea manuală, măsură necesară în caz de avarie a pilotului automat.

Un motiv suficient pentru a zîmbi îngăduitor cînd înaintea plecării, privirea îi căzu pe plăcuța încastrată lîngă terminalul video al tabloului de bord, cuprinzînd arhaicele „legi ale călătoriei hiperspațiale“:

1. *O ființă n dimensională poate intra sau ieși din orice spațiu n-dimensional, fără a avea nevoie de deschideri.*

2. *Din spațiul n dimensional este vizibilă orice particulă n-dimensională.*

3. *O ființă n-l dimensională nu poate descrie decât aproximativ ori prin reprezentări matematice un spațiu n dimensional, din cauza lipsei termenilor corespunzători în vocabular.*

Într-un spațiu n dimensional pot coexista mai multe universuri n-l dimensionale, fără a interacționa.

4. *Interacții în spații n dimensionale implică forțe n dimensionale.*

„Un anacronism, ca și cum am repeta alfabetul pe fiecare pagină-ecran“, gîndi Michael. Știa că Eldad Șemeș îl urmărește și că, probabil, Xura îl așteaptă. Comandă hotărît pilotului automat: START!

*

* *

Viața pe o planetă a unui sistem dublu mai ales dacă are o orbită interioară, cu „opturi“ complicate între cei doi centri gravitaționali este destul de grea. Borr Khanaria, din același sistem cu Adin, fusese aleasă ca bază de către gruparea lui Borr. Consiliul a acceptat cu ușurință exilul benevol al clonilor; planeta era pustie și, în plus, descoperirea ei se datora unui astronom amator, tot un Borr.

Amenajarea ei durase un secol. Sub nivelul solului, roboții constructori clădiseră o replică a palatului Borr de pe Adin, dotată cu cele mai

puternice computere produse la acea oră și grădini etajate, cu verdeață luxuriantă.

Khan Borr avea o frunte înaltă, accentuată de începutul de chelle, într-un contrast aproape comic cu mustața neagră și stufoasă — podoabă facială relicvă a unor vremuri străvechi din istoria omenirii. Buzele cărnoase, alături de pîntecul disproportionat trădau prețuirea acordată artei culinare.

Plimbarea prin grădină și-o însoțea întotdeauna cu exerciții de respirație, inspirînd prelung aerul încărcat cu aroma florilor de godex. Exercițiile îl mențineau într-o continuă stare de surescitare nervoasă și, în ciuda avertismentelor medicilor, continua, simțind că stimularea îi este indispensabilă în lupta angajată. De fapt, acest lucru îl ajuta să-și învingă complexul de inferioritate, datorat staturii sale extrem de mici; îl făcea să se simtă mai energic, mai spiritualizat. Pentru același motiv ar fi fost gata oricînd să-și injecteze esență de godex, dacă nu s-ar fi temut de declanșarea teribilului „foc interior”.

Cu cîteva ore înainte primise de la Dratarr o selecție din ședința Consiliului Galactic. Analizorul automat al infogalactului îi pregătise și el, pe extensia de memorie, o înregistrare integrală pe care însă ezita să și-o cupleze. „Clonii din familia genetică Borr nu cedează niciodată”, își spunea întotdeauna cînd avea dificultăți. Surise, gîndindu-se că nici el, nici Essau, Lock ori Junior, ultimul clon din „familie” nu prea știau să cedeze. Înfîngerea electorală nu-l îngrijora prea mult, deși îi lăsase un gust amar. „Sînt metode destule pentru a convinge pe cineva”, își spuse mărind pasul.

În fața sa îl zări pe Junior, atît de asemănător cu el, cel din copilărie, încît îi dăduse același nume. Dar anii trecuseră repede și experiența de viață diferită a redus asemănările la o simplă imagine fizică.

Se salutară și Senior îl privi cîteva clipe cu un amestec de mulțumire și iritare. Se vedea pe sîne, tînăr, viguros, plin de ambiții, perfect asemănător cu Junior, de care îl desparte însă înclinarea acestuia spre senzualism și trai ușor.

— Ce părere ai de atitudinea lui Pardes? îl întrebă Junior curios.

Senior ridică umerii. Recunoscînd că încă nu și-a făcut timp să vizioneze înregistrarea, îl privi nesatisfăcut pe Junior și-i spuse repezit:

— Uite, chiar acum mă voi duce să văd ce-i cu consfătuirea. Pînă atunci, pune în funcție modemul cu laser și transmite-i un mesaj cifrat lui Zdrahorian. Spune-i că la noapte vreau să am o convorbire telesenzorială cu el. Ai grijă, nu folosi decît computere neintegrate în sistem... Și vezi cum îl localizezi, mesajul este numai pentru el!

Spunînd acestea, Senior dădu să plece, dar nepotul îl opri, prinzîndu-i brațul:

— Bunicule, aș vrea să vin și eu cu tine. Se poate?

Khan Borr îl măsură cu privirea, apoi îi răspunse accentuînd cuvintele, ca în fața unui școlar:

— Da, dar cu o condiție: Să nu intervii în discuție. Asculți în tăcere și nu vorbești decît dacă ești întrebant.

Nepotul se crispă nemulțumit. Întrebă cu o voce aproape plîngăcioasă:

— De ce? Sînt bărbat în toată firea și, în plus, unul din membrii de frunte ai grupului Borr.

Senior îl privi cu reproș:

— Așa este, însă cu Zdrahorian nu-i de glumit, are un talent deosebit de a analiza fiecare gest, fiecare inflexiune a vocii. Fii fără grijă, întrevederea noastră va fi înregistrată și cercetată de zeci de ori. Dacă nu știi cum să-l iei, cea mai mică greșeală ți-l face dușman. Pentru prima ta întâlnire cu el, e mult mai bine să taci și să-l studiezi. Să nu vorbești decît dacă mă vei vedea înclinînd ușor capul a încuviințare dar și atunci fii cît mai evaziv...

Junior păru satisfăcut, plusînd înveselit:

— Și dacă mă întreabă el ceva?

— Mda. Dacă nu-ți fac semnul cuvenit, te eschivezi; spui că trebuie să analizezi problema, că nu cunoști proiectul în detaliu. Altfel, cuvîntul de ordine este același: fii cît mai evaziv!

Khan Borr Senior plecă grăbit, făcînd un zgomot sacadat cu tocurile înalte ale sandalelor pe dalele de marmură. Nepotul rămase cîteva clipe gînditor, rememorînd discuția, apoi plecă în direcția opusă, spre biroul său.

Mergea și gîndurile i se grupau în jurul a două sentimente contradictorii. Pe de o parte, era bucuros că bătrînul îl accepta alături la o întâlnire cu o asemenea personalitate; pe de altă parte, nemulțumirea își arăta colții. „Ce crede el”, își spuse la intrarea în birou, „că am rămas un copil? Se poartă cu mine de parcă aș fi un simplu terminal al domniei sale, Unitatea Centrală! Ar fi cazul să mai slăbească tutela asta sîciitoare... Sînt matur, dar mă obligă să mă comport exact după programul său. Ce sînt eu, biorobot? De fapt, nu pe mine mă iubește... ci pe el însuși! Mă „programează” pe nesimțite pentru a fi o continuare a personalității sale. Prin mine speră că ideile lui vor triumfa și vor supraviețui, depășindu-i cu mult generația... Așadar, Juniorule, nu ești decît o extensie a lui Khan Borr Senior!!”

Ideea îl întristă. Strînse buzele nemulțumit și își plimbă privirea peste motivele aurii ale covorului gros din încăpere, peste mobila albă, simplă și rafturile înșesate cu aparatură. Priveliștea îl înveseli: el și cu bunicul său erau singurii de pe Borr Khanaria dotați cu aparatură de calcul independentă. Lui Senior îi fusese teamă să cupleze cele două aparate, capacitatea lor însumată risca să le conecteze la nedoritul „canal informatic”, transmițînd în toată Galaxia informațiile obscure adunate aici.

Fereastra falsă era o hologramă, captată din exterior cu ajutorul unei camere video. Junior privi încîntat peisajul. Giganta roșie se afla sub orizont, de unde își trimitea la zenit protuberanța aurie, încolăcită în jurul unui punct nevăzut. Majoritatea stelelor rămîneau invizibile, bolta era dominată de Adin, ca un bănuț argintiu, strălucind în preajma încolăcirii de plasmă. Cîteva clipe se lăsă pătruns de frumusețea peisajului, apoi, oftînd, programă modemul cu laser pe coordonatele locuinței lui Zdrahorian și începu să transmită mesajul.

Primind confirmarea recepției, se lungi comod în fotoliu și închise ochii, încercînd să-și imagineze ce ar face în locul bunicului său. Viziunile îl umplură de încîntare, moleșindu-l. Zîmbetul întins pe fața-i lată dispăru brusc la ideea că Senior l-ar putea intercepta gîndurile. Tresări violent și se sculă furios pe sine însuși, începînd să măsoare încăperea cu pași mari.

*

* *

Aplicațiile telesenzoriale nu depind de cuplarea la infogalact. Toate microcalculatoarele personale au un spațiu de memorie suficient pentru a permite crearea unui cadru și manipularea cîtorva personaje la o rezoluție suficientă pentru a nu distinge decorul artificial de lumea reală.

Zdrahorian se afla în biroul său mobilat sobru și complet izolat cu plăci fonoabsorbante hexagonale care acopereau pereții. Vopseaua luminiscentă de pe tavan împrăstia o lumină verzuie, plăcută și odihnitoare. Mobila, puțină și funcțională, avea menirea esențială de a susține aparatura abundant răspîndită prin cameră.

Masa de lucru era, de fapt, terminalul unui computer independent, cuplat printr-un modem cu sens unic la canalul informatic doar atunci cînd terminalele de pe perete indicau circulația unor mesaje inteligibile.

În dreapta, un programator de pastile furniza în fiecare zi un compendiu al evenimentelor importante din galaxie, pe care îl analiza în cîteva minute.

Mesajul lui Khan Borr îi provocă înaltului funcționar o stare de mulțumire amestecată cu încordare. Era bucuros că bătrînul complotist nu se dispensa de serviciile sale. „Știe ce face” — se autogratulă el satisfăcut, dar și îngrijorat. Perfidia grupului de cloni mergea destul de departe și dacă nu era atent, risca să fie înlăturat la prima ocazie, mai ales dacă borrienii l-ar fi bănuț de joc dublu.

Privi ceasul de pe ecranul terminalului și programă datele „microîntrunirii”. Ca sediu își alese memoria propriului calculator, dintr-un sentiment nelămurit de nesiguranță. Știa bine că în realitate va rămîne la birou, cuplat cu telesenzorul, dar gîndul de a se ști cuplat cu memoria calculatorului veninosului său aliat nu era de natură să-l încînte. Oricînd ar putea programa vreo șotie, riscînd să-l traumatizeze grav în timpul celor cîteva microsecunde necesare pentru întreruperea contactului. Și știa bine, Khan Borr Senior scăpase astfel de unul dintre adversari, lăsîndu-l total amnezic. Un fel de crimă perfectă...

Se apucă apoi să organizeze cu grijă cadrul întîlnirii. — o cîmpie pustie, noaptea, luminată difuz de o planetă fractalică. După cîteva tatonări o înzestră cu atmosferă rarefiată: lumina reflectată era mult mai plăcută. Se hotări pentru nuanțe cenușii, de natură să releve rapid prezența oricărei alte culori. Lipsa atmosferei dense îi aducea avantajul că se putea ascunde bine

la umbra unei stînci. Din spirit de prevedere, programă răsăritul unui astru la cîteva minute după contact. Apoi se cuplă la terminalele telesenzorului și începu numărătoarea inversă.

Undele de relaxare îl lîniștiră. Începu să perceapă spațiul întîlnirii, după obișnuitele senzații de aspirare și ușoară greață. Se trezi pe cîmpia pustie, cu spatele la stîncă în dosul căreia se afla umbra protectoare. La cîteva pași în față, Khan Borr. Se apropia, însoțit de nepotul său. „Forță și sănătate” — își urară, cercetîndu-se atent cu privirea.

— Bucuros să Vă întîlnesc, adăugă șeful Departamentului de interne, atent la reacția de încîntare a tînărului la auzul pluralului.

— Da, făcu bătrînul. A venit doar să mă conducă. Nu mai sînt tînăr și șocul teleprezenței este neplăcut la vîrsta mea. Cu „puștiul” alături, am senzația că merg la plimbare. Întoarce-te, făcu spre nepot, și vino mai tîrziu, să mă conduci înapoi. O să te chem cînd va fi cazul...

... Nepotul arăta tulburat, nepricepînd motivul pentru care fusese expedit. Fără să se decupleze de la telesenzor, căută o casetă cu muzică, pipăind raftul din dreapta fotoliului, și cuplă ultima înregistrare. O namilă blondă îi apără în față, stîrnindu-i invidia. Era un bărbat cu mușchii puternic reliefați sub pielea bronzată, cu o figură dăltuită parcă în piatră. Un sunet ritmat crescînd, dominîndu-i cîmpul perceptiv. Blondul se mișca sacadat, imitînd figuri de luptă corp la corp, combinate într-o secvență războnică imaginară. Cînd ritmul și mișcările atinseră paroxismul, blondul lansă un urlat parcă încărcat cu voința de a-și distruge prin el dușmanii, apoi începu să cînte o melodie dură, plină de acorduri aspre și crescedouri bruște, despre un om hotărît, care cu brațele goale domină Galaxia.

Cînd se termină înregistrarea, Junior se simți și mai slab, și mai vulnerabil. Încerca o comparație între el și cîntărețul favorit al clanului, iar rezultatul nu era deloc încurajator.

Încercă să-și potolească starea penibilă, programîndu-și un joc integrat! Nu uită ca, înainte de începerea jocului, să deschidă canalul de apel, sperînd că bunicul îl va chema cît mai curînd.

Pe ecran apără tînărul ofițer, conducătorul unui comando galactic, care înfrunta grosul trupelor din Galaxia Neagră. Blasterul fulgera sub comanda lui, iar navele inamice se spulberau cu sutele. „Bo Jagura!” urla în difuzoarele navei strigătul de admirație al plutonului său, iar el răspundea: „Servesc cauza lui Khan Borr! Moarte ori victorie!” Un alt roi de nave inamice le bara calea. Bo Jagura, eroul Universului, se angaja între ele, trăgînd cu tot armamentul de bord. După ce distruse avangarda, se trezi față în față cu nava amiral. Parcă vedea pe puntea de comandă cum păianjenii păroși, așezați în fața monitoarelor, tresar și strigă înspăimîntați: „Este Bo Jagura! Scapă cine poate!” Cîteva tunuri răzlețe încearcă să-și încruciceze jeturile de plasmă pentru a-l prinde într-o capcană mortală. Bo Jagura făcu un viraj forțat, la limita de rezistență a motoarelor, prinse comanda navei în vizor și...
APEL!

Imaginea dispăru, lăsându-i în suflet un gol, spre care se năpustiră apele mocirloase din Mlaștina Nemulțumirii. Așa obișnuia Junior să-și caracterizeze stările sufletești, încă din copilărie. Deschise ochii iritat și tresări văzându-l pe Khan Borr. Bătrînul îl privi mînios și se răsti:

— Bravo! Așa te-ai pregătit pentru întîlnirea cu Zdrahorian. În loc să te concentrezi, ție îți arde de joacă, nu? Eu mă chinui să-ți bag în cap cele necesare rolului politic pe care îl ai de jucat iar tu... Mă dezamăgești!

Copleșit de tirada mînioasă, Junior asculta umilit și tăcut. Își reveni cu greu și îl întrerupse cu o întrebare, rostită pe un ton de ostilitate fățișă:

— Și ce ar fi trebuit să fac? Mi-ai zis ceva, m-ai instruit? Nu! Mi-ai spus doar să te aștept pînă mă vei chema. Te-am așteptat și gata! Ce mai vrei?

Khan Borr păru surprins de violența răspunsului, îl ascultă încruntat pe tînar, apoi zîmbi și îi spuse cu blîndețe:

— Îmi place mînia asta, se vede că ești un Borr, noi nu admitem să ni se impună ceva. Ei bine, întrevederea a fost întreruptă, Zdrahorian fiind solicitat la canalul informatic. Ne vom întîlni mai tîrziu, mă va chema el...

— Nu înregistrăm și noi? Îndrăzni nepotul să propună.

— Am făcut deja comenzile. Pînă vom fi chemați, mai bine plimbă-te prin grădină și relaxează-te. Astăzi, din prima ochire, Zdrahorian ți-a citit chipul. E grav, băiete, un om de talia noastră nu are voie să pătească așa ceva nici măcar în fața unui Zdrahorian...

Junior plecă spre terasă, simțindu-se mult înviorat. Prima lui ieșire față de bătrîn se soldase cu un mic succes. Își propuse ca de aici înainte să-și stăpînească emoțiile și să se comporte cît mai demn, poate chiar ușor agresiv, și să-și impună opiniile ori de cîte ori va avea ocazia. Să vadă bătrînul că poate gîndi și singur, fără veșnicele dădăceli și sîcieli.

Ajunse la terasa inferioară și începu să alerge printre arbori, ritmîndu-și respirația pentru a rezista cît mai mult. Parfumul miraculos îl învălui și îl ameți ușor. Se simțea puternic, fiecare pas îl aducea parcă un nou izvor de energie în trup, sporindu-i încrederea în sine. „Sînt puternic! Sînt abil!”, repeta el la fiecare nouă mișcare a picioarelor. Intră pe altă alee, lăsîndu-se pămuit de atingerea frunzelor. Se înveseli, rîse și mușcă din mers o floare mestecînd-o apoi, lăsînd să i se umple gura cu parfumul ei diafan. Avu surpriza să-și întîlnească bunicul, alergînd în sens invers. Îl salută scurt cu mîna, făcu un salt după o altă floare și, ajuns la capătul aleii se dezbrăcă rapid și sări în piscină.

Înotă îndelung, străbătînd bazinul cu mișcări hotărîte. Se distra dîndu-se la fundul apei, lungindu-se pe dalele din granit și stînd acolo cu ochii deschiși, pînă cînd lipsa aerului îl obliga să urce la suprafață.

Khan Borr Senior apăru și el, sărînd în apă de pe una din trambuline. Leși la suprafață și făcu pluta alături de nepot.

— Ei, cum te simți? Întrebă bătrînul. Mai bine, nu-i așa?

— Cred că da. Abia aștept să-l reîntîlesc pe Zdrahorian!

— Băiete, băiete! Să știi de la mine, dacă prudența este mama înțelepciunii, atunci curajul și fermitatea sînt părinții legitimi ai succesului.

— Și atunci, eșecul ce este? întrebă zîmbind tînărul. Plodul curajului și al prostiei?

Bătrînul rîse cu poftă și, printr-o mișcare a mîinii, trimise o ploaie de stropi spre Junior, spunîndu-i vesel:

— Dacă o singură repriză de relaxare te face atît de deștept, mă întreb ce se va alege din tine după cîțiva ani de antrenament...

Nepotul rîse încîntat, deși simțea că în spatele cuvintelor bătrînului se ascunde mai curînd dorința de a-l încuraja decît o admirație reală. Puse și acest gînd pe seama complexului de inferioritate cu care se hotărîse să lupte și ieși bine dispus din bazin.

*

* *

Alla Borr-Zonar (fișă biografică): Descendentă unei familii de militari de carieră din forțele galactice. Urmează cursurile Universității Galactice, transmise prin infogalact, secția drept universal, la care însă renunță în favoarea retragerii pe Borr Khanaria, ca soție a lui Khan Borr Senior, după o legătură amoroasă cu Essau Borr fratele lui Khan. Îl alege pe cel mai vîrstnic dintre clonii grupului Borr datorită perspectivelor sale reale de a se lansa în politică, la nivelul Galaxiei.

A îndurat cu stoicism eșecul soțului, mulțumindu-se cu postura de mic tiran al unui univers robotizat. Are o fiică, Zula Borr Cyol, asupra căreia își revarsă excesul de sentimente; de la fiu, Thah Borr Zal, mort într-un accident, i-a rămas un nepot — Khan Junior.

Cei doi bărbați se înclină ceremonios în fața femeilor, într-un gest ce îmbina ironia familiară cu seriozitatea. Se așezară și luară cîte un pahar cu extract de godex.

— Pentru putere! toastă scurt Khan Borr, aprobat de comeseni.

Mîncară în tăcere, delectîndu-se cu mulțimea de fructe și legume, pregătite după un program special, în bucătăria automată. Încheiară prînzul cu sucuri de fructe, în aceeași atmosferă tăcută. Khan Borr se ridică și se adresă soției:

— Alla, să nu fim deranjați. Eu și Junior avem o întîlnire importantă. Găsești în computerul din camera ta instrucțiuni pentru toate eventualitățile.

Chipul femeii se posomorî. Încercă să se opună cu un glas resemnat și dojenitor:

— Te întîlnești cu Zdrahorian, nu?

Senior îi zîmbi indiferent:

— Ai ghicit. Dar nu trebuie să te îngrijorezi; omul știe de ce putere dispun și îi convine să se alieze cu mine.

Zula interveni, dezinvolată și ușor insolentă, pe deplin conștientă de slăbiciunea părintelui pentru ea:

– Nu te pricepi la oameni! E crud și perfid, n-aș avea încredere în așa nici să-mi schimbe programul la computer. O să te ducă de nas!

Khan Borr Senior afișă o mină supărată și ridică tonul:

– Zula, ești tânără și fără experiență, nu ești în măsură să-mi dai sfaturi. Ar trebui să știi că în politică există și alianțe trecătoare și că...

Bătrînul se opri, făcu un gest de lehamite cu mîna și plecă, în sinea lui însă se amuza și-i dădea dreptate fetei. „Are stofă.” își spuse, mîndru de impertinența fetei, în care se recunoștea pe deplin.

Urmat îndeaproape de Junior, se îndreptă spre biroul impunător unde aveau să aștepte mesajul lui Zdrahorian. „Așa am convenit”, explică bătrînul, „Mă va chema el, astfel evităm o interceptare din partea vecinilor, apelul se difuzează pe o suprafață mai mare”. Junior aprobă în tăcere, agasat de explicațiile inutile.

– Bem un cocteil? propuse bătrînul.

– Cu plăcere.

Încuviințarea tînărului fu urmată de intrarea unui biorobot cu o tavă argintie în mînă pe care se aflau două pahare înalte. Degustară extractul alcoolizat de godex, apoi bătrînul, înviorat, începu să vorbească:

– Vezi, Junior, și această băutură este o dovadă a forței noastre... Distilarea sucului de godex fermentat e o tehnică răspîdită. Atîta doar că numai noi, borrienii, știm să-l preparăm astfel încît să nu dezlătuim forțele latente ale metabolismului nostru! La întîlnirea de astăzi o să-ți dai seama ce forță uriașă reprezentăm noi în Galaxie...

Tînărul aprobă, plin de importanță, apoi spuse gînditor:

– Știu, dar avem și mulți dușmani în Galaxie...

Chipul bătrînului se întunecă. Răspunse, accentuînd cuvintele în maniera lui didactică:

– Acesta este privilegiul puterii. Cei puternici au avut întotdeauna dușmani. Cei slabi și neputincioși ne invidiază, cei care au un dram de putere se tem de noi. Așa a fost și așa va fi cît va dăinui Galaxia! Noi însă avem talentul de a ști să-i atragem pe cei folositori nouă și să-i zdrobim pe cei periculoși. Devotament? Da, pentru noi înșine! Încredere? Nici măcar în roboți: și ei se defectează ori pot fi reprogramați! Asta este: am fost în fruntea Galaxiei și vom cuceri din nou poziția care ni se cuvine pe drept.

Tînărul încercă să-i răspundă, însă îl opri semnalul acustic de apel.

– El este, spuse calm bătrînul. Fixează-ți senzorii.

Plonjară amîndoi în tunelul-subiectiv. La capătul acestuia se treziră într-un salon elegant, mobilat cu piese rare, din lemn natural. Pe pereți atîrnau portretele părinților și străbunilor lui Khan Borr Senior, orînduite cronologic. Ultimii din înșiruire erau actualul șef al familiei și fiul acestuia, Thah dispărut în neant într-un accident survenit la începuturile explorării hiperspațiului. După moartea acestuia, îl clonase pe Junior prezentîndu-l

tuturor ca nepotul său, fiul lui Thah. Cu el, rezerva de material genetic se epuizase.

În jurul unei uriașe mese rotunde se găseau douăsprezece fotolii impunătoare. Pe masă, orînduite cu gust, se înșirau sticle cu felurite băuturi și pahare încrustate cu oricalc. Senior inspectă încăperea cu grijă, atent la fiecare detaliu. „Poate fi un semn de considerație, poate fi și o capcană. În orice caz, are rafinament și spațiu suficient în computer. Nu m-ar mira să fi programat și gusturi!”

Un sunet prelung, de clopot bătut în dungă, anunță intrarea lui Zdrahorian. Șeful Departamentului de Interne își făcu apariția alături de o ființă ciudată, vag asemănătoare unui om primitiv. Statura impunătoare, era cu peste un cap mai mare ca Junior, îi dădea un aspect fioros. Cei doi borrieri priviră creatura contrariați și neliniștiți. Zdrahorian, satisfăcut de stupefacția zugrăvită pe chipurile celor doi, rise zgomotos și spuse:

— Prietene Khan Borr Senior, mi-am îngăduit să aduc cu mine această ființă profund devotată și apropiată mie. Vi-l prezint pe Harci, pe care îl socotesc „fiul” meu adoptiv.

Își strînseră mîinile protocolar. Senior, dintr-o pornire pe care nu și-o explica, întinse mîna nămilei. Harci scoase un răget și, spre uimirea Juniorului, începu să-i lingă mîna bătrînului, cu vădită plăcere. Tînărul încercă și el să fie protocolar, însă părosul își arătă colții, făcîndu-l să renunțe.

— Să te porți frumos cu prietenii mei, comandă Zdrahorian.

Khan Borr Senior deschise discuția cu o expresie calmă și cordială:

— Prietene Zdrahorian, ne întîlnim de multă vreme și ne cunoaștem sub multiple aspecte, atît ca persoane private, cît și ca reprezentanți ai unor grupuri de interese. Amîndoi dorim ca în Galaxie să domnească o ordine și o disciplină perfectă. Amîndoi considerăm că sistemul actual este depășit și trebuie înlocuit cu un regim autoritar, prin controlul și accesul direct la fiecare computer al tuturor planetelor. În acest fel Departamentul ar putea apela oricînd la memoria fiecărui micro ori macrosistem de calcul, cu toate consecințele benefice rezultate de aici. Prin accesul direct la fiecare computer se va putea exercita autoritatea deplină la nivel galactic. Ori, acest lucru se poate face, cu puțină răbdare, prin canalul informatic...

Zdrahorian, care ascultase cu o iritare crescîndă, izbucni:

— Asta înseamnă, printre altele, ca eu să mă transform în subordonatul unui Khan Borr Senior devenit omniscient și omnipotent. Or, dacă îți amintești, unul din strămoșii tăi, Nurann Borr, s-a remarcat tocmai prin ritmul în care schimba șefii Departamentului de Interne, în ciuda faptului că toți i-au fost — istoria a dovedit-o! — cît se poate de credincioși.

Khan Borr se simți iritat, însă încercă să-și păstreze masca plină de bunăvoință și de calm. Intervenî cu o voce neutră:

— Dacă acceptăm faptul că tot istorie se numește și *Cronica Familiei Borr*, depusă la Arhiva Galactică, pot să te informez, scumpe prietene, că din ea rezultă că acești oameni săvîrșiseră mult prea multe greșeli pentru a mai

putea rămîne în scaunul la care țineau atît. Înlăturarea lor s-a făcut de fiecare dată prin decizia firească a unui tribunal constituit legal.

Zdrahorian observă cu sarcasm:

– Da, îmi amintesc. Satisfacția consiliilor planetare a fost însă de scurtă durată...

Khan Borr Senior încercă să intervină, însă Zdrahorian îl opri cu un gest energic. După ce bău un pahar cu apă tonică, delectîndu-se cu senzația plăcută că reușise, fie și pentru o clipă, să-l domine pe „bătrînul complotist”, Zdrahorian, la fel de calm și de stăpîn pe sine:

– Tu, Khan Borr Senior, îmi oferi ceea ce eu dețin de multă vreme, șefia Departamentului de Interne al Galaxiei. Pe de altă parte, în condițiile unui acces democratic la canalul informatic, poziția mea este mult mai ușor de apărut, un accident este mult mai greu de anchetat și așa se face că dușmanii se pot îpușina. O dată ce aș ajunge în voia capriciilor unui singur om, situația mea se va șubrezi. Eu sînt pentru autoritate cibernetică, dar am ambițiile mele. Nu vād de ce aș ceda o parte din putere din moment ce interesele mele sînt total opuse. Cred că am fost destul de clar...

Senior cîntărise situația din primele clipe. Zdrahorian dorea să fie președintele Consiliului Galactic, exact funcția pe care și-o dorea pentru el. Iată-i deci, din aliați formali, deveniți acum rivali. În aceste condiții, unul din ei, își va frînge cu siguranță gîtul, dacă nu amîndoi. Începu să caute febril o soluție, sub privirile zeflemitoare ale lui Zdrahorian, care îi întrerupse meditația aproape batjocoritor:

– Ai fost atît de încîntat de puterea nemărginită a lui Pavarr la conducerea Departamentului de Interne încît, dacă voi deveni peședintele Consiliului Galactic, ți voi ceda cu plăcere această funcție. Ei, ce părere ai!

Senior găsisese însă soluția și se grăbi să răspundă:

– Dragul meu Horhat, accept cu deosebită plăcere amabila dumitale propunere, dar nu pentru mine, eu sînt prea bătrîn, funcția aceasta trebuie să revină tînărului meu nepot, un bărbat capabil, plin de inițiativă.

Își compuse o figură rugătoare și se adresă nepotului:

– Dragul meu, știu că nu ai asemenea ambiții, însă pentru binele Galaxiei te rog să accepți propunerea prietenului nostru.

Khan Borr Junior prinse mișcarea și se prefăcu gînditor. După cîteva clipe de aparentă cumpănire, rosti pe un ton plictisit, afișînd o expresie de om căruia i se impun sarcini prea mari:

– Știu eu... Dacă două din cele mai luminate minți ale Galaxiei îmi cer acest lucru, voi încerca să mă achit cu cinste de înalta funcție cu care mă onorați. Apoi adăugă mai grăbit, temîndu-se că Horhat va schimba subiectul, înainte de a se lua o decizie privind viitorul lui:

– Voi sluji cu credință interesele majore ale Galaxiei. Voi face astfel ca fiecare bit vehiculat în computerele celui mai îndepărtat roi stelar locuit să-și lase amprenta în cristalele noastre memoratoare. Mă voi strădui să iau sub control cel mai mic computer casnic și să-l programez așa cum îmi va dicta Consiliul și conștiința...

„Și bunicul...” completă Zdrahorian în gând, apoi, profitând de faptul că Junior se opri o clipă din expunerea programului său, interveni cu o amabilitate evident ironică:

– Stimate prietene Khan Borr, constat că sînteți un bunic exemplar, gata să-și sacrifice cele mai aprinse dorințe pentru fericirea nepotului, fie el și clonat și, desigur, a întregii Galaxii.

Senior interveni cu cinism:

– Amîndoi dorim fericirea deplină nu numai a Galaxiei, ci a întregului Univers. Nu-i așa, dragă prietene?

Zdrahorian începu să priceapă vag ce se petrecea în mintea interlocutorului său. Întrebă, încercînd să păstreze nuanța de persiflare în ciuda încordării:

– Și cam ce gîndești dumneata despre fericirea Universului, scumpe prietene?

Khan Borr se ridică încet de pe scaun și spuse cu glas solemn:

– Universul are nevoie de o conducere fermă și consecventă, cu ajutorul infogalactului. Lucrurile nu mai pot fi lăsate la voia întâmplării: numai o voință de neclintit, îmbinată cu o inteligență de excepție, poate pune ordine în haos, poate asigura o dezvoltare impecabilă a ultimului roi de galaxii de la marginea lumii, a ultimului satelit al celui mai îndepărtat soare. Totul trebuie supus unei voințe atotputernice și omniprezente...

Zdrahorian se ridică și îl măsură grav pe cel din fața lui, sincer uimit de pretențiile bătrînului șef al grupării. Rămase tăcut, împovărat de avalanșa gîndurilor succedate cu o viteză uimitoare, apoi se decise brusc:

– Înțeleg și respect intențiile tale, prietene Khan Borr Senior. Sînt idei fără precedent, cum oamenii poate n-au mai visat niciodată, sau au visat dar nici unul nu a îndrăznit să încerce să le înfăptuiască. Ele decurg în mod firesc din doctrina elaborată de membrii cei mai de seamă ai clonilor Borr. Deci, șeful acestei grupări istorice va trebui să conducă Universul! În definitiv, de ce nu? De la galaxiile învecinate nu avem informații îngrijorătoare, nici măcar nu sîntem siguri că sînt locuite. Sub aspect militar putem cucerii tot ceea ce telescoapele noastre cele mai puternice dezvăluie privirii. Desigur, pas cu pas, vom merge tot mai departe. Hiperspățiul abia a început să fie explorat și, prin el, vom înainta tot mai în profunzime și din ce în ce mai repede. Și asta nu sub conducerea Xurei Sanzen, pe care o vom înlocui la momentul convenit. Or, generalii noștri sînt entuziasmați de ideile lui Khan Borr Senior, singurul om în stare să-i dinamizeze și să le potolească setea de glorie, conducîndu-i la cucerirea Universului.

Tonul solemn, rareori adoptat de Zdrahorian, îl convinse pe Khan Borr Senior că, măcar în parte, acesta este sincer convins de cele spuse. De altfel, știa că ideile borriene au mulți partizani printre militarii de carieră. Mille de ani de inactivitate suportate de trupele galactice făcuseră ca acestea să fie privite de sus, ca un appendice inutil și costisitor. Oricît de redus ar fi fost, corpul ofițerilor concentra în mîinile sale întregul potențial distructiv al

Galaxiei; forțele planetare și cele statale erau neglijabile în comparație cu potențialul aflat la dispoziția confederației.

Abia ascunzându-și satisfacția, Khan Borr se adresează celor prezenți:

— În sfârșit, se pare că am ajuns să ne înțelegem asupra unor obiective ale acțiunii noastre viitoare. Cred însă că ar fi bine să rămânem singurii inițiați.

Horhat aprobă tăcut. Junior și Harci dispărură amândoi, cu o expresie de nemulțumire, cuplajul telesenzorial fiindu-le blocat de comanda celorlalți doi. Khan Borr rupse primul tăcerea:

— Cred că ar trebui să cădem de acord asupra unor puncte. Îți voi prezenta elementele esențiale ale planului meu și te rog să-ți spui părerea cât se poate de sincer. O dată ce vei accepta, participarea ta devine vitală pentru reușita acțiunii. Detaliile le vei primi curînd, înregistrate pe o pastilă de memorie. Nu este cazul să o prezinți altcuiva, poate fi citită o singură dată, numai de către tine, dacă nu cumva ți-ai schimbat genele...

Amândoi riseră reținut, apoi Senior continuă:

— Prima etapă a planului constă în subordonarea Galaxiei. Poate ți se pare paradoxal, însă acest lucru este cel mai simplu de realizat dacă punem stăpînire pe canalul informatic. Astfel vom controla întregul flux al informațiilor din Galaxie, ca și orice mișcare de nave. Doar în hiperspațiu singura legătură cu baza rămîne canalul informatic, unde informația circulă liber, accesibilă oricărei rețele suficient de dezvoltate. Or, aici este și punctul slab, grație căruia putem pune stăpînire pe rețea, exploatînd-o în folosul nostru exclusiv... Ca stăpîni ai informațiilor din Galaxie, o vom domina și politic, impunîndu-ne vederile fie pe față, fie printr-o programare atentă a mesajelor noastre. Există multe vicii de logică în programele tuturor planetelor locuite; totul este să le studiem atent și să găsim fisura potrivită. Al doilea punct, continuă Senior urmărindu-l atent pe Zrahorian se referă la extinderea controlului asupra galaxiilor apropiate cu ajutorul militarilor, colonizînd un număr maxim de planete, pe care vom instala sisteme din ce în ce mai complexe. Pe măsură ce rețeaua noastră se va amplifica, forța ei va fi cel puțin proporțional mai mare, căci pînă acum s-a dovedit a nu fi cumulativă, ci expusă unei creșteri exponențiale. Astfel că orice altă rețea va fi dominată de a noastră... Pas cu pas, putem ajunge să stăpînim întreg Universul. Îți dai seama, dacă la vîrsta mea mai aspir la acest lucru, înseamnă că mă bazez pe ceva palpabil. Știi, desigur, că am colaboratori devotați pe aproape toate planetele locuite de ființe inteligente, gata să mă ajute la cel mai mic semn...

— Știu, răspunse Horhat Zdrahorian. Bănuiesc că nu te limitezi să aștepți momentul prielnic, ci intenționezi să-i elimini cît mai curînd pe adversarii cei mai periculoși. Mă gîndesc la Michael Pardes, Xura Sanzen și la actualul președinte al Consiliului...

— Să spunem că o suită de accidente „binevenite” vor aranja lucrurile, făcu Senior suav. Și mi se pare că șefa Departamentului Apărării este cea mai expusă. Călătorește mult, are contacte telesenzoriale cu întreaga Galaxie... Cred că Bah Nog Bang ar putea fi un bun succesor: va obține

ușor funcția căci aparent este împotriva mea, așa că nimeni din Consiliu nu se va împotrivi acestei numiri.

Zdrahorian asculta cu atenție expunerea lui Khan Borr. Prima etapă a proiectului îl interesa în mod deosebit, părea realistă și bine gândită. Observînd privirea intensă a lui Senior, remarcă:

— Planul este simplu și... genial. Are șanse reale de înfăptuire, nu fără greutăți serioase însă. Ofițerii din departament mi-au furnizat materiale consistente despre organizația pe care o conduci, așa încît îi cunosc forța. Mulți dintre oamenii mei ar fi satisfăcuți să le dau mîna liberă în lupta cu borrienii. Deși ai destui adepți, marea majoritate a cetățenilor Galaxiei sînt împotriva doctrinei pe care o propagi, mai ales în aspectele privind controlul absolut asupra mijloacelor informatice. Mulți, prea mulți militari sînt gata la orice pentru a apăra actuala stare de lucruri. În caz de nevoie vor fi în stare să încalce ordinele și să constituie un grup de rezistență periculos de puternic...

Senior îl întrerupse furios:

— Crezi că-mi spui noutăți? Ai impresia că organizația mea doarme? De ce-ți închipui că mă aliez cu tine, dacă nu pentru a-mi netezi calea? Funcția de președinte al Consiliului nu merită puțină osteneală?

*

* *

RADANIA: A patra planetă a sistemului stelei Kroll (K). Doi sateliți (S). Populată în zonele dezvoltate cu umanoizi aflați în pragul „impactului informatic total” și mergînd pînă la comunități primitive în zone izolate (P). Opt limbi de largă circulație, 186 în total (L). Divizată în 121 state. Ultima planetă primitivă în Consiliul Galactic. Mentalitatea populației predispusă spre reprezentări religioase (R). Metabolism bazat pe biochimia carbonului, combinat cu fotosinteza asigurată de clorofila prezentă în piele (M).

Lock Borr privi absent ecranul monitorului. Pentru prima dată în viața lui va avea de-a face cu populații situate sub nivelul mediu al Galaxiei. Nu era îngrijorat, îl domina o ușoară iritare, deși înțelegea că misiunea dată de fratele său avea importanța ei într-un plan mult mai vast.

Mai avea cîteva clipe pînă la integrarea în spațiul tridimensional. Nu era obișnuit cu călătoriile prin hiperspațiu și simțea continuu tentația de a privi afară (semnul distinctiv al „novicilor”). Însă nava nu avea hublouri. Legea a patra spune clar: Un $n-1$ dimensional nu poate descrie decît aproximativ un spațiu n dimensional. Legea avea și o consecință biopatologică: tulburarea echilibrului mental, senzații de angoasă extremă mergînd pînă la tentația sinuciderii. Creierul își pierde capacitatea de a sesiza spațiul și timpul, se consideră în pericol și se inhibă, în cel mai bun caz. Mai rar, inhibiția este totală, ducînd pînă la moartea subită.

Monitorul îl înștiință că s-a integrat spațiului normal. Imaginile captate și reproduse îi arătau o planetă comună, greu de distins de celelalte. Linia continentelor, relieful ghicit printre nori, puteau fi ale oricărei alte planete, reale ori simulate pe un computer, la lecția despre fractali.

Înscrise nava pe o orbită joasă și părăsi cabina pentru a intra în modulul de coborîre, conceput astfel încît să poată fi confundat cu o navă aeriană radaniană. De o eventuală interceptie spațială nu avea a se teme; radanienii circulau doar sporadic în spațiu, rachetele ionice fiind culmea tehnicii locale. „Deh”, își spuse, „ultima membră a Consiliului Galactic...” Programă vehiculul pentru a atinge Sada, capitala Kaniliei, după un zbor la joasă altitudine menit să evite urmărirea radar, o altă tehnologie antică la modă aici, apoi ațipi, toropit de zumzetul monoton al motorului.

Îl trezi țiuitul avertizorului de apropiere. Privi în jur, prin cușă transparentă a pseudo-elicopterului: nisip și iarăși nisip („silicați” a. analizorul), iar în zare clădirile albe ale capitalei Kaniliei.

Avea o întîlnire, fixată de agenții „Ordinului Borr” cu una din personalitățile acestui continent, un mic tiran, excesiv de violent și agresiv, gata oricînd să-și atace și părinții, dacă acest lucru i-ar fi sporit puterea.

„Un aliat care ne poate fi prețios” — i se explicase, o dată cu indicațiile asupra modului de racolare: glorie, bani, putere, „poate promite orice”. Înțelegea vag mobilul fratelui său; populația Kaniliei trăia exclusiv pe seama muncii prestate de alții. Îi plăteau bine pe acești oameni, veniți în ținuturile toride pentru a extrage minereuri radioactive și a le prelucra. Surplusul asigurat de vînzarea lor asigura populației puțin numeroase a țării un nivel de trai rezonabil. Dar lipsa oricărei preocupări pentru ziua de mîine atrage plictiseala și pe miza aceasta și-a jucat cartea Rdmes, tiranul local. I-a mutat pe concetățeni în corturi, explicîndu-le plăcerea încercată de către divinitate la vîzul privațiunii lor voluntare. A făcut din ei niște soldați perfecți, adevărate automate, gata să se bată oricînd și cu oricine la simpla comandă a conducătorului. Și Rdmes, o namilă cu pielea verde-închis, profita din plin, trimițîndu-și oștenii să-i înlăture pe toți cei care îi stăteau în cale, în orice punct al planetei.

Lock privi întinderea pustie de nisip încins. O pată de un roșu maroniu îi atrase atenția. Porunci pilotului automat să o localizeze și să se apropie de ea. Imaginea mărită îi apărui pe monitor: un bătrîn îmbrăcat în pantaloni largi, albi, călărea un animal ciudat, viermiform, lung cît patru-cinci oameni, cu partea de jos înțesată de picioare mici și vioale. „RIMAL”, afișă monitorul, apoi: „KANILIENI NOMAZI”. Într-adevăr, privind cu atenție, Lock zări un alt bărbat, mai tînăr, parțial ascuns obiectivului camerei video, de către statura impunătoare a bătrînului. „Coboară lîngă ei”, ordonă Borr cedînd unui impuls lăuntric nelămurit.

Aeronava opri în apropierea ciudatului cuplu. Lock coborî, blestemîndu-și ideea cînd aerul de afară îl învălui din toate părțile ca o baie fierbinte. Îi văzu pe cei doi încremeniți în genunchi, aplecați cu mîinile împreunate deasupra

capului: Lock uitase că este în combinezon de zbor, cu emblema Galaxiei, arborată vizibil pe piept.

— Pacea Universului fie cu voi! rosti Lock, încercînd să dea o nuanță binevoitoare glasului său dogit și autoritar.

— Asemenea și ție, fiu al cerului, făcu bătrînul, ridicîndu-se și făcîndu-i semn tînărului să-l imite.

— Sînteți kanilieni? întrebă Lock reușind să-și îmblînzească glasul.

— Da! răspunseră amîndoi. Bătrînul vorbea calm și măsurat, în timp ce tînărul era nervos și ușor speriat.

— Și ce faceți aici, în pustietatea asta?

— Nepotul meu a venit să mă viziteze... răspunse tărăgănat cel vîrstnic.

— Cum, se miră sincer Lock, nu locuiești în oraș?

— Nu, făcu bătrînul. Viața de acolo nu-i pentru mine. Am trăit aici, printre dune, călărind rimali, ce să fac acolo?

— Vă rog respectuos să-l iertați pe bunicul meu, interveni tînărul. Binefacerile civilizației au venit prea tîrziu pentru el, nu s-a mai putut obișnui cu viața adevărată a orașului...

— Nici nu mai poți gîndi acolo... interveni bătrînul cu reproș.

— La ce să gîndești? Are grijă calculatorul de asta, el ne spune tot ce trebuie să facem...

Lock aprecie situația și le zîmbi mulțumit. „Nu spuneți nimănui că m-ați văzut, este voința mea și a lui Rdmes!” le zise îndreptîndu-se spre navă.

Decolă, amuzat de insolitul celor doi, prosternați din nou cu fruntea în nisip. „Așa s-ar cuveni să ne întîmpine toți!”, gîndi el nostalgic, amintindu-și că doar în Kanilia și încă în patru cinci țărișoare avea șansa unui tratament atît de respectuos.

Orașul se apropie, dezvăluindu-și aglomerarea amețitoare de clădiri din beton și sticlă, cu părțile tencuite vopsite într-un alb pur. Pilotul automat se orienta bine, după harta implantată în memorie, conducînd aparatul în linie dreaptă spre un punct situat în extremitatea opusă a metropolei.

*

* *

Senior privea monitorul satisfăcut. Textul, afișat pe fundalul holoecranului se derula lent, bogat ilustrat cu secvențe tridimensionale, afișate într-un mic volum din prim-planul imaginilor:

Planeta: RADANIA, Continent: HAMMAR, Țara: KANILIA

Rdmes Badraban (șef stat)

Profil: Înclinație spre dominație, speculează faptul că este singurul exportator de uraniu de pe continent pentru a-și întări puterea în zonă. Populația țării, redusă în raport cu vecinii, este exclusiv militară, cu excepția unei mici fracțiuni, credincioase modului de viață tradițional. Pe șeama exploatărilor de uraniu întreține armata și plătește muncitorii străini. În caz

de divergență de opinii, amenință cu destabilizarea economică, oprind livrarea combustibilului nuclear. Are înclinații religioase modeste, dar știe să speculeze credința pentru a manipula mulțimea.

Întreține relații cu toți teroriștii radanieni, plătind sume imense pentru atentate, la scară planetară. Angajatul preferat: Ha Machuca (lipsă date — afișă monitorul). Finanțează cercetări genetice, cu rezultate mulțumitoare.

De analizat: programarea psihică a soldaților kanilieni cu performanțe uluitoare.

Mod de abordare: Atras de partea grupului cu ajutorul promisiunii unei funcții de nivel galactic, a unei donații de echipament de calcul ultramodern. Devine membru al „Ordinului Borr“, acceptând înscrierea semnului genetic, în schimbul unui ajutor imediat în activitatea politică (conducător continental). Admirație aproape religioasă pentru Khan Borr Senior.

I s-au implantat instrucțiunile Ordinului.

DETALEMI?

— Nu, răspunse mulțumit Senior. Schimbă fișa.

RADANIA, țara: Maniria

Hott Trott (politician, adversar: Podd Brumm)

Profil: Sensibil la farmecul feminin, totuși un sentimental. Adept al unei doctrine asemănătoare cu aceea a grupării Borr, vrea, în mic, același lucru: controlul populației pe cale informatică. Principalul exponent al acestor idei, singurul manirian capabil de a prelua puterea, dacă este ajutat corespunzător.

În cursul întrevederii s-a arătat interesat de Lila, biorobotul construit după parametrii rezultați din analiza preferințelor sale.

Mod de abordare: Atras în Ordinul Borr după ce a constatat unitatea de opinie. Racolarea ușurată de către Lila, prezentată drept una din membrele de vază ale grupării. Va fi necesar un transfer moderat de tehnologie, pentru consolidarea poziției sale, pe una din cele mai importante țări ale planetei. În perspectivă se întrevede căsătoria politicianului cu Lila și alinierea sa necondiționată la cauza noastră.

DETALEMI?

— Nu, se opuse din nou Borr. Unde-i Lock acum?

— Pe Borr Khanaria, în uzina lui Essau.

— Bine, anunță-l că vreau să vorbesc cu el!

★

★ ★

Dan Ronar își sfârșî obișnuința-i plimbare din fiecare seară cu un sentiment de nemulțumire. În câteva rînduri i se păruse că îl urmărește cineva, apoi gîndurile, altă dată atît de limpezi, nu mai reușiră să se închege într-un suvoi continuu.

Puse mâna pe ușă, așteptă o clipă să se declanșeze mecanismul încuierii, apoi intră șovăind în casă. În locul întinericului obișnuit, zări lumină în cameră. Rămase în pragul ușii, privind uimit spre tînărul care îl aștepta calm în fotoliu.

— Bună seara! spuse acesta zîmbitor.

— Bună seara, răspunse bătrînul, uluit de prezența străinului în casă. Mi-ați fost cumva student? adăugă el ușor îngrijorat.

Avea o încuietoare specială care deschidea ușa numai dacă recunoștea amprentele digitale ale persoanei. Or, în memoria computerului casnic nu se aflau decît desenele papilare ale membrilor familiei.

— Vă rog să mă iertați pentru intrarea abuzivă în locuința dumneavoastră, se scuză intrusul, însă prezența mea în acest oraș trebuie să rămînă necunoscută chiar și celor de la Ordinea Publică. Mi-am permis să introduc amprentele mele în fișierul computerului dumneavoastră, profitînd de momentele cînd a fost conectat cu baza de date a bibliotecii. Vă asigur de bunele mele intenții.

Bătrînul zîmbi amuzat. Cînd cumpărase încuietoarea, primise toate asigurările din partea vînzătorului că nimeni nu va putea deschide. „Eșecul hoților”, o poreclise acesta cu mîndrie și iată, putea fi descuiată în modul cel mai simplu.

— Vă ofer un suc de fructe? întrebă brusc Dan Ronar, încercînd să pară o gazdă primitoare.

— Nu, mulțumesc, răspunse vizitatorul. Este destul de tîrziu și nu vreau să vă răpesc prea mult timp. Aș dori doar să stăm puțin de vorbă.

— Cu plăcere, domnule. Oricum, obișnuiesc să mă culc tîrziu.

— Ei bine, de unde veniți? După accent, nu păreți a fi din Maniria, nu vă pot localiza. Aveți un mod aproape metalic de a pronunța consoanele, pe care încă nu l-am mai întîlnit...

— Așa este, recunosc tînărul. Maniriana nu e limba mea maternă, am învățat cîteva limbi și dialecte special pentru vizita mea pe Radania...

Profesorul Dan Ronar îl privi pătrunzător și clătină capul cu neîncredere.

— Vreți să spuneți că ați venit de pe altă planetă?

— Exact, aprobă cel întebat. Și nu înțeleg de ce vă mirați...

Spuse ultimele cuvinte ca o provocare. Știa bine că o călătorie de la un sistem locuit la altul este un eveniment deosebit de rar.

— Mă mir, recunosc profesorul. Deși Radania a intrat în Consiliul Galactic pe vremea tatălui meu, nu am auzit încă de vreo vizită la noi. Din cîte se spune, acest lucru pare improbabil pentru încă două, trei generații...

— Adiniene... ținu să precizeze tînărul.

— Mă rog. Așa că, dați-mi voie să mă îndoiesc că tocmai mie mi s-a rezervat nesperata ocazie de a întîlni un locuitor al unei alte lumi altfel decît la televizor; asta cînd infogalactul binevoiește să ne dea semnale reprezentabile pe ecran...

Tînărul rîse, dar imediat vocea îi deveni gravă:

— Ceea ce mi se pare interesant pe planeta aceasta, este marea diversitate de opinii. În țările puțin dezvoltate, Kanilia de pildă, apariția mea ar fi ceva firesc. La voi însă nu mă crede nimeni, deși aveți spiritul mult mai deschis... E drept, propaganda lui Rdmes, „prietenuții fiilor cerului” cum își spune, ajută la asta...

— Cum ați putea fi crezut, când sînteți identic cu noi? făcu Dan Ronar oarecum stîmjenit de propria sa neîncredere.

— Oamenii din Galaxie seamănă mult între ei...

— Este adevărat, am vizionat ședințele Consiliului. Totuși, au trăsături distincte... culoarea pielii, metabolismul etc. Noi sîntem verzi, alții sînt roșii, portocalii etc., toți sîntem oameni, însă un adinian ca Șemeș de pildă, nu seamănă nicicum cu un radanian. Există diferențe de formă a craniului, mai alungită la ei, ochii mai mari la noi...

— Mai mult, interveni străinul. Flora și fauna diferă destul de puțin. Se pot clasifica în aceleași ordine și încrengături, ca și cum ar fi o familie unică. Dacă v-aș aduce o floare de pe Adin, cu greu v-ați putea da seama, ca neșpecialist, că nu este de pe Radania...

— Pe de altă parte își continuă profesorul argumentația, cum ați venit? Navele fotonice nu mai circulă de nu știu cînd, explorarea cosmosului s-a dovedit că are un caracter pur istoric...

— Așa este, există o expediție adiniană plecată acum patru secole adiniene spre această zonă, care încă nu a ajuns la destinație, în timp ce mie mi-au trebuit mai puțin de două zile, pentru același drum...

— Sigur, miticul hyperspațiu! Am auzit vorbindu-se despre navele hyperspațiale, la ședințele Consiliului Galactic și în cîteva transmisiuni pe canalul informatic. Dar, din cîte știu, sînt încă la început. Extrem de greu de stăpînit și doar cîteva zeci de planete posedă cîteva sute de nave. Vrei să mă faci să cred că dumneata ai una la dispoziție? Că în Consiliul Galactic s-a hotărît să se risipească un combustibil extrem de prețios pentru a se lua contact cu mine?

— Da, răspunse senin tînrul. Nu chiar în Consiliu, dar președintele Șemeș în persoană mi-a cedat nava sa. Sîntem în același cîmp morfologic, de aceea ne asemănăm și gîndim într-un mod apropiat, așa că motivele pentru care am venit aici le veți înțelege cu ușurință.

Spunînd aceste lucruri, misteriosul vizitator își întinse colțurile gurii cu ajutorul degetelor. Uimit, bătrînul văzu cum unghiile intră în pielea verde, pătrunzînd adînc și cu mișcările lente, palmele se afundă în pielea obrazului. Cu atenție, tînrul își îndepărtă masca, lăsînd-o să atîrne în spate ca pe o glugă sinistră. Bătrînul dădu să spună ceva dar nu reuși, impresionat de figura tipic adiniană, așa cum o cunoștea prin mass-media. În plus, trăsăturile tînrului îi aminteau de cineva cunoscut, mai mult ca sigur un membru al Consiliului, căci majoritatea imaginilor transmise prin infogalact proveneau de la aceste întruniri.

— V-aș putea face o demonstrație de la propria dumneavoastră consolă, intrînd în legătură directă cu președintele Șemeș, prin canalul informatic, însă acest schimb de mesaje ar fi înregistrat și de către borrieni...

— Nu mai este nevoie, murmură Dan Ronar. V-am recunoscut: sînteți Michael Pardes care a cerut în Consiliul Galactic o anchetă asupra activității grupului Borr...

Tînărul aprobă tăcut cu o mișcare a capului și își puse din nou masca. O dată ce era fixată, părea un strat nou adăugat pielii, reprezentînd exact mișcările fiecărui mușchi și redînd expresiile schimbătoare ale feței cu o mobilitate uimitoare. Terminîndu-și „toaleta”, îi zîmbi profesorului și scoase din buzunar o plăcuță metalică argintie, orbitor de strălucitoare.

— Vreți să decuplați computerul de la rețea pentru cîteva minute? i se adresă el bătrînului profesor. Acesta execută operația în tăcere.

Pardes se apropie apoi de măsută, luă un disc și începu să întindă plăcuța pînă cînd marginile ei ajunseră la aceeași dimensiune cu fanta, apoi introduse obiectul în lectorul dischetei. Pe monitor apăru figura președintelui Șemeș, iar în colțuri, imaginile lui Pardes din față și din profil, cu și fără mască.

— Eu, Eldad Șemeș, președinte al Consiliului Galactic, îl deleg pe Michael Pardes pe Radania, pentru a contribui la apărarea libertății informatice pe această planetă, rosti imaginea de pe ecran, apoi discul sări afară și reveni la dimensiunea inițială.

Curios, profesorul îl luă în mînă dar îl scăpă imediat. Pardes îl privi îngrijorat cum își suflă peste degete și ridică de jos micul obiect, spunînd:

— Trebuia să vă previn. La cel mai mic contact cu un alt corp plăcuța se încălzește și după cîteva secunde se distruge. Doar eu pot să o manipulez.

— Nu înțeleg, murmură Dan Ronar, încă suflîndu-și peste degete.

— Un lector de ADN încorporat, programat pe codul meu. Plăcuța aceasta poate conține cam tot atîtea informații cîte are la dispoziție baza de date a Unității Centrale din orașul dumneavoastră; în plus, are un adevărat calculator încorporat în rețeaua cristalină. Nu este chiar atît de uluitor ca tehnică. Din cîte știu, cărțile voastre de credit au un principiu similar...

— Mă rog, mormăi Dan Ronar. Tehnica nu a fost niciodată punctul meu forte, însă îmi dau seama că aparatul pe care mi-l descrii dumneata depășește nivelul nostru... Totuși nu pot înțelege ce anume v-a putut împinge la o asemenea expediție? Nu sînt o celebritate planetară, nu am făcut descoperiri științifice de natură să schimbe fața lumii...

Făcu o pauză, apoi se încruntă și continuă:

— Chiar dacă aș fi descoperit ceva extraordinar, nu v-aș fi spus nimic!

— De ce? întrebă Pardes amuzat.

— Voi ne puneți la dispoziție cunoștințele voastre?

— Desigur! Organizația Galactică are acces, prin canalul informatic, la orice dată din baza Galaxiei! Numai că nu aveți mijloacele tehnice de a le pune în aplicare... Oricum, nu puteți nega faptul că accesul liber la cunoștințe aduce o accelerare a dezvoltării...

– Ai dreptate, consimți profesorul. Îmi cer scuze, pur și simplu am uitat, deși m-am folosit și eu o dată de canal pentru o cercetare istorică. Da, surise el unei amintiri interioare, „Simbolismul piramidei în Galaxie”... A stîrnit ceva vîlvă...

Pardes îl studia atent pe bătrînul profesor. Se așezase, pentru a evita să-i impună acestuia prin statura sa, deși talia bătrînului depășea cu mult media în această zonă. Părea însă mai scund, din cauza spatelui aplecat de vîrstă, deși își păstrase nealterată suplețea. Părul, cîndva blond, devenise aproape alb și destul de rar, accentuînd brazdele săpate de timp pe față, unde doar ochii albaștri străluceau pătrunși de focul unei vieți lăuntrice tumultuoase. Mîinile palide, cu degetele lungi, tremurau ușor, trădînd o nervozitate nestăpînită.

Observînd privirea scrutătoare a musafirului, Dan Ronar schiță un zîmbet trist:

– Am impresia că sînt supus unui examen. Probabil că datele privind persoana mea, aflate în banca informatică de pe Adin, sînt de pe vremea tinereții. Ei bine, realitatea din fața dumneavoastră nu este tocmai încurajatoare. Sper totuși ca dezamăgirea să nu fie completă...

– Vă înșelați domnule profesor, fișa dumneavoastră este cît se poate de actuală. Canalul informatic asigură o comunicație instantanee, știți doar...

– Știu, făcu bătrînul încă indispus. „Telepatia computerelor”, cîtă vîlvă în presă la vremea respectivă... Eu însă nu mă pot obișnui cu ideea...

Pardes continuă, făcînd abstracție de intervenția profesorului și încercînd să-l înveselească.

– Nu arătați deloc mai bătrîn decît am presupus... Dimpotrivă, față de holograma pe care am văzut-o acum cîteva zile arătați chiar mai tînăr. Apoi, nu vigoarea fizică ne interesează la dumneavoastră, ci ascuțimea minții... În ceea ce privește primul aspect, cîteva preparate adiniene își vor face datoria...

Bătrînul îi aruncă o privire pătrunzătoare. Pardes îi răspunse printr-un zîmbet încurajator. Pentru cîteva clipe se așternu liniștea, fiecare încercînd să ghicească gîndurile celuilalt. Dan Ronar rupse primul tăcerea, vorbind ușor înveselit:

– Dacă îmi oferiți tinerețea, sper că nu va trebui să semnăm și un pact?

– Vă referiți la legenda galactică despre pactul cu întunericul? Întrebă tînărul rîzînd. Mă jigniți, domnule profesor, rolul forțelor negative îl joacă acum gruparea clonilor borrieni.

– Mă uit la dumneata și parcă mă văd pe mine, în urmă cu nu știu cîți ani. Cred că și semănăm destul de mult... Desigur, nu mă refer la mască, ci la expresia ascunsă sub ea.

– S-ar putea, admise tînărul. Probabil că sîntem sub influența aceluiași cîmp morfologic; aceleași forțe necunoscute care ne-au modelat asemănător.

— Mă surprinde un lucru, remarcă Dan Ronar. Cum se poate ca la voi să fie aceleași conflicte ca la noi? Mai mult, ca istoric pot să-ți spun că lupta aceasta îmbracă forme diferite... Nu m-a preocupat prea mult istoria Galactică, însă, din câte am văzut prin emisiunile de actualitate, problema politică la ordinea zilei în Consiliul Galactic este modul de a exercita anticul control asupra informației...

— Ați sesizat bine acest aspect, relevat chiar și în raportul care ne-a atras atenția asupra dumneavoastră. Borrienii de azi sînt clonii unui aventurier, ai cărui urmași naturali au jucat un rol important în constituirea societății galactice. Din păcate, familia s-a stins, iar noi nu avem nici o bază legală pentru a împiedica activitatea grupului Borr, care, fie vorba între noi, este rezultatul unei clonări nereușite, căci diferă mult ca psihic de original. În fond, sînt niște oameni bolnavi de ambiția de a ajunge în vârful piramidei...

— Piramidă, da... făcu profesorul gînditor. Pe fiecare planetă membră a Consiliului se găsesc resturi de piramide, construite cine știe cînd, în negura timpului. Mai mult, se pare că vîrsta lor este apropiată, cu diferențe de cîteva zeci de milenii, de la o planetă la alta. De parcă destinul Galaxiei noastre ar fi să depășească această formă banală, geometric vorbind, însă cu proprietatea de a structura psihicul pe ideea vîrfurilor. Cînd vezi o piramidă, nu poți să nu te simți tentat de a ajunge în vîrf. În fond, ele constituie o minunată expresie a dorinței umane de a sfida toate greutățile, de a păstra pentru viitorime cunoștințele dobîndite...

— Cunoaștem tezele dumneavoastră, îl opri Pardes temîndu-se că profesorul se va lansa în explicații și mai detaliate. Am venit aici pentru a vă propune să vă aliați cu noi împotriva borrienilor.

— Nu înțeleg prea bine cum anume vă voi putea ajuta, însă ideea de a lupta împotriva celui care se vrea singurul subiect al unui cult antic în haine moderne îmi surîde. Deși înțeleg scopul pentru care s-au ridicat piramidele, nu le pot îndrăgi, dacă mă gîndesc la suferințele imense ale sclavilor și țăranilor care le-au înălțat. Dar, în fine, să revenim la tema pe care o propuneți dumneavoastră.

Michael îi mulțumi printr-un zîmbet cald. Bătrînul îl privi și el deschis, făcînd un gest interogativ cu capul, ca și cum ar fi întrebat: „Ei, ce urmează acum?”

— Lupta noastră are două aspecte, spuse Pardes. Trebuie să vă spun că o structură informatică seamănă într-adevăr cu o piramidă. Există o masă mare de microsisteme, conectate între ele și cu computere din ce în ce mai puternice, pînă la Unitatea Centrală, cu capacitatea maximă disponibilă pentru structura dată. Bineînțeles, la nivelul unui stat, mai multe asemenea sisteme se leagă între ele, unindu-se apoi cu cele ale altor țări. Caracteristica principală a acestei structuri este natura sa cu totul aleatorie: dincolo de caracterul aparent rigid, orice abonat se poate conecta cu oricare alt operator din oricare punct al planetei, printr-o cale imposibil de precizat. Informația circulă pe drumul cel mai scurt, în funcție de conexiunile structurii la un moment dat. Unitatea Centrală intră în joc numai atunci cînd i se cer date

existente doar în memoria ei, ori cînd unul dintre programatori are nevoie de un spațiu mai mare. Ea nu transmite decît liniile directoare, amănuntele fiind lăsate la liberă inspirație a oricărui abonat. Acestea ar fi, în mare, trăsăturile generale prezente ale structurii informatice la nivelul galaxiei Căii Lactee, cu unele particularități pe fiecare planetă. Ei bine, grupul Borr vrea, nici mai mult, nici mai puțin decît, să facă din Unitățile Centrale puncte de trecere obligatorii. Dacă va reuși, va putea controla orice sistem de calcul conectat la „piramidă”. Și cum astăzi viața fără rețeaua informatică este de neconceput, înseamnă că Borr va putea interveni pînă și în existența noastră individuală.

„Cam așa este”, recunosc profesorul în sinea lui. „Toate se fac de la claviatura computerului...”

— Cum ar putea realiza acest lucru, urmă Pardes, dacă nu acționînd de așa natură încît fiecare planetă să adopte această structură rigidă și să i se subordoneze direct, prin oameni aleși dinainte și ajutați să ajungă la putere?!

— Mi se pare logic ceea ce-mi spuneți... aprobă Dan Ronar gînditor.

— Dumneavoastră, continuă netulburat Pardes, ați desfășurat o activitate amplă în direcția promovării schimbului de valori spirituale și implicit a apropierii dintre popoare. Din punct de vedere politic, interesele noastre coincid. Ceea ce vă cer, este să vă urmați linia și astfel ne vom intersecta pe parcurs, atunci cînd va deveni evident pentru toată lumea că tirania informatică este cea mai mare piedică în calea realizării idealului pentru care militați.

— Nu mi se pare că-mi cereți prea mult, glumi profesorul. Aș spune chiar că nu-mi cereți nimic. Știi, domnule, urmă el nostalgic, cochetam cu ideea de a scrie un roman fantastic despre un fel de luptă în genul celei pe care mi-o descrii acum. În spiritul proiectatului roman, mă întreb dacă nu cumva această confruntare se întinde pînă departe în timp. Ce se știe despre călătoria temporală?

— Că nu există! replică amuzat Pardes. Nu avem nici cel mai mic indiciu în acest sens. Nici măcar hiperspațiul nu poate permite o întoarcere în timp. Iar dacă noi nu putem, nu văd de ce Borr, aflat aproximativ la același nivel tehnologic, ar fi în stare de acest lucru.

— Nu vorbeam serios, spuse zîmbind bătrînul. Rămase cîteva clipe tăcut, apoi întrebă: Ei bine, care este situația pe Radania, din punctul dumneavoastră de vedere?

— Destul de încordată, spuse Pardes. Mă aflu pe această planetă de cîteva luni. Din cîte am putut afla, un personaj necunoscut a făcut o serie de vizite unor înalți demnitari de stat și, lucru curios, numai aceluia care au opinii politice asemănătoare cu ale borrienilor. La scurt timp după acest tur-nou diplomatic, Hott Trott, un influent politician din Maniria, se căsătorește cu o ilustră necunoscută. Din analizele spectrale ale biocîmpului făcute pe imaginile transmise la televiziune vă pot spune cu siguranță că tînăra

doamnă nu aparține acestei planete; este un biorobot, creat probabil special pentru a-l seduce și supraveghea pe ambițiosul politician.

— De unde știți că necunoscutul este un borrian? întrebă profesorul, mai mult curios decât neîncredător.

— Când am venit aici, o navă hiperspațială era „parcată” pe orbită staționară în preajma Radaniei. Nava a plecat acum câteva zile. La sosirea mea, canalul informatic a transmis un mesaj scurt: „Atenție”. Or, în toată Galaxia, doar clanul borrienilor are motive să se îngrijoreze de prezența mea aici...

— Mda, aprobă gânditor Dan Ronar. Lucrurile iau o turnură serioasă. Dacă s-au deplasat pînă aici, înseamnă că pun la cale ceva. Am auzit de niște atentate...

— Exact! confirmă Pardes. Și eu cred că aici este mîna lor. Din cîte știu, au intenția să intervină și în Maniria. Dar, destul pentru astăzi. Vă propun să ne întîlnim mîine, s-a făcut deja nepermis de tîrziu pentru o vizită...

Profesorul aprobă, vizibil istovit, și spuse:

— Aveți dreptate. Nu cred că mă pot concentra suficient la ora asta și după evenimentele atît de neobișnuite. Oricum, vă mulțumesc că aveți încredere în mine. Din cîte înțeleg, trebuie păstrată discreția privind întîlnirea noastră.

— Negreșit! Cu timpul vă voi indica persoanele cărora le puteți împărtăși planurile noastre. Dar acum nu este încă momentul. Deocamdată, singurul la curent cu acțiunea mea este președintele Maniriei, cu care, de altfel, am să vă rog să-mi mijlociți o întrevvedere.

— Pînă mîine seară, rosti Dan Ronar, voi încerca să iau legătura cu el și vă voi comunica data...

Cei doi bărbați își luară rămas bun și Pardes plecă, prevenindu-l pe profesor să nu utilizeze canalul informatic pentru nici unul din contactele impuse de acțiune. Profesorul aprobă și observă în glumă că acțiunea borrienilor are urmări cît se poate de fericite, contribuind la apropierea dintre oameni.

Profesorul adormi cu greu, făcînd apel la stimulatorul de unde alfa. Somnul agitat, visele în care evenimentele zilei dobîndeau dimensiuni fantastice, îl făcură să se trezească dimineața devreme, obosit, cu sentimentul că ar fi fost mai bine să fi rămas treaz.

Încearcă să se dezmoștească făcînd cîteva mișcări de gimnastică, luă o gustare frugală și cu prima aeronavă plecă în direcția cancelariei prezidențiale...

— Știu, prietene, îi spuse președintele, că nu solicitați audiențe prea des și totdeauna motivele dumitale sînt cît se poate de serioase. Aștept cu nerăbdare să-mi spui ce te aduce la mine, văd că ești emoționat...

Dan Ronar îl privi pe cel din fața sa, un bărbat vioi cu părul complet alb și începu să povestească întîmplările petrecute cu o zi în urmă. Pe măsură

ce povestea, emoția i se risipea devenind mai calm. Încheie cu rugămintea lui Pardes de a i se înlesni o întâlnire și rămase tăcut, așteptând reacția interlocutorului. Acesta zîmbi și spuse:

— Prezența oaspetelui dumitale nocturn în Maniria îmi era cunoscută. Cît privește evenimentele din Consiliul Galactic, sînt de părere că Pardes nu exagerează. I-am urmărit cu atenție intervenția și dacă aș fi fost acolo l-aș fi sprijinit. Dacă atunci acest lucru nu a fost cu puțință, să o facem măcar acum, cînd avem plăcerea de a-l avea ca oaspete... spune-i că mă voi întâlni cu el, însă nu cred că acum este momentul potrivit. În ceea ce te privește, ajută-l cît mai mult, victoria lui însemnînd și un succes al politicii noastre.

S-au despărțit dîndu-și mîna și stabilind calea prin care președintele putea să fie înștiințat de mersul evenimentelor. Călătoria de întoarcere a făcut-o îngîndurat, absent la cele din jur și la peisajul dezvăluit de hublourile aeronavel.

Drumul de la aerodrom pînă acasă îl făcu pe jos, învîrtind în minte variante de planuri, încercînd să facă un bilanț al inamicilor potențiali și al mijloacelor prin care acțiunile acestora ar putea fi anulate. În fața porții îl aștepta Michael Pardes, așezat comod pe o bancă și aparent absent la lumea din jur. Profesorul îl salută, vizibil bucuros de întâlnire și îl invită în casă, unde îl prezintă soției, limitîndu-se să spună:

— Îți prezint un prieten. Am să te rog să-i pregătești oaspetelui nostru o gustare, în timp ce voi sta cu el de vorbă în birou.

Protestele lui Pardes nu i-au servit prea mult. Soția profesorului insistă să-și dovedească însușirile de bună gospodină, fără să ia în seamă refuzul politicos al tînărului. Dan Ronar îi zîmbi și îl invită în birou. Intrară și discutară banalități, pînă cînd Martha Ronar, soția profesorului, sosi cu o tavă cu gustări savant aranjate între pahare înalte cu sucuri.

Pardes o studie cu atenție. Era o femeie de statură mijlocie, cu părul purtînd încă urmele unui negru strălucitor, cîteva fire răzlețe acoperite de cele cărunte. Chipul, acum marcat de vreme, păstra urmele frumuseții din trecut, statura îi era dreaptă. Purta ochelari, ramele aurite îi dădeau o expresie interesantă. Dioptriile, destul de multe, făceau ca ochii verzi să pară și mai mari, și mai fascinați. Îl privi pe Pardes prietenește, îi zîmbi soțului și se retrase cu o scuză, înțelegînd din tăcerea celor doi că discuția nu o privește.

— Din cîte știm noi, soția dumneavoastră este o persoană discretă. Sînt convins că nu ne va stînjiți în colaborare, remarcă Pardes.

— Tocmai despre acest lucru aș dori să vorbim, spuse Ronar. Ar fi timpul să stabilim modalitățile concrete de conlucrare...

— Din păcate, nu vom putea recurge la acțiuni deschise; va trebui să procedăm cu multă discreție. În primul rînd îi vom informa pe toți aceia care sînt de partea noastră despre complotul borrienilor și despre modul lor de acțiune. Este, de fapt, ceea ce voiam să pun în discuția Consiliului Galactic, însă ați văzut cum au reușit să mă reducă la tăcere. Cu ajutorul partizanilor democrației va trebui să anihilăm acțiunile subversive ale borrienilor și, ori de cîte ori va fi posibil, să-i demascăm pe complotiști. În ceea ce vă privește, va

fi nevoie să faceți uz de relațiile dumneavoastră și să vi-i alăturați pe toți oamenii pe care considerați că putem conta.

— Din câte îmi dau seama, complotul borrian are trei aspecte, remarcă profesorul. În primul rând, în statul pe teritoriul căruia se desfășoară acțiunea de destabilizare au posibilitatea să intervină. În al doilea rând, ramificațiile și consecințele conspirației sînt și de importanță planetară, iar în al treilea rând-galactică. La acest ultim nivel, competența de intervenție îți revine dumatilă.

— Am o listă cu persoanele care ne-ar putea ajuta. De fapt, ne și ajută, fără să știe, prin lupta dușă împotriva dușmanilor noștri comuni, spuse Pardes în loc de răspuns.

Profesorul studie lista, cu surpriza plăcută de a-și vedea trecuți pe ea majoritatea prietenilor.

— Va trebui să fac cîteva călătorii mai lungi, observă el cu lista în mînă.

Pardes aprobă, adăugînd:

— În unele vă voi însoți și eu. Observ că persoanele de pe listă vă sînt cunoscute...

— Am remarcat deja că sînteți la curent cu aproape fiecare mișcare de pe planeta noastră, răspunde Dan Ronar. Cum reușiți acest lucru?

Pardes rise, intuind în întrebarea bătrînului o bănuială nejustificată.

— Nu facem spionaj, spuse el. Pur și simplu reușim să aflăm prin canalul informatic. Aproape toate informațiile vehiculate pe o rețea suficient de mare intră și în computerele noastre. Nu mă întrebați cum, problema este încă în studiu. Ei bine, în ceea ce vă privește am cerut calculatorului meu să-mi selecteze toate persoanele aflate în legătură cu dumneavoastră și de pe această listă i-am ales pe cei care ne interesau, opiniile lor fiindu-le cunoscute, desigur, și borrienilor, tot pe această cale...

— Atunci de ce nu interveniți direct? De ce permiteți ca dictatori singeroși să măcelărească milioane de oameni? făcu bătrînul, cedînd prea repede unui impuls lăuntric.

— Domnule profesor, tocmai dumneavoastră mă întrebați asta? răspunde Pardes cu tonul unui reproș glumeț. De ce nu intervine Organizația Planetară, vecinul cel mai puternic, ori un grup de state? Nu avem voie să ne amestecăm în destinul planetelor decît cel mult, pe căi diplomatice...

— Da, recunosc jenat profesorul, este chiar firesc să fie așa... M-am lăsat antrenat de o pornire copilărească. Milenii în șir radanienii au scrutat cerul, sperînd într-un ajutor divin; unii o mai fac și acum. Ne-am descoperit prieteni acolo, între stele, dar nu ne-am dezbărat de tentația de a le trece lor în cîrcă problemele noastre.

— Chestiunea este destul de veche, continuă Pardes. Pe vremea expedițiilor cu nave fotonice au existat cîteva tentative de a interveni în viața unor planete. Acolo unde locuitorii erau primitivi, lucrurile mergeau bine, accelerarea evoluției se producea în condiții optime. Cînd dai însă de o civilizație cu un anume rafinament, lucrurile pot deveni imposibil de controlat. Există interese contradictorii, toți vor să profite de pe urma noastră în dauna celorlalți. Nu, intervenția nu este o soluție. În plus, putem fi siguri că

tot ce este „bine“ în modul nostru de a privi lucrurile corespunde aspirațiilor unui popor dezvoltat în cu totul alte condiții? Nu. Atunci, de ce să le impunem un punct de vedere străin?

Bătrînul aprobă tăcut cuvintele tînărului. Începură să guste din bunătățile aduse de soția profesorului. Pardes lăudă gustul mîncărilor maniriene, atacînd cu sîrg specialitățile artistic prezentate. Urmele acțiunii sale nu întîrziară să apară; curînd jumătate din tavă era deja goală. Degustară sucurile, apoi Pardes întrebă dacă poate conta pe o întîlnire cu președintele. Ronar îi relată discuția avută dimineată. Michael se bucură de rezultatul întrevederii și îi înmînă profesorului un disc magnetic:

— Să-l citești numai cu calculatorul izolat de rețea. Înregistrarea are o protecție, însă este bine să fim siguri. Conține rapoarte și relatări despre activitatea borrienilor, cu accent pe acțiunile întreprinse pe Radania. Puteți face o copie pentru președinte, dar numai în prezența lui, altfel nu o va putea citi. Dar, s-a făcut din nou tîrziu, trebuie să plec. Transmiteți, vă rog, soției complimentele mele...

Cu aceste cuvinte Pardes plecă, lăsîndu-l pe profesor singur. Bătrînul rămase cîteva minute bune în birou, adîncit în gînduri. Îi plăcea tînărul acesta, venit din capătul celălalt al Galaxiei pentru a încerca să-i ajute.

Cu mișcări lente scoase fișa modemului din calculator, izolîndu-l astfel de rețea. Alese o dischetă și o introduse în fanta lectorului. Pe monitor începură să defileze articolele din care se compune de regulă averea unui om. Casă, computer, mobilă, bibliotecă, veselă, felurite terminale, imprimantă, robot de bucătărie etc.

Le verifică pe fiecare, trecînd într-o rubrică separată pe cele rămase încă neplătite. Apoi își verifică soldul și ceru un virament în conturile tuturor unităților față de care avea datorii. Îi mai rămînea o sumă frumușică, trecută sub numărul său de cod și al soției.

Apoi cuplă modemul și transmise modificarea în banca centrală, sperînd ca timpul scurt de acces să nu permită împrăștierea informației în cele patru zări.

— Și dacă or să vadă, ce-o să fie? Vor crede că vreau să fac o achiziție... gîndi el, simțînd cum îl cuprinde tristețea. Era pentru prima dată cînd gîndul morții apropiate îi dădea tîrcoale...

★

★ ★

Fiecare poartă în sine un univers, unic și irepetabil. Nu, domnule, un clon poate fi identic din punct de vedere fizic cu „originalul“, poate avea aceleași înclinații psihice, dar eul său este altul. Da, fundamental altul, determinat de propria sa experiență.

Borrienii și-au dat seama de asta, de aceea au renunțat la clonare și caută altă formă de nemurire.

Apelul lui Khan Borr o surprinse pe Zula în plină ceartă cu Junior. Se îndreptă cu pași mari, pufnind de furie, spre biroul tatălui ei și se așeză fără să scoată o vorbă. Bătrînul o privi curios și îngăduitor. Dintre toate imaginile marelui Borr, în Zula se regăsea cel mai mult. Essau și Lock, cloni ai aceluiși mare înaintaș, îi erau un fel de frați, în orice caz, sentimentele lui nu depășeau acest nivel de apropiere. În fiica lui însă își regăsea cele mai multe fațete ale personalității și acest lucru îl umplea de mîndrie ori de cîte ori o vedea. Se prefăcu că nu-i bagă în seamă îmbufnarea și începu să-i vorbească pe un ton didactic:

—Draga mea, știi, desigur, că noi reprezentăm elita Galaxiei, că sîntem cei care ar trebui să aibă în mîna destinele a mii și mii de planete locuite. Strămoșii noștri au făcut multe sacrificii pentru ca interesele obștei să triumfe; asta ne este trăsătura caracteristică: sîntem gata să renunțăm la orice, pentru a asigura binele celor cu calități genetice superioare. Un Borr, adaugă el nostalgic, nu numai că are soarta Galaxiei în mîna, dar este gata să-și dea și viața pentru aceasta...

Zula cunoștea lecția. De sute de ori, frazele acestea emfactice și găunoase îi fuseseră repetate în felurite ocazii, mai ales cînd trebuia să facă ceva pentru „binele public”.

—Ce dorești de la mine? întrebă ea abrupt, lăsîndu-l pe bătrîn la jumătatea frazei, descumpănit, furios dar și mîndru de caracterul puternic al fetei.

—Știi, draga mea, își înmuie el glasul, vine o vreme cînd fetele își aleg un tovarăș de viață... Un om drept, bun, generos, devotat intereselor grupului nostru...

—Las-o baltă! îi tăie Zula vorba. Spune-mi direct, în patul cui vrei să mă plasezi? Mai slăbește-mă cu „binele general” și cu „spiritul de sacrificiu”. Asta merge la aborigeni, eu am citit cronică familiei, cea reală, menită să rămînă de-a pururi doar pentru „uz intern”...

Zula era singura dar marea slăbiciune a bătrînului. Oricare membru al grupului ar fi îndrăznit să i se adreseze pe acest ton ar fi putut avea într-o bună zi surpriza de „a se trezi mort” gluma favorită a mercenarilor lui Borr. Întotdeauna discuțiile dintre tată și fiică degenerau în certuri violente, pe care bătrînul le reconsidera imediat după consumare, împlînzit și înduișat. „Ce fire tare!” remarcă el. „Seamănă leit cu mine!” adăugă automăgulin-du-se.

Acum însă era mînios. obrazul i se înroși iar ochii i se injectară. Bătu cu palma în masă și izbucni:

—Cum ți-ai permis să citești documentul? Cum ai spart codul? Nimeni, auzi, nimeni, nici măcar Junior nu are acces la el!

Fata îi rîse în nas și îi răspunse privindu-l țîntă în ochi:

—Lasă tată, e mai bine așa! Am devenit mai lucidă, îmi cunosc rădăcinile. Un om politic are nevoie de acest lucru, altfel poate comite cele mai grave greșeli!

Oarecum surprins, Senior o privi cu atenție.

– Ai ambiții politice? întrebă el. E drept, ai studii pentru așa ceva, dar mă gîndeam că te vei mulțumi cu un post înalt în ierarhia judiciară. Rolul tău în viața galaxiei ar fi mult mai mare dacă te-ai căsătorit cu un bărbat de perspectivă...

– Din cîte te cunosc, tată, „perspectiva” nu poate fi decît președinția Consiliului Galactic...

Borr zîmbi enigmatic, ferindu-se să dea un răspuns clar. Zula continuă, încurajată de tăcerea bătrînului, pe această linie:

– Aha... Dacă înțeleg eu bine, vrei să-l cuceresc pe Michael Pardes, omul de încredere al lui Eldad Șemeș. Propunerea devine interesantă; tipul este tînăr, energic și inteligent, poate cam prea repezit. În orice caz, iată o misiune care nu mi-ar displace...

Chipul lui Borr se făcu pămîntiu.

– Atragerea lui de partea noastră, continuă Zula ignorînd schimbarea bătrînului, ar avea ca rezultat o schimbare majoră de forțe în favoarea noastră. L-ăm izola pe Șemeș...

Borr o întrerupse, spunîndu-i calm și hotărît:

– Cu Michael Pardes nu voi colabora, orice s-ar întîmpla. De fapt acest lucru este total imposibil; avem vederi politice diametral opuse. Iar tu nu ai avea nici o șansă să-l modelezi după dorințele noastre; mai curînd s-ar întîmpla invers. Convingerile lui sînt definitive și nu pot fi schimbate de nici o femeie, oricît de fermecătoare ar fi ea. Nu, draga mea, pe Pardes nu putem conta decît ca dușman sigur, cu care vom avea de dus o luptă necrutătoare. Nu sîntem singuri, avem un aliat prețios, pe Horhat Zdrahorian, viitorul tău soț...

Expresia Zulei viră de la dezamăgire la furie, pe măsură ce Borr îi explica situația. La auzul numelui pretendentului, sări minioasă de pe scaun și începu să strige:

– Ce!? Vrei să mă vinzi dobitocului ăla lasciv și grețos? Criminalului? Pe mine? Niciodată! Poți să-ți trimiți călăii să-mi facă de petrecanie, dar eu cu ăla nu mă mărit, să știu că ne ducem naibii cu toții din cauza asta!

Khan Borr bătu cu pumnul în masă și răcni, sculîndu-se pe jumătate de pe scaun:

– Încetează odată cu opoziția! În casa asta nu există decît un singur stăpîn și acela sînt eu, clar? I-am promis lui Zdrahorian mîna ta și o va avea! Îți place sau nu, asta nu mă privește, te supui și gata!

Zula nu se lăsă mai prejos și îi strigă:

– Dacă i-ai promis mîna unui Borr, n-ai decît să te însori tu cu el! Eu sînt majoră și nu sînt sub jurisdicția ta! Poți să ordoni unui prost sau fricos să te asculte, dar cu mine nu-ți merge! Vrei să mă dai la o parte, să-l lași pe Junior să preia conducerea clanului? S-o crezi tu! Țsta nu-i bun de nimic, cel mult să colinde bordelurile! Nu, tată! Eu voi conduce grupul Borr, fie că-ți convine, fie că nu!

Borr dădu să spună ceva, dar furia îi provocă un acces de tuse. Zula îi oferi un pahar cu suc, păstrînd o figură supărată. Îl bău și începu să se gîndească, privindu-și fiica.

Nu va reuși să o convingă, își dădea seama de asta, însă ce soluție putea să-l scoată din impas? Refuzîndu-l sau amînîndu-l la nesfîrșit pe Zdrahorian, își va face cu siguranță din el un dușman deosebit de periculos și de abil. În plus, îi dădea dreptate Zulei și în ceea ce îl privește pe Junior. „Seamănă leit cu mine“, își spuse, gîndindu-se că fata are exact calitățile necesare pentru a conduce clanul după ce el...

— Tată! îl întrerupse Zula.

Borr o privi, uimit să-i vadă expresia schimbată brusc spre veselie.

— Da? făcu el întrebător.

— Am găsit o soluție pentru a-l mulțumi pe Zdrahorian! Ne va ajuta unchiul Essau cu uzina laborator. Știi doar că el are un specialist, un adevărat as în profesie, pe Hart Tausendsasa, cel care a creat-o pe Lila, „fiica“ unchiului Lock... Ce ar fi dacă i-am comanda lui o copie a mea, un biorobot prelucrat astfel ca să-l accepte de soț pe bruta de Zdrahorian. În plus, l-ai putea face astfel dependent față de tine controlîndu-l îndeaproape pe aliatul ăsta de circumstanță, în care simt că nu ai prea mare încredere...

Khan Borr urmărise cu atenție raționamentul fiicei sale. Gîndul farsei îi făcea o plăcere deosebită, acceptase propunerea brutei numai silit de împrejurări, însă îi era frică de consecințele descoperirii. Îi spuse îngrijorat Zulei, accentuînd dinadins cuvintele, pentru a le da o nuanță de gravitate în plus:

— De acord, nu e rea ideea. Va trebui să o înfăptuim cu cea mai mare discreție. Nu vom ști de ea decît noi doi și cei de la uzină. Vei rămîne în laboratoare, pînă cînd ți se vor copia toate datele, apoi te vei întoarce și vei juca rolul unui biorobot. Acolo ți se va implanta un conector optic pe frunte, ca o interfață de programare falsă...

Dar nu ajunge atît. Va trebui creată și o ființă asemănătoare lui Harci, aberația aia genetică pe care o plimbă Zdrahorian. Riscăm altfel ca dobitocul să se lege de tine... În plus, îl avem și pe el la mînă... Îi voi explica existența copiei tale într-un fel oarecare, de pildă, că vreau să fii mereu alături de mine. Totul depinde de felul în care vei reuși să joci rolul biorobotului. În caz de eșec Zdrahorian va trebui ucis, indiferent de consecințe. Dacă scapă viu după ce s-a convins de impostură, ne așteaptă necazuri mult prea mari din partea lui...

*

* *

Khan Borr era mulțumit. Hart îi va face o copie după Zula și avea toată încrederea că va reuși să creeze o adevărată capodoperă. După ieșirea celor doi se interesă de o altă lucrare, un biorobot aproape indestructibil.

Auzind întrebarea, Essau zîmbi, își întinse picioarele sub birou, apoi luă o mină gravă și răspunse, abia ascunzîndu-și mîndria:

– Prototipul este gata! Dolf Magog este în anabioză, programat să asculte numai dispozițiile tale. Te consideră Marele Zeu, are în memorie poruncile tale și va executa fidel orice comandă îi vei da. A fost pregătit să fie marele preot al noii credințe. Am făcut un compromis între creierul biologic, fin în analize dar sensibil la sentimente ca mila ori generozitatea și microbioprosesorul, asemănător cu un banal calculator, care execută orice ordine, dar blocîndu-se dacă nu le poate duce la bun sfîrșit. Ca psihic corespunde perfect cerințelor: centrii plăcerii sînt stimulați numai și numai de executarea ordinelor tale. I-am implantat conștiința invincibilității sale și nu am greșit prea mult, mixtura asta de organism cu robot fiind o variantă aproape imposibil de distrus. Plasma, laserul nu-l atinge, de gloanțe ce să mai vorbim. În antebrate i-am implantat două lasere, cu fluxul dirijat prin fibre optice la extremitățile degetelor.

Senior asculta relatarea cu un interes crescînd:

– Ce putere au laserele? întrebă el aproape în șoaptă.

– Dacă își concentrează fasciculele într-un punct, pot doborî cu ușurință o navetă de mărime medie.

– Și dacă o ia razna?

– Aproape exclus! Există trei centri de decizie, toți trei programați să te asculte orbește. Biorobotul nu are instinct de conservare. Totuși, am conceput o cale de anihilare, în caz că intervine ceva neprevăzut. M-am inspirat dintr-o veche legendă galactică: strigă-i în față „Meth” și vei activa instantaneu reacțiile bionucleare ale metabolismului pînă la punctul critic. Va arde în cîteva clipe. În cele cîteva secunde necesare combustiei va fi complet inhibat.

Senior păru mulțumit de expunerea lui Essau. Rămase gînditor pentru moment, apoi întrebă:

– Cine a făcut proiectul?

– Eu, răspunse mîndru fratele său. Este o experiență strict secretă, m-am ocupat personal de asamblarea lui. Dacă ești mulțumit de prototip voi programa o linie automată pentru fabricarea în serie.

Khan Borr plescăi satisfăcut apoi ceru o ultimă precizare:

– Cum ai realizat dependența lui Dolf Magog de mine?

– Cum? Pe o serie întreagă de canale. Imaginea ta este în memoria lui subconștientă, ori de cîte ori te vede i se activează centrii plăcerii. La fel, i-am implantat spectrul tău vocal; auzindu-te vorbînd va crede că ascultă o muzică divină. Codul tău „sfînt” este de asemenea activat subconștient, toate acțiunile sale vor fi conforme cu acesta. Bineînțeles, biorobotul va fi sigur că acționează din proprie inițiativă.

Astea sînt doar amănunte de suprafață, nu are rost să intrăm în detalii...

Fața lui Khan Borr Senior se luminează. „În sfîrșit”, își zise, „voi dispune de un sclav ideal. Bravo, Essau, bine că nu te-ai însurat!”

– Cunoaște geografia planetei Borr? întrebă el într-o doară.

— Are un set de amintiri false despre acțiuni duse în folosul tău pe Borr Khanaria și pe Adin. Cunoaște tot ceea ce trebuie despre cele două planete. La nevoie, spațiul acesta poate fi substituit cu reliefurile oricărei alte zone... Este de asemenea expert în istorie. Vreau să spun, în interpretarea pe care o dai tu evenimentelor...

Senior rîse satisfăcut, își bătuse protector fratele pe umăr și îi spusese nerăbdător:

— Du-mă la el, vreau să-l văd.

Essau se ridică, mulțumit de impresia făcută asupra lui Khan. Îl conduse printr-o serie de coridoare, apoi luă un lift spre un nivel secret, unde numai Essau și Senior aveau acces.

Laboratorul era compus din două părți: o anticameră asemănătoare celei din fața biroului și încăperea de lucru, prevăzută cu o ușă blindată.

— Așteaptă puțin aici, îi spusese Essau. E mai bine să-l trezesc eu și să-l pregătesc pentru întâlnire. Deschise ușa blindată și dispăru îndărătul ei. Minutele se scurseră cu monotonia specifică momentelor de așteptare. Khan începu să se învîrtească prin încăperea, se așeză într-un fotoliu, dar nu-și găsi locul așa că își reluă plimbarea.

Se întoarse brusc auzind ușa care i se păru că se deschide cu o încetineală enervantă. În prag apărură un bărbat foarte înalt, cu o barbă roșietică și ochii verzi, bulbucăți, care începură să măsoare lent încăperea. Senior rămase locului, privind cercetător creatura din fața lui. Uriașul roșcovan îl zări pe Khan, se opri ca împietrit, apoi căzu în genunchi murmurînd:

— Tu ești, Doamne?

— Eu sînt, domnul și stăpînul tău! glăsui Khan Borr, încercînd să-și facă vocea să sune cît mai impunătoare. În spatele robotului îl zări pe Essau privind scena curios.

— Doamne, în sfîrșit mi-ai ascultat ruga! De cîte ori n-am plîns în zadar jinduind după slava chipului tău! De cîte ori nu mi s-a părut că aud glasul tău divin, dar era doar vîntul murmurîndu-ți numele printre stînci. Binecuvîntată fie această clipă, slăvită fie în veci ziua cînd ochii mei s-au umplut de strălucirea ochilor tăi!

Khan Borr îl măsură atent apoi spusese:

— Ridică-te, robul meu. Suflul ăsta este plin de mulțumire văzîndu-ți credința neșarmurită. Du-te în satul Blahkop și nimicește-i pe păcătoșii de acolo. Mi-au terfelit numele în noroiul păcatelor lor și refuză să-mi dea ascultare.

Namila se înclină adînc în fața lui Senior, atingînd pămîntul cu fruntea și spusese:

— Am înțeles, stăpîne! Focul veșnic se va bucura să se înfrupte din carnea lor. Vor pieri pînă la unul, întru slava veșnică a numelui tău, în veci binecuvîntat!

Între laborator și hol era un spațiu îngust, cu o ușă metalică. Acolo se afla naveta de urgență a lui Essau, cu ajutorul căreia, în caz de pericol, putea

părăsi uzina în câteva secunde. Robotul se îndreptă spre poarta micului hangar și porunci:

— În numele domnului cel adevărat, ușă deschide-te!

Essau acționă un buton și placa metalică intră în perete, lăsînd drum liber uriașului. Cîteva clipe mai tîrziu, pe monitor apărură pe rînd indicațiile: „Naveta gata de start“, „Start“ și apoi „Platforma goală“.

— Ei, ce zici? întrebă Essau triumfător.

— Formidabil!

— Să-l vezi la lucru, spuse tăgănat Essau.

Se duse la birou și acționă cîteva monitoare. Camere video ascunse în navă transimteau imagini din cabină, porțiunea de sol survolată și o vedere pe direcția de mers. Figura biorobotului era transfigurată. Cu ochii îndreptați spre cer, murmura cîntece de laudă adresate stăpînului său. Ca un lait motiv, între două refrene repeta într-una: „O să-i ucid pe toți! Focul o să-i purifice pe păcătoși“.

Colibele satului Blahkop apărură la orizont. Populația, auzind vuietul motoarelor se adună ca de obicei și ridică mîinile, strigînd ascuțit. Vrajitorul dansa, rotindu-se în obișnuințele-i cercuri.

Aparatul atinse solul, fără să țină seama de apropierea aborigenilor. Cîteva trupuri fură proiectate de către cîmpul antigravitațional spre aparat, apoi căzură sfărîmîndu-se de stînci. Dolf Magog ieși din cabină privind încruntat mulțimea adunată, peste care se așternuse o tăcere apăsătoare. Ochii săi verzi păreau animați de un foc lăuntric cînd vocea-i tunătoare se făcu auzită:

— Mișeilor! Ființe de nimic ce sînteți! Cum ați îndrăznit să întristați cu păcatele voastre sufletul pur al creatorului? I-ați terfelit numele în noroi, ați păcătuît față de el, iar plata păcatului e moartea!

Mulțimea privea mută, fără să înțeleagă cuvintele uriașului cu barbă roșie. Doar vrăjitorul păru că pricepe ceva, căci căzu în genunchi și își plecă fruntea la pămînt, în fața lui Magog.

— Prea tîrziu, păgîne! strigă robotul cu degetetul arătător întins spre el. Vrajitorul îndrăzni să ridice fruntea, dar în momentul acela din arătătorul întins porni o rază roșiatică, ce-l despică în două pe el și pe cei aflați în apropiere.

Țipetele de spaimă se amestecară cu urletele muribunzilor. Dolf Magog întinse ambele mîini spre ei, cu degetele răsirate, împrôscînd mulțimea cu razele laser. Majoritatea căzură fără ca măcar să vadă ce se întîmplă, secerăți de firele morții. În cîteva clipe din cei adunați să-i primească pe „zei“ rămase doar o grămadă fumegîndă, spre care Dolf făcea semne ciudate din degete.

Tăcerea se instaură peste cîmpia pustie. Fața robotului, pînă atunci încruntată, se destinse într-un rînjit larg iar ochii îi străluciră a bucurie. Căzu în genunchi și ridică brațele spre cerul mut și impasibil:

— O, Doamne! Sufletul mi-e plin de bucuria împlinirii poruncii tale. Fie ca numele tău binecuvîntat să dăinuiască veșnic spre spaima păcătoșilor și fericirea celor aflați alături de tine!

Din colilele de lut aflate în spatele său se iviră două capete. Probabil că băștinașii adormiseră toropiți de căldură și se treziseră în larma masacrului. Cu figuri încordate, cei doi făcură cîțiva pași spre Dolf Magog, purtînd fiecare cîte o sulită în mînă. Ajunși la distanță mică de el își cumpăniră armele și le aruncară cu putere. Sulilele descrieră un arc alungit, pentru a întîlni în cădere corpul robotului. Ricoșară fără să-i facă acestuia nici un rău.

Dolf Magog își întrerupse rugăciunea și se întoarse încet spre cei doi, rămași ca paralizați de teamă. Îndreptă mîinile spre ei și din nou din degete îi țînșiră razele laser ca niște ghiare infinite. Strînse ușor degetele, pînă cînd corpurile căzură inerte la pămînt, apoi inspectă fiecare casă, fără însă să mai găsească supravețuitori.

Cîteva minute mai tîrziu, poarta hangarului de urgență se deschise și uriașul se prosternă la picioarele lui Khan Borr.

— Ți-ai făcut bine datoria, Dolf Magog! rosti acesta. Drept răsplată, te voi numi însoțitorul meu. Ai sarcina să ucizi pe oricine mă atacă sau pe cel numit de mine.

Biorobotul îndrăzni să ridice ochii și spuse cu umilință:

— Fericirea mea nu cunoaște margini, stăpîne! Voi fi întotdeauna slujitorul tău credincios.

— Bine, Dolf. Du-te și așteaptă-mă în fața ușii.

După ce rămaseră singuri, Khan Borr îi spuse fratelui său:

— Sînt mulțumit. Poți trece la producția de serie. Îi vom numi „D.M.”, după inițialele prototipului. Să-i faci perfect identici, deosebindu-se între ei doar prin numărul la care vor răspunde. Sînt mîndru de tine, Essau! Ești primul creator de asemenea hibrizi din Galaxie!

Vorbea agitat, plimbîndu-se încoace și încolo prin încăpere cu mîinile la spate. Ceru să i se arate și alte creații. Essau îl conduse la consolă și îi dădu codul fiecărei secții, pentru a le putea cerceta la monitor. Khan era încîntat ca un copil în fața unei jucării noi. Se și vedea înconjurat de mii de Dolf Magogi, idolatrizat de aceștia, oficiînd un „serviciu divin” înaintea marelui asalt final. Dolf Magog și Eldad Șemeș... De ce nu? Nu, scandalul ar fi enorm și propria sa situație politică ar fi compromisă. Poate că totuși...

Essau rămăsese într-un fotoliu, cu ochii pironiți în gol. Imaginile văzute la monitor nu-i dădeau pace. Se gîndea la bioroboții din Blahkop, îi cunoștea pe fiecare. Se adaptaseră atît de bine aborigenilor, văzuse chiar unele scene de tandrețe. Erau cei mai pricepuți la vînătoare. Erau. Și oamenii aceia primitivi și creduli masacrați oribil de unealta pe care el însuși o pusese la dispoziția lui Khan... Oricît de reușită ar fi o copie a unui om, există întotdeauna ceva ce o va distinge de original. Conștiința de sine... Oare, bioroboții din Blahkop ajunseseră la ea? Dar nenorociții de băștinași înțeleseră pentru ce trebuiau să moară? Că bigotul îi va proiecta în neant, doar pentru ca plăcerea unui dezaxat instalat în fața unui monitor să fie

deplină... Fruntea i se încreți. Cu siguranță că fratele său era un psihopat. Cum de nu-și dăduse seama?

Khan Borr observă cutele adânci ivite între sprâncenele lui Essau.

— Ce-i cu tine? întrebă el abandonând monitoarele. Îți pare rău că l-ai creat pe Dolf Magog?

Essau nu îl auzi. În fața ochilor săi trupuri se sfîrtecau, guri se deschideau scoțînd urlete de durere și deznădejde. De data aceasta nu mai erau primitivii aceia și bioroboții experimental. Iată-l pe Eldad Șemeș. Par-des încearcă să-l apere, dar raza trece prin el și-i despică pe amîndoi. Xura Sanzen. Profesorul acela de pe Radania a căruia imagine o fixase în memoria unui biorobot ucigaș. Un maldăr de oase calcinate, cenușă împrăștiată de vînt și un urlet continuu peste cîmpie...

— Ai de gînd să treci la fabricarea în serie, ori nu? auzi el întrebarea, modulată parcă peste țipete. Ochii își redobîndiră sclipirea rece și indiferentă. Își privi fratele. Pe față i se citea îngrijorarea. „Se teme că am să-i pun piedici acum”, gîndi el. „Și dacă? Ce o să-mi facă?”. În urechi îi răsună vocea unui profesor, o amintire din școală. „Drama informației este aceea că se crează extrem de greu și se distruge foarte ușor”. Rîsete. De data aceasta memoria îi aduse în minte afirmația unui coleg excentric: „Informația este indestructibilă!” A murit cu această convingere, într-un accident.

— Ei? Da sau nu!

Enervat de insistențe, Essau răspunse:

— Nu știu! Lasă-mă să mă gîndesc.

Chipul fratelui său deveni aproape alb. Dar Essau continuă cu vocea potolită:

— Sînt unele probleme. Liniile de montaj automat trebuie modificate. Bioroboți hibridi încă nu s-au fabricat, așa că, mă înțelegi, problema este rezolvabilă, însă cere o analiză atentă.

Khan își privi fratele în ochi și văzu privirea acestuia alunecînd într-o parte. „E clar!”, își spuse, „are scrupule”.

Îi recunoștea talentul tehnic deosebit, era unul din cei mai inventivi ingineri din Galaxie, însă caracterul său lăsa mult de dorit. Studiile l-au ținut multă vreme departe de familie și i-au tocit ambiția de a fi conducător. „Uite”, își spuse, „pînă și aici la uzină, dacă cei pe care-i conduce nu l-ar ști fratele meu, nu l-ar trata cu atîta respect. Se poartă cu subalternii de parcă l-ar fi egal! cînd te gîndești că provenim din aceeași celulă...”

Gîndurile îi sporiră valul de indispoziție. Dacă nu va trece la fabricarea în serie îl va... Nu, îi este totuși ca un frate. Îl va trece pe linie moartă. Și atunci, cine naiba va conduce uzina? Va accepta! Pînă și scrupulele lui Essau vor cădea în fața problemelor tehnice. Îl va interesa să vadă cum pot fi înfrînte piedicele, va încerca și apoi nu va mai da înapoi, este totuși un Borr!

— Voi rămîne aici pînă mîine, se hotări Senior și se îndreaptă spre ușă fără să-i arunce o privire. Nu mă conduce, rămii aici și gîndește-te cum rezolvi fabricarea în serie, adăugă din pragul ușii, încîntat să-l vadă pe Essau aprobînd mut.

A doua zi se despărțiră în termeni mult mai cordiali. Khan îi întinse o hologramă a lui Harci, cu indicația de a confecționa un exemplar feminin pe gustul lui. Essau și Hart Tausendsasa se amuzară copios de idei și promiseră că nu va fi nici o problemă. „Asemenea exemplare de obicei se distrug”, preciză Hart înainte de a-și lua rămas bun.

Cîteva zile mai tîrziu, Hart Tausendsasa o invită ceremonios pe Zula să vadă primele rezultate ale procesului de fabricare a biorobotului.

— Și ce vrei să văd? întrebă ea amuzată. O grămadă de masă proteică? Niște aparate? Și așa nu pricep nimic, mai bine ai încerca să mă distrezi un pic, adăugă cu un gest cochet.

— Nu ai venit aici ca să te distrezi, spuse Hart tăios. Iar de înțeles, vei înțelege, îți voi explica eu...

O conduse spre laborator mergînd înainte, fără să-i arunce o privire. Zula îl urma îmbufnată. S-ar fi certat cu Hart bucuroasă, însă își dădea seama că asta nu ar fi făcut decît să-i prelungească șederea aici. Avea la dispoziție toate mijloacele de distracție imaginate pentru clipele de singurătate, însă ea tocmai asta voia să evite. „Jocurile și filmele telesenzoriale sînt făcute pentru cretinii!”, țipa ea ori de cîte ori biorobotul care o servea îi sugera să-și pună un disc.

Intrînd în laborator, Zula rămase împietrită. Pe două paturi cu roțile zăceau două trupuri, înțesate cu electrozi, cuplați la aparatele de pe perete. Chipurile lor destinate îi stîrniră Zulei o impresie stranie, ca și cum s-ar fi privit pe sine în oglindă. Monitoarele indicau bătăile lente ale inimii, respirația, precum și alte date fiziologice. Deasupra lor erau afișate undele cerebrale, bogate în componenta specifică relaxării.

— Dar, întrebă surprinsă Zula, de ce două copii?

Hart tăcu încurcat, apoi tuși și mormăi:

— Hm... pentru orice eventualitate... Nu strică niciodată să ai o rezervă...

— Hai, lasă, glumi ea făcîndu-i cu ochiul. Crezi că nu-mi dau seama că vrei să păstrezi una pentru tine? Doar nu vrei să-mi spui că le programezi pe amîndouă identic, numai așa, „la o adică”.

Tînarul nu-i răspunse, prefăcîndu-se brusc interesat de evoluția curbelor afișate. Zula se apropie de el și-i prinse brațul. Hart se întoarse brusc și o privi fix. Ea se apropie și mai mult, șoptindu-i:

— Nu te-ai gîndit niciodată că originalul ar putea fi gelos pe copie? Că poate ar prefera să schimbe rolurile?

Hart o examină atent și se îndepărtă de ea. Zula putu să ghicească o crispare a mușchilor feței, de obicei enervant de relaxată. Cîteva momente se examină în tăcere, apoi Hart spuse:

— Nenumărate ar putea fi motivele care să te oblighe să te ascunzi aici. Niciodată nu se știe cînd unul din ele va țîșni din lumea abstractă a probabilităților, pentru a lua ființă și a te împinge să te întorci înapoi. Poate că va fi nevoie ca retragerea ta să rămînă neobservată și atunci acest al doilea biorobot își va face datoria...

Zula îl privi fix în ochi și îl întrebă pe un ton insinuant:

– Și pînă atunci?

Hart tăcu încurcat.

– Da, insistă ea. Ce va face biorobotul pînă atunci? Va fi programat să se îndrăgostească de tine, să te considere idolul vieții sale?

Spusese ultimele cuvinte în glumă, însă paloarea așternută brusc pe fața tinărului o făcu să insiste, pe jumătate agasată.

Hart ascultă în tăcere, apoi se întoarse încet spre cele două copii, întinse degetul spre ele și-i spuse:

– Știi ce? Uită-te bine la ele, nici maică-ta, nici taică-tău nu le-ar distinge de tine și eu sînt cel care le-am creat, înțelegi? Eu le-am dat viață, datorită mie inimile pulsează, plămîinii respiră și așa mai departe. Sînt mîndru de asta, dar mi-e silă de faptul că trebuie să le implantez personalitatea ta. De cînd ai venit aici, ai pus ochii pe mine și ți-ai zis: „Iată jucăria mea! Mă voi distra cu el, făcîndu-l să-i sfîrșie călcîiele după mine, apoi adio și altul la rînd!” Nu-i așa?

Surprinsă de violența neașteptată a cuvintelor lui Hart, Zula plecă ochii fără să răspundă.

– Nu încerca să negi, continuă tinărul pe un ton mai calm. Oricum, voi afla; voi fi nevoit să-ți scotocesc prin memorie, să o copiez și să o implantez, adresă cu adresă, în creierul acestor biete făpturi.

– „Făpturi”? întrebă Zula intrigată și enervată. Numești „făpturi” niște amărîți de bioroboți? Trebuie că ți-ai pierdut mințile!

– Le numesc cum am chef! replică Hart cu o figură de copil supărat. Eu i-am creat! Fă și tu unul, dacă poți!

Tăcu brusc, parcă realizînd ceva și ieși trîntind ușa în urma lui. Zula rămase gînditoare, cu ochii țintă la bioroboți și cu gîndul la izbucnirea neașteptată a tinărului. „Asta ori mă iubește ca un nebun, ori e dezaxat!” își spuse ea încercînd să se gîndească la altceva.

În zilele următoare nu reuși să-l scoată pe Hart din muțenia voluntară în care se închisese. Se limita la cuvintele strict necesare operațiilor tehnice, fără să răspundă la nici una din întrebările puse în toată gama de tonuri pe care o folosea Zula.

Doar în ultima zi, odată trecute toate testele, o întrebă pe față cu un glas răgușit și tensionat:

– Ce facem cu cea de a doua copie? Mîine vine Khan Borr.

Fata îl privi țintă în ochi și îi spuse cu dispreț, regretînd însă imediat tonul:

– Păstrează-o!

Khan Borr sosi a doua zi, anunțat de Essau că poate veni să-și ia fiica acasă. Cînd Zula și dublura ei intrară în cameră, bătrînul încercă zadarnic să distingă care este copia și care originalul. Se comportau aproape identic, vorbeau la fel, aveau aceeași expresie.

– Ei bine, care este Zula? întrebă el nerăbdător.

— Să mă ierțați, stăpîne, că m-am lăsat antrenată de joaca stăpînei. Ea mi-a poruncit să mă comport astfel, spuse una din fete, plecîndu-și umil capul.

— Bine, nu-i nimic, aprobă Senior apropiindu-se de cealaltă. Apoi, străfulgerat de un gînd o rugă să-i aducă un pahar cu suc, pînă cînd biorobotul va verifica dacă nava este pregătită. Cînd ușa se închise în urma ei, izbucni triumfător:

— Tu ești Zula!, apoi către Hart: Bravo tinere, ai realizat o lucrare extraordinară! Te felicit!

— Dar cum ți-ai dat seama că eu sînt cea adevărată, întrebă Zula amuzată de farsa jucată tatălui.

— Simplu! Copia nu știe că este biorobot! răspunse bătrînul și adăugă: Dar asta știm numai noi, ceilalți se vor lăsa păcăliți. Hai să plecăm!

Era nerăbdător să vadă reacția Allei și a celorlalți din casă.

— O clipă, interveni Hart. Să-i fixez o interfață de programare falsă pe frunte. Vom evita confuziile și lumea nu va pune întrebări.

— Desigur, aprobă Khan. Doar așa am convenit de la bun început.

Hart îi lipi Zulei pe frunte un cristal șlefuit, asemănător unui diamant. „Ține-l apăsător cîteva minute, apoi poți să-l lași. Nu te teme, nu se deslipește”.

Zula îl privi ȋfnoasă dar peste o clipă îi zîmbi timid. După sosirea copiei se pregătiră de plecare. În învălmășeala creată de urările de rămas bun fata se apropie de Hart și îi șopti la ureche puțin timorată de banalitatea cuvintelor ce-i veneau pe buze:

— Păstrează copia, dar gîndește-te la mine!

Apoi plecă, făcîndu-se că nu observă privirea tristă a tînărului.

Logodna „Zulei” cu Horhat Zdrahorian a decurs fără incidente, într-un cadru restrîns. Zula juca rolul umil al unui biorobot servitor, stăpînindu-se cu greu să nu-și ia copia la palme, agasată de nenumăratele toane ale „stăpînei” care o puneau mereu pe drumuri.

Junior încercă să profite de un moment în care toți ai casei erau în grădină, pentru a se furișa după Zula, în timp ce aceasta îi căuta „logodnicei” o brătară. O ajunse și încercă să o prindă în brațe. Zula se întoarse spre el, ochii îi fulgerară scurt, odată cu palma zvîcnită scurt în obrazul insolentului.

Uluit, Junior se retrase cîțiva pași analizînd-o cu atenție, apoi izbucni:

— Cum, un biorobot îndrăznește să mă lovească? Pe mine, un Borr? Deseară ai să zaci la gunoi!

Zula se abțînu cu greu să nu se repeadă la el și se mulțumi să spună cu o voce în sfîrșit controlată:

— Am un singur stăpîn, pe Khan Borr Senior, și nu am fost programată pentru ceea ce vrei dumneata de la mine.

Junior se făcu roșu la față de minie și se duse ȋntă la Senior ca să i se plîngă de nesupunerea biorobotului, adăugînd de la sine cîteva neadevăruri. Îl găsi pe o alee și începu să-i șoptească la ureche. „Stai puțin, spuse

bătrînul, să ne retragem ca să-mi poți povesti în voie". Ascultă cu o enervare crescîndă cuvintele nepotului și cînd acesta încheie îi spuse printre dinți:

– Dacă încă o dată se întîmplă așa ceva poți să-ți iei catrafusele și să pleci din casa mea.

Mirat Junior întrebă:

– Dar de ce? Nu înțeleg, bioroboții sînt servitori, nu?

– Pentru că acest biorobot este copia exactă a Zulei, cu unele mici modificări, desigur, dar în linii mari gîndește ca și ea. Bagă-ți mințile în cap, nepoate, altfel o pățești!

Junior clătină nedumerit din cap și se retrase furios.

Cîteva zile mai tîrziu, avu loc căsătoria lui Zdrahorian, desfășurată la fel ca și logodna într-un cadru intim. Familia Borr era reprezentată de toți clonii. Venise și Falma, sora Allei, o femeie mică și trupeșă, cu ochi negri și buze frumos arcuite. Stătea alături de soțul ei, într-o poză impunătoare, aruncîndu-i din cînd în cînd priviri nemulțumite, în timp ce el se apleca la urechea ei într-o încercare zadarnică de a afla motivele supărării.

Adevăratul răspuns nu i-a venit niciodată în minte, deși scena se repetase pînă acum de nenumărate ori. Falma găsea o adevărată plăcere în a-și umili bărbatul, un tip blînd și supus, terorizat de ideea că ar putea supăra pe cineva din familie. Se îndrăgostise de Falma la recepția dată în cinstea numirii sale în funcția de comandant al sistemului Assar, iar bătrînul aranjase în grabă o nuntă de pomină, căci cele trei planete locuite comandate de Dratar constituiau principala sursă de teroriști. Mielul blînd și spășit se transforma într-o fiară, de îndată ce ajungea la birou.

Zdrahorian apăru însoțit de fratele său și de Harci. Khan Borr Senior făcu ochii mari, neștiind ce să creadă.

– Vi-l prezint pe fratele meu, Hobor. Este un individ retras, timid, însă sub această mască se ascunde un expert în criminalistică. Nu de puține ori, sfaturile sale ne-au ajutat la elucidarea unor cazuri spinoase.

Hobor zîmbi stînjenit de prezentarea elogioasă și strînse pe rînd mîna tuturor membrilor familiei Borr. Vederea Zulei, a celei adevărate, îl impresionă profund. În cursul petrecerii îi căută compania. Harci, la rîndul său, se lăsă adus de Langa, biorobotul creat special pentru el, la a cărui vedere majoritatea mesenilor nu mai știau încotro să-și întoarcă privirile.

Sentimentele evoluară în mod spectaculos, o lună după nuntă, Zdrahorian fiind nevoit să ceară mîna celor două copii pentru Harci și Hobor.

– Nu mă împotrivesc, spuse Khan Borr, în ceea ce o privește pe Langa lucrurile sînt clare, poate să plece chiar acum. Cu fratele tău... Oricum, însoțirea unei ființe umane cu un biorobot este cel puțin ciudată... Cine a mai auzit o asemenea cerere?

– În toate există un început... insistă Zdrahorian, vizibil jenat.

– Nu început, replică Senior, ci precedent! Te pomenești că mîine, poimîine bioroboții vor pretinde egalitatea cu noi, oamenii. Știi ce le lipsește? Cineva care să le bage ideea asta în cap!

– Fratele meu este un om retras, nu vom face publicitate... În plus, i s-ar putea scoate conectorul interfeței de programare și nimeni nu ar bănuir că are în față o copie...

– Știi ceva? spuse Senior pe ton de glumă pentru a-și masca resentimentul. Hotărâți-vă odată cîți dintre voi o vor, pentru a putea comanda un număr suficient de copii și în plus una pentru mine.

Horhat Zdrahorian zîmbi mulțumit și îi asigură că este ultima cerere.

– Bine. Lasă-mi timp să comand o copie pentru mine și se va face și asta.

Plecarea navei lui Zdrahorian fusese așteptată cu nerăbdare de Khan Borr. O convocă imediat pe Zula și îi relatează convorbirea sa cu Horhat. Fata îi dezvăluie că Tansendsasa are încă o copie pregătită, însă va trebui reprogramată pentru condiția de biorobot și pe coordonatele psihice ale lui Hobor.

– În plus, adăugă ea, nu trebuie să ne grăbim, să nu se creadă că am avea cine știe ce posibilități. Nu ar strica să-i programeze unele mici imperfecțiuni.

O lună mai târziu, Horhat sosi însoțit de Hobor pentru a o lua pe Zila, așa fusese botezat biorobotul. O examinează cu atenție și remarcă încîntat că foarte puține elemente ar putea dezvălui oarecare diferențe între biorobot și o ființă umană. „Aș dori să vizitez și eu instalațiile unde se fabrică produse atât de reușite”, spuse el pe jumătate în glumă, înainte de plecare.

Senior clătină capul gînditor, fără să-i dea un răspuns. Horhat insistă și abia atunci bătrînul îi spuse că nici măcar Junior nu a fost încă în laboratoare. Tînărul, prezent la convorbire, confirmă oarecum indignat, reușind să-l facă pe Horhat să nu mai insiste.

– Peste douăzeci de zile, încheie ceremonios Horhat Zdrahorian, Khan Borr Junior poate să-și înceapă serviciul la mine ca șef de cabinet.

Senior zîmbi și îi făcu semn discret cu ochiul.

*

* *

Abba Garn era bucuros de sosirea lui Dan Ronar. Venise și fiul său, Uzi, așa că în casă domnea o atmosferă sărbătorească, plăcută firii sale primitoare. Locuia într-o așezare cochetă, cu cîteva sute de locuitori, foști agricultori, deveniți, în urma insistențelor lui Garn, specialiști în programe-expert. Treptat, oamenii au deprins meseria, ajutați de cursurile transmise prin satelit și accesul nelimitat la băncile de date, pentru a deveni în scurt timp adevărați specialiști, cunoscuți în toată lumea pentru calitatea produselor-program pe care le concepeau.

Abba spunea că acest lucru se datora pasiunii; au început studiul fără să abandoneze îngrijirea livezilor de pomi fructiferi, ocupația lor de bază de

pînă acum pe care continuau să o facă totuși, ca o plăcere de vacanță, în așteptarea ideii pentru următorul program.

Astfel, în ciuda faptului că rareori utiliza algoritmi proprii, „Abba Soft” s-a remarcat curînd prin punctele de vedere originale, prezentarea deosebit de atrăgătoare a programelor, ușurința utilizării lor și gama largă de domenii acoperite. În cursul elaborării unui expert pentru studiul istorei, Abba s-a împrietenit, prin computer, cu Dan Ronar. Cînd robotul casnic îi anunță prezența la ușă, se grăbi să-i deschidă, îl îmbrățișă și i-l prezintă pe fiul său. La rîndul lui, manirianul le făcu cunoștință cu Kvisq, un bărbat înalt și masiv, cu un păr negru, bogat și cu ochii mici, negri și vioi. Privirii întrebătoare a lui Abba Garn Ronar îi răspunse explicînd că prietenul său este un cunoscut expert în sociologia informatică și că are șanse mari de a fi primit în Consiliul Galactic.

Gazda își invită oaspeții în casă, îi prezentă soției sale Hanna și îi pofti la cină. Stăpîna casei se arătă bucuroasă de acceptarea invitației și se grăbi să aducă băuturi răcoritoare, salată de fructe și felurite dulciuri. Cu statura ei mică și vioaie se învîrtea cu repeziciune printre meseni, aducîndu-le mereu alte delicatessuri, pînă cînd aceștia fură nevoți să protesteze politicos dar ferm împotriva invaziei gastronomice.

Hanna strînse farfurile, lăsîndu-le la îndemînă cîteva platouri cu fructe, apoi le ură noapte bună și se retrase.

— Soția mea se scoală foarte devreme dimineața. Ea ne asigură schimbul de informații cu piețele lumii, evaluează tendințele și ne spune unde și cînd să ne trimitem mărfurile, explică Abba.

— Văd că aveți o grămadă de treburi aici, începu Dan Ronar. Îți mulțumesc că ți-ai găsit timp și pentru mine...

— Este o plăcere să îți întâlnești un prieten din tinerețe, dar simt în spatele vizitei tale un interes mai mare decît acela al unei simple întâlniri, spuse Abba Garn. Eu, la urma urmei, sînt un fel de fermier incult și nu văd cu ce anume v-aș putea ajuta.

Dan își privi gazda, plin de simpatie:

— Dragul meu prieten, toată lumea îți cunoaște calitățile. Numele tău figurează și în fișierul galactic. În primul rînd ai pus bazele unei întreprinderi informatice deosebit de interesante și în al doilea rînd ai desfășurat acțiuni politice cu un asemenea răsunset, încît ești pe lista oamenilor de încredere ai Consiliului Galactic.

— Galaxia? făcu mirat Abba Garn. Cu ce aș putea fi de ajutor Galaxiei, cînd eu abia răzlesc să-mi fac treburile acasă?

Aici interveni și Kvisq, spunînd cu o voce prietenoasă:

— În ultima vreme, Radania este sediul unor evenimente îngrijorătoare. În capitala Karatului de pildă, un grup de teroriști a atacat și ucis un mare număr de intelectuali, printre care și pe șeful statului. La fel în Kanilia. Și la noi, în Misria, s-au petrecut astfel de evenimente, însă nu de asemenea amploare. În plus, în spatele acestor acțiuni se întrevade aceeași mîna direc-

toare, cu legături pe întreaga planetă și cu intenția clară de a duce un război împotriva celor cu vederi progresiste.

— Aici prietenul meu are dreptate. Profesioniști ai crimei de talia lui Ha Machuca ori Abu Aidal au pornit acțiuni fără precedent în slujba borrienilor, spuse Dan Ronar. De pildă, în Maniria alegerile au fost câștigate de Hot Trott, după o campanie electorală deosebit de dură, în care oponenții au fost împușcați unul după altul. De când acesta a ajuns la putere, forțele extremiste de dreapta parcă au prins aripi. Cîteva reporteri, alarmați de supravegherea sistemelor informatice, au aflat că Hot Trott, este vizitat desul de des de către un personaj necunoscut care, după analiza spectrală a biocîmpului, nu aparține acestui sistem stelar. Platforma sa politică se apropie tot mai mult de cea a borrienilor, așa că personajul din umbră nu poate fi decît cineva dintre ai lor.

Uzi urmărirea discuția cu atenție în timp ce Abba Garn își scărpină încurcat creștetul și întrebă:

— Și ce rol aș putea avea eu în toată povestea asta?

Dan Ronar răspunse prompt:

— Mica ta comunitate este, din punctul de vedere al lui Șemeș, președintele Consiliului Galacic, un caz aproape ideal de îmbinare a tehnicii informatice cu exploatarea naturii. Cele cîteva zeci de computere furnizează programele cele mai căutate din lume. „Abba Soft“ este mai mult decît o companie, este un simbol! Modul în care fiecare membru comunică în cadrul sistemului este extrem de eficient. Repartizarea beneficiului aduce o cointerensare materială și morală aproape fără precedent. Mulți au încercat să vă imite, însă puțini au reușit: orice aspect neglijat aduce grave prejudicii sistemului. Ei bine, ceea ce țiți cerem este să militezi pentru promovarea acestei structuri, să concepeți programare-expert cu ajutorul cărora experiența voastră să poată fi aplicată de cît mai multă lume. Ei, ce spui?

Abba nu răspunse imediat. Cîteva clipe tăcu încurcat, apoi se hotărî, cumpănindu-și bine cuvintele:

— În principiu, aș fi de acord. Atîta doar că nu-mi place să fac politică. Pune-mă la treabă și fac orice, numai nu-mi cereți să-mi laud sistemul de organizare de la tribună, că nu sînt în stare.

— Și asta este un fel de politică, surise Kvisq, apoi îl întrebă cu ochii la puștile atîrnate pe perete: Colectionați arme?

— Nu, domnule, nici vorbă. Nu-mi plac armele, însă aici avem nevoie mereu de ele. Nu ați observat că aici casele nu au ferestre spre stradă? Sîntem o comunitate izolată, dacă nu am ști să ne apărăm, am fi la cheremul bandelor care bîntuie prin părțile astea...

Stătu cîteva momente tăcut, apoi adăugă cu tristețe:

— De fapt, noi sifarienii am învățat încă din zorii istoriei să luptăm pentru lucruri care altora le veneau pe tavă...

O explozie puternică zgudui casa. Pe peretele dinspre stradă apărui un punct incandescent din care îșineau scînteii, prelingîndu-se de-a lungul zidului ca niște raze. Uzi îl culcă pe Ronar la podea, în timp ce Abba făcea

același lucru cu Kvisq. Cei doi își văzură apoi gazdele cum se îndreaptă spre arme, înșfacă patru pistoale mitralieră și se aruncă lângă ei la pământ.

Din încăperea alăturată se auzi un sunet, clanța mișcă lent ca și cum cineva ar încerca să intre avînd mîna ocupată. „Nu intra!” strigă Abba și în același moment, prin fisura din perete năvăli un mic glob incandescent, care se lovi de candelabru sfărîmîndu-se în mod straniu și prelingîndu-se pe tijă și pe tavan ca o plasmă albăstruie. În momentul următor, din muchiile ascuțite țîșni un snop de scînteii spre părțile metalice ale încăperii, acoperind spațiul cu o rețea deasă de fire incandescente. Din fericire cei patru erau protejați de tăbla mesei, în care se ghiceau deja puzderii de puncte înegrite.

După o clipă, în încăperea se făcu liniște. Mirosea puternic a ozon, amestecat cu un iz de lemn ars.

— Sus pe terasă! comandă scurt Abba. Sîntem atacați.

Se repeziră în încăperea alăturată, unde soția lui Abba aștepta albă la față, cu un aruncător de plasmă în mînă. „Ai grijă de curte!” îi strigă Uzi, fugind după ceilalți pe scări. Știa bine că era locul cel mai puțin periculos, vecinii deja alarmați de explozie se vor îngriji să facă un cerc în jurul lor, concentrîndu-și forțele pentru a evita un atac pe la spate sau din mai multe direcții.

Ajunși pe terasă se îndreptară spre creneluri și priviră cu grijă în stradă. Răpăitul armelor automate se auzea amestecat cu șuieratul aruncătoarelor de plasmă. Cîțiva bandiți fugeau spre ușa casei lui Abba, unul dezamorsă o grenadă dar nu apucă să o arunce. Arma lui Uzi răpăi scurt, iar banditul căzu în drum zvîrcolindu-se. O clipă mai tîrziu fu aruncat în aer de explozia grenadei, căzută sub el.

Un al doilea fu ucis de vecinul din față, care le făcu un semn cu mîna văzîndu-i la post și își căută apoi o altă țintă, doborîta însă între timp de Abba.

În stradă se afla un vehicul blindat, de la adăpostul căruia atacatorii trăgeau întruna, încercînd să-i țintă pe apărătorii din jur la respect pînă cînd vor fi reușit să spargă ușa. Din fericire, autovehiculul era o improvizație pripită, nu avea tunuri și plasma nu putea distruge pereții ori ușa dublu blindată. Se mișcau continuu, încercînd să evite contactul cu plasma fierbinte, care într-un tir încrucișat i-ar fi putut volatiliza, dar făcîndu-și în felul acesta inutilizabilă singura armă mai puternică, generatorul de fulgere globulare, cu care încercaseră să străpungă pereții casei lui Abba.

Din păcate, sătenii aveau puține aruncătoare de plasmă puternice, majoritatea erau utile doar în lupta de aproape. Totuși, cîteva lovituri bine plasate, reușiră să topească o roată și să avarieze motorul.

Din vehicul ieșiră șase oameni trăgînd în toate direcțiile. Un adevărat concert de rafale se dezlănțu asupra lor, culcîndu-i la pământ și continuînd pînă cînd orice mișcare încetă.

Liniștea se lăsă brusc, ca o cortină, dînd o impresie de neverosimil, după hărmălaia luptei. În zare apărură elicopterele poliției, întîmpinate cu urale ironice de către săteni.

Aterizarea în stradă, în apropierea vehiculului distrus. Curînd, aproape toată comunitatea se afla afară, comentînd cu îngrijorare lupta. Din mașină fu scos un bandit încă viu, cu arsuri grave pe corp. Era inconștient și polițiștii îl duseră repede la un elicopter care decolă imediat în direcția orașului apropiat.

Cealalți se mulțumiră să înregistreze declarațiile sătenilor și să încarce cadavrele. De data aceasta sătenii scăpaseră ieftin, doar cîțiva aveau răni ușoare, provocate de proiectile ricoșate, ori arsuri fără însemnătate.

Curînd agitația se domoli și oamenii se îndreptară spre case. Elicopterele poliției făcură un tur deasupra satului și plecară. Abba, Uzi și oaspeții lor intrară și ei. Abba își liniști soția, încă palidă.

— Ei, ce spuneți de asta? întrebă Uzi după ce sorbi un suc.

Abba ridică din umeri:

— Nu pricep ce au urmărit. Să te bagi în felul acesta în gura lupului, mi se pare o acțiune prostească.

— Și mie mi s-a părut un act hazardat, interveni Uzi. Ceva a provocat această grabă, ceva care nu le-a lăsat timp să pună la cale o acțiune bine gîndită. Oricum, făcu el lăudăros, nici asta nu ar fi avut șanse prea mari cu noi.

— Cred că știu ce anume i-a alertat, interveni Kvisq calm. Noi! Sosirea noastră aici a displăcut cuiva și acesta a dat ordin să nu plecăm vii de aici. În plus, era și o ocazie unică de a scăpa de toți patru cu o singură lovitură. Nimeni nu știa cînd și cu ce aveam de gînd să plecăm, așa că atacul casei le putea părea o acțiune cu sorți de izbîndă.

Un moment domni tăcerea. Se priveau unii pe alții cu o expresie de ușoară îngrijorare, amestecată cu bucuria de a fi scăpat cu bine.

— Se pare că sîntem în aceeași corabie, făcu Abba brusc înveselit. Ei bine, domnilor, atunci să-i dăm bătaie.

Dan și Kvisq zîmbiră. Uzi își privi tatăl și spuse:

— Eu m-am cam săturat de războaie și atentate. Dar dacă tot mă au în vizor o să le arăt eu că țeava puștii are două capete!

Își strînseră mîinile. Dan scoase din buzunar o casetă și o întinse lui Abba, rugîndu-l să introducă programul în computer. În cîteva clipe, pe monitor apără un text, pe care îl citiră cu atenție.

— Ei, ce părere aveți de acest apel? întrebă Dan Ronar nerăbdător.

Primul vorbi Kvisq:

— Sînt impresionat. Unul din cele mai reușite apeluri, cu o demonstrație logică impecabilă. Necesitatea unirii forțelor pentru evitarea unor structuri informatice rigide; rezultă clar, ca în urma unei demonstrații științifice.

Abba Garn clătină însă capul gînditor și spuse fără înconjur:

— Dragă prietene, să nu mi-o iei în nume de rău, dar textul se adresează unui grup restrîns de oameni, aproape unei elite. Sînt o mulțime de termeni de strictă specialitate care fac ca mesajul să fie de neînțeles pentru cei mulți, majoritatea fiind simpli utilizatori, fără o pregătire informatică specială. Nici eu nu am înțeles o serie de termeni și asta face ca impactul emoțional să fie

slab. Un asemenea mesaj nu trebuie să fie adresat minții, ci inimii omului. După părerea mea, textul trebuie modificat.

Kvisq reciti textul și recunoscă imediat că Abba are dreptate. Dan aprobă și încercară împreună să-l modifice. Curînd, spunîndu-și fiecare opiniile, ajunseră la formă convenabilă pentru toată lumea. Introduseră apoi programul translator, scoțînd traduceri în limbile țărilor vecine, apoi dădură drumul mesajului pe rețea.

Abba le împrumută un elicopter pentru a se putea întoarce în siguranță. Era prea riscant să cheme un aerotaxi, mesajul putea fi interceptat de către teroriști. Zburară netulburați pînă la terasa blocului unde locuia Kvisq. Dan comandă întoarcerea elicopterului, apoi se duse să se odihnească.

Abia se întinse în fotoliu, cînd pe ecranul videofonului apăru figura zîmbitoare a lui Pardes.

— Pot să vă fac o vizită? întrebă acesta, apoi văzîndu-l în fotoliu cu figura obosită reveni: După două — trei ore, desigur.

— Bineînțeles, răspuse Dan Ronar. Intenționase să-i pronunțe numele, însă invitația mută la tăcere a celui de pe ecran îl puse în gardă.

Pînă la sosirea adinianului ațipi, copleșit de oboseală. Îl trezi sunetul soneriei. Deschise ușa și strînse cu căldură mîna prietenului său. Încercă să-i spună ceva, însă din nou acesta își duse degetul la buze, îndemnîndu-l să tacă.

Mirat, Dan Ronar îl văzu scoțînd din buzunar un aparat mic, cu care se plimbă prin cameră. Ajungînd în dreptul computerului, cutiuța începu să emită un sunet continuu, strident.

Cu gesturi îndemînatice, Pardes deschise cutia calculatorului, căută cu privirea în interior, apoi scoase o plăcuță.

— Asta era! Un mic dispozitiv conectat cu interfața vocală transmite tot ce se vorbește și în plus ce lucrează calculatorul, cînd este decuplat din rețea!

— Înseamnă că așa au aflat de vizita mea la Abba Garn! exclamă profesorul.

— Mai mult ca sigur, aprobă Pardes. Poate trebuia să lăsăm interfața la locul ei și să-l derutăm, adăugă el gînditor. Nu, asta ar fi mers o singură dată, mai bine așa.

Se auzi ușa de la intrare deschizîndu-se. Pardes și Ronar se priviră încordați, apoi izbucniră în rîs la intrarea lui Kvisq. Gazda se bucură văzîndu-l pe tînărul adinian și îl salută cu căldură. Îi strînse mîna cu putere și rămase cîteva clipe gînditor. Pardes încercă să-și retragă mîna, însă Kvisq i-o reținu.

Dan Ronar privea fără să înțeleagă, Kvisq se dădu un pas în spate și spuse pe un ton vag amenințător:

— Tu nu ești Michael Pardes!

Profesorul se interpușe instinctiv între cei doi și ușa dinspre vestibul. Pardes tăcu o clipă, apoi rîse ușor amuzat și îi privi cu un aer serios. Dan Ronar era gata să-și manifeste nemulțumirea față de ieșirea lui Kvisq, cînd Pardes începu să vorbească:

— Ești fenomenal domnule! Cum ți-ai dat seama? Sînt, într-adevăr, o copie a lui Pardes, din cîte știi, nimeni nu m-ar fi putut distinge de original.

Kvisq se relaxă și întrebă, păstrînd totuși o nuanță de încordare în voce:

— Ce fel de copie, un biorobot?

— Da, aprobă falsul Pardes. Sînt un biorobot căruia i s-a programat personalitatea lui Michael. Într-un fel sîntem identici, doar experiențele ulterioare fabricării mele duc la ușoare modificări.

— Sesizabile în biocîmp, interveni Kvisq. Am simțit o senzație deosebită de cea înregistrată alaltăieri, cînd l-am cunoscut pe adevăratul Pardes...

— Dar cum ați sesizat biocîmpul? întrebă adinianul privind cercetător în jur. Nu văd nici un analizor prin preajmă.

— Eh, o poveste veche, spuse Kvisq. În tinerețe am suferit o intervenție la glanda pineală și de atunci... N-am spus la nimeni, însă mi-am dezvoltat treptat acuitatea acestui simț.

— Ar fi bine ca acest lucru să rămînă secret, făcu Pardes. Borrienii s-ar da peste cap să vă albă în mînă. Am venit la voi cu o misiune din partea adevăratului Pardes și anume să-l însoțesc pe Dan Ronar în călătoria de mîine. După atacul de ieri trebuie să ne așteptăm și la altele.

— Știi că Pardes a găsit un emițător mascat în computerul tău? — își aminti Ronar.

Kvisq îl privi neîncrezător. Pardes îi întinse în tăcere plăcuța. Circuitele erau îngropate într-o masă plastică fără nici o marcă. O studie în tăcere și o înapoie, fără să spună nimic.

— Cine ar fi putut intra aici? întrebă Pardes.

— Știu eu, răspunse Kvisq gînditor. Ușile nu sînt pentru hoți ci pentru oameni cinstiți. Nu am încuietori speciale, sînt mult timp plecat, așa că, practic, oricine putea intra și monta chestia aia în calculator.

— Bine, spuse Pardes. Să lăsăm problema asta pentru altădată. Oricum, în cîteva zile veți primi o încuietoare cu cifru, pe care nici cel care a fabricat-o nu o mai poate deschide. Deocamdată v-am adus altceva... Tot legat de biocîmp.

Spuse ultimele cuvinte zîbindu-lui Kvisq și scoase din buzunar două ceasuri de mînă electronice, dînd fiecăruia cîte unul. Cei doi le studiară cu atenție, fără să vadă nici un amănunt de natură să le deosebească de modelul comun, din care se găseau cu kilogramul pe la anumite colțuri de stradă. Doar capacul din spate apărea diferit, fiind înșesat cu punctele aurii ale unor electrozi.

— Este un dispozitiv de apărare, explică Pardes. Vă întărește biocîmpul atît de puternic, încît deveniți indestructibili. Ajunge să vă puneți ceasul și să strîngeți brățara...

Kvisq privi antebrățul lui Pardes. Avea și el un ceas asemănător, dar ca al lui se aflau miliarde pe Radania...

— Văd că prietenul nostru este sceptic, făcu adinianul ironic.

— O, nu, negă vehement Kvisq grăbindu-se să-și pună ceasul.

— Acum încearcă să te înțepi cu ceva, îl îmbie Pardes.

Kvisq dădu din umeri spunînd: „Nu e nevoie, vă cred ...” dar luă un pix de pe masă și și-l apropie de mină. Aproape atinse pielea, cînd simți o rezistență neprevăzută. Încercă să apese mai tare, însă fără rezultat.

Dan își încheie brățara după ce asistase curios la experiența lui Kvisq.

— Asta zic și eu armură! făcu el admirativ. Simulă cîteva mișcări de box, apoi dădu un pumn peretului din spatele său.

— Hei, făcu Kvisq amuzat, abia am zugerit!

Dan își retrase mina. În perete rămăsese o adîncitură destul de adîncă. Mormăi cîteva cuvinte de scuză și se așeză pe fotoliu. De cînd cu tratamentul aplicat de Pardes, nu numai ridurile dispăreau, dar simțea clocotind în el o energie nouă, o stare de surescitare permanentă cum nu mai simțise din tinerețe. „Cura asta de revitalizare o să mă facă să dau în mintea copiilor”, gîndi el și își privi îngrijorat pumnul. Nu avea nici un semn.

— Vă sfătuiesc să nu faceți paradă cu protecția asta. Dacă vă atacă cineva, încercați să ascundeți faptul că sînteți indestructibili. Pe Borr Khanaria se fabrică tot felul de arme, s-ar putea găsi ceva și contra acestui biocîmp stimulat. Țineți cont că agenții lui Borr au venit aici ca într-o zonă subdezvoltată a Galaxiei, dar dacă, își vor aduce tot arsenalul...

Intervenția lui Pardes avu darul să diminueze entuziasmul inițial al celor doi. Kvisq se simți chiar ușor ofensat, dar își reveni sub privirea înveselită a adinianului.

— Știți cu cine ați avut de furcă ieri seară? continuă tînărul pe un ton serios. Cu o trupă angajată de Lock Borr. Supraviețuitorul a făcut o descriere exactă a acestuia; este același individ despre care spuneam că încearcă să-i unească pe toți partizanii sistemelor-piramidă. Vor mai fi atentate; asta a fost o acțiune pripită, însă vor căuta alte ocazii. Eu, oricum, voi încerca să-i pun pe urmele mele. Să sperăm că nu vor reuși să-mi vină de hac...

Cei trei se priviră cu gravitate.

— Condițiile sînt mult mai dure decît la începutul colaborării noastre, urmă Pardes. Dacă doriți să vă retrageți, voi avea toată înțelegerea...

Kvisq și Dan pufniră în același timp.

— Nici vorbă! spuse Kvisq.

— Categoric, nu! întări Dan. Mîine plec în Haigai, fie că mă însoțești, fie că nu!

Pardes rîse, amuzat de modul în care i-o întorsese bătrînul. Deși îl cunoscuse numai din relatarea „originalului”, Dan Ronar se dovedise mult mai atrăgător decît îl evocase Pardes. Iar Kvisq, cu el este altă poveste, își continuă biorobotul gîndurile, un excentric cu o inteligență ieșită din comun, dar cu predispoziții ludice, gata, să intre în orice bucluc, de dragul aventurii ori din simplu amuzament. Surise amintindu-și cuvintele cu care îl acceptase colaborarea: „Tinere, ori dai de o belea, ori dă ea peste tine, tot una-i. Ba nu, cînd vine ea, te ia pe nepregătite, așa că, la luptă!”

*

* *

Xura Sanzen ascula iritată raportul lui Bah Nog Bang. Compensînd statura scundă prin volum, generalul își scutura barba roșcată și își trecea din cînd în cînd mîna prin părul lucios, repetînd cu o mînie abia reținută:

— Nu se mai poate, așteptarea ar fi de-a dreptul o crimă! Gîndiți-vă că în roiul acela stelar i-am deportat pe cei mai înrăiți criminali din toată Galaxia! Dacă nu s-ar fi abolit pedeapsa capitală, azi am fi fost mult mai liniștiți. Oricum, și soluția aceasta era mai bună față de reeducarea practică astăzi, pe care o socotesc enormitate!

Titulara Departamentului interveni pe un ton ferm, străduindu-se să-și păstreze calmul:

— Dați-mi un singur exemplu de reeducare ratată și sînt dispusă să vă cred...

Generalul dădu să spună ceva, se răzgîndi și continuă furios:

— Oricum, asta nu are a face cu amenințarea directă din partea celor din roiul Reptilei. În ultima vreme, observatoarele militare și navele hiperspțiale ne-au adus știri din ce în ce mai alarmante...

— Vrei să spui că sondele de spionaj, navele hiperspțiale nu au altă legătură decît canalul informatic...

— Ei bine, sateliții ar fi putut să...

— Și dacă au dispărut, nu ți se pare normal. Dumneata ce-ai face dacă ți-aș strecura o cameră video în dormitor?

Generalul tuși, apoi continuă la fel de vehement:

— Asta n-are nici o legătură cu subiectul pe care îl discutăm! Observatoarele militare și sondele trimise ne transmit știri neliniștitoare. În plus, misiunea secretă condusă de maiorul Kroh Pantal a raportat lucruri grave: în zona cercetată s-a constituit un regim militar ambițios, cu scopuri expansioniste. Întreaga Galaxie este direct amenințată de o invazie. De fapt, la ce ne putem aștepta de la urmașii unor criminali deportați? Dorința revanșardă își spune cuvîntul, bandiții ard de dorința de a răzbuna alungarea strămoșilor din planetele de origine. S-au înregistrat declarații fătîșe, după care rolul locuitorilor Galaxiei este acela de a-i servi pe ei, adevărații stăpîni. Nu putem tolera așa ceva, trebuie să lovim noi primii, căci s-ar putea ca altfel să nu mai putem riposta.

Xura oftă. În clădirea Organizației Galactice părea a se fi instaurat brusc căldura, căci broboane de transpirație îi apărură pe fruntea încruntată. Își șterse fața cu o batistă și răspunse pe un ton categoric:

— Atît timp cît voi conduce Departamentul Apărării, nu vom lovi pe nimeni! Nu cred în veridicitatea informațiilor prezentate de dumneavoastră, însăși sursa lor este dubioasă. Din cîte am constatat, biografia maiorului Kroh Pantal are destule părți obscure, la un moment dat a fost scos din armată și numai la intervenția lui Khan Borr a fost reprimat!

— Și ce demonstrează asta? S-a dovedit un militar deosebit de curajos și temeinic pregătît.

— Da. Așa-zisele idealuri ale celor din roiul Reptilei, în versiunea lui Pantal reflectă, după cum bine știm cu toții, aspirațiile grupului Borr. În plus, tes-

tele lui psihologice demonstrează tendințe spre mitomanie și labilitate psihică.

Generalul replică nervos:

—Nu sînt de acórd cu dumneavoastră! E adevărat că pare un aiurit, mare amator de distracții, însă atunci cînd primește o misiune devine cît se poate de serios și o îndeplinește cu spirit de răspundere, documentația despre el o dovedește.

Femeia simți cum iritarea o cuprinde din ce în ce mai mult. Îi era greu să se stăpînească. Închise ochii ca pentru a se apăra de ceva neplăcut și spuse cu o voce încordată:

—Documentația asta seamănă cu un roman științifico-fantastic! Nu m-a convins deloc. Înainte de a lua o hotărîre atît de gravă, cum este aceea de a declanșa un război preventiv, trebuie să studiem temeinic situația, să trimitem o expediție condusă de un ofițer demn de încredere.

Bah Nog Bang sări mînios de pe scaun:

—Nu aprob această tărăgănare a lucrurilor!

Xura îl concedie cu o mișcare a mîinii:

—N-ai decît! Asta o hotărăște Consiliul Apărării...

—Veți fi în minoritate! spuse generalul îndreptîndu-se spre ușa.

—Atunci voi cere o întrunire a Consiliului Galactic. Numai el poate hotărî declanșarea unui război.

—Așa se întîmplă cînd în fruntea Departamentului Apărării ajunge o femeie, mormăi generalul și ieși trîntind ușa. Pe coridor își continuă monologul: „Unde sînt vremurile de altădată, cînd își vedeau de cratițe și de copii! Uite unde am ajuns: armata la cheremul unei fuste!”

Intră nervos în biroul său, trîntind din nou ușa. Formă un număr la videofon și spuse doar atît:

—Nu poate fi convinsă!

*

* *

Pe monitor apăru un mesaj, încadrat într-o fereastră roșu aprins: „Rep-tila. Acum.” În încăperea mică, înțesată de aparatură, abia încăpeau doi oameni. Unul din ei stătea concentrat la claviatura unui computer puternic, celălalt, cu spatele spre primul, studia o pagină de control și comandă, afișată la un monitor.

—Cuplează modemul! spuse cel din urmă. Ai indicativul?

—Da.

—Atunci lasă-i un mesaj, numărul de videofon de acasă, de pildă.

Cîteva clipe, cel de la claviatură tastă cifrele și transmise mesajul. Pagina de control se animă, afișînd o serie de parametri.

— Îl am! Exclamă el bucuros. Acum rămii în legătură cu unitatea centrală a mașinii și cere-i adresele unde depozitează datele radarului, viteza, altitudinea și regimul de funcționare al motorului...

Datele nefiind protejate, dialogul cu computerul putea decurge liber.

— Modifică organigrama: datele vin la noi și de aici la unitatea centrală.

— Cum?

— La naiba! țipă cel de la panou. Am adus un expert, ori un căscat? Transferă datele de la senzori direct în zona de memorie prevăzută pentru modem și pune-l să citească datele la adresele de intrare pe care ne cuplăm noi!

— E prea simplu, nu va merge! Dacă va trece pe regim de programare, va observa imediat!

— Va observa pe dracu! Cine are chef de programare când se grăbește spre casă?

*

* *

Xura se aplecă asupra mesei de lucru și începu să studieze niște rapoarte, încercînd să-și stăpînească nervozitatea. Apelul videofonului o enervă, dar chipul i se destinse cînd pe ecran apăru soțul ei:

— Ce faci, dragă? Îți trimit lucrurile la servici, te muți acolo?

Femea zîmbi:

— Nu, peste o oră — două, mă întorc acasă!

— Mai repede nu se poate?

— Îmi pare rău, am ceva de pregătit pentru mîine dimineată...

— Și noi avem ceva de discutat cu tine...

— Tuga, fără mine nu puteți discuta? Despe ce este vorba?

— Lasă că vezi acasă...

— O să fiu obosită și nu...

— Nu, dragă. Este nevoie de intuiția unei femei, nu ne descurcăm.

— Bine, în maximum două ore sînt în sînul familiei!

*

* *

— Ai auzit? Avem o oră la dispoziție!

— Termin imediat.

— Ești sigur că „după” nu va rămîne nici o urmă de memorie?

— Sigur. Programul este în memoria volatilă și, oricum, ultima comandă o va șterge.

— Bine. Hai, dă-i bătaie să facem și o încercare înainte.

Xura se ridică și își masă fruntea, încercînd să se învioneze, apoi ceru secretarei automate:

— Fă-mi legătura cu generalul Dak Do Das!

Chipul unui bărbat robust, cu părul argintiu, apăru pe monitor.

— Bună, Dak! Îmi era teamă că ai plecat...

— Bună, dragă prietenă. Sîntem cu toții aici, așteptam să pleci tu întii.

Femeia zîmbi amuzată, apoi continuă cu îngrijoare:

— Am să vă rog să mai rămineți. Mîine se va convoca Adunarea Consiliului Apărării. Vor să atacăm sistemul acela din roiul Reptilei. Îți trimit în computer o copie după raportul meu. Ar fi bine să vă pregătiți, căci fracțiunea borriană este decisă să treacă la fapte.

Chipul generalului se posomorî:

— Bănuiam. În ultima vreme numai despre asta îi auzi vorbind. Nu-i nimic, rațiunea învinge întotdeauna!

— Nu sînt sigură de asta. Oricum, în caz că au cîștig de cauză, va trebui să cerem reuniunea Consiliului Galactic.

Se salutară prietenos. Xura ieși din birou, comandă blocarea ușii pînă a doua zi și coborî cu liftul în hol.

— La mulți ani! o salută prietenos portarul la ieșire.

— Poftim?

— La mulți ani, e ziua dumneaoastră astăzi!

Femeia îi mulțumi plăcut surprinsă. Intră în mașină și își zări numărul de acasă afișat pe monitor.

— Fă-mi legătura! ordonă ea calculatorului de bord.

Pe ecran apăru chipul lui Tuga, într-un larg zîmbet.

— Ce faci, vii?

— Imediat, iubitele. În jumătate de oră sînt acasă!

Imaginea se șterse. În locul ei rămase doar pîlpîirea cursorului.

— Pornește. Direcția: acasă!

— Acum, afișează harta și poziția!

Monitorul celui de la claviatură fusese mutat lîngă individul care studia pagina cu parametrii mașinii, la fel și tasterul.

— Începem jocul!

Pe ecran, într-un chenar, undele reflectate de radar trasau contururile autostrăzii și mașinile. Viteza, distanța față de sol și regimul motorului erau tabelate dedesubt.

— Aici, făcu operatorul arătînd un colț pe monitorul colegului său.

Aceasta trasă pe ecran două linii drepte, prelungind autostrada în dreptul unei curbe, cu unghi drept.

— Pregătește transferul în spațiul de memorie alocat radarului, șopti primul apăsînd o tastă.

Viteza începu să crească vertiginos.

*

* *

În vehicul, Xura Sanzen ațipise, toropită de oboseală și de temperatura plăcută a cabinei.

— Trezește-mă la sosire! comandă ea înainte de a închide ochii.

*

* *

— Acum! strigă operatorul, urmărind modificarea bruscă a imaginii radarului. Cuplează-te pe comandă!

Apăsă o altă tastă. Imaginile se tabelau acum pe un fond roșu, semnalînd regim critic.

— Așa, viteza maximă... șopti operatorul încordat.

Brusc, imaginile dispărură. Pe monitor rămase doar cadrul și înscripțiile cu denumirea parametrilor.

Datele dispăruseră odată cu vehiculul Xurei Sanzen.

— Stop! Decuplează! Hai să o ștergem de aici!

*

* *

— Onorată asistență! începu Eldad Șemeș ședința de doliu a Consiliului Galactic. Cu nemărginită durere în suflet, ne-am adunat aici pentru a evoca personalitatea prietenei noastre Xura Sanzen, moartă într-un tragic accident.

Privirile asistenței se îndreptară spre holograma inertă a Xurei Sanzen, reconstituită după datele din memoria computerului Consiliului. Părea o statuie, stînd neclintită și privind fix în față, spre spațiul rezervat Departamentului de Interne. Horhat Zdrahorian nu putu rezista privirii și își plecă ochii.

— Nu-i vom evoca meritele incontestabile, decît după ce votul Departamentului Apărării va numi pe acela care va fi succesorul ei. Pentru ultima dată, stimați prieteni, vom auzi aici în Consiliu vocea celei care a fost Xura Sanzen, pronunțînd conform tradiției numele celui care va trebui să lupte pentru apărarea noastră a tuturor. Fie ca dreptatea să-i lumineze judecata!

Eldad Șemeș se așează păstrînd o expresie crispată. Sferele roboreporterilor se concentrează asupra Xurei. Chipul ei clipi de cîteva ori, o mișcare de control efectuată de computer înaintea animării hologramei, apoi se ridică și spuse grav:

—Departamentul Apărării a votat pentru numirea în fruntea sa a generalului Bah Nog Bang!

În acordurile solemne ale Imnului Galactic, imaginea Xurei începu să se destrame treptat. Trăsăturile figurii se înceteșară pînă cînd capul rămase o simplă formă geometrică. La fel și contururile veșmintelor.

Cînd ajunse asemănătoare unui manechin, imaginea începu un proces invers, se adăugară linile unei uniforme și încet se conturară trăsăturile noului șef al Departamentului.

Ultimele acorduri marcară sfîrșitul procesului. Generalul salută scurt asistența și se așează pe scaun, păstrînd o expresie încordată.

Khan Borr își freca mîinile. Ochiul îi sclipeau privind imaginile transmise de monitor. Eldad Șemeș își începu cuvîntarea.

—Înregistrează! ordonă el computerului.

Abia atunci păru că-l remarcă pe specialistul informatician, chemat în grabă de la uzina lui Essau.

Remarcînd privirea ațînită asupra lui, acesta se înclină respectuos:

—La ordinele dumneavoastră, excelență.

—Bună, băiete. Ca să fiu clar ai o zi să faci o treabă pentru mine. Te voi răsplăti dumnezeiește!

—Tot ce îmi va sta în putință! îl asigură acesta uimit.

—Uite ce vreau de la tine: să-mi spui dacă se poate face ca în mintea unui om aflat în stare de teleprezență să se substituie o imagine reală cu una falsă!

—Dar asta face orice joc video! remarcă specialistul cu vocea ascutită de surpriză.

—Nu așa, ci să nu o poată distinge de una adevărată, să se creadă efectiv în locul programat, fără să bănuiească măcar că este într-un duplicat contrafăcut. Poți?

—Nu știu... Poate dacă i s-ar transmite imaginea tunelului subiectiv cu o fracțiune de secundă înainte ca biocurenții să atingă pragul de declanșare a trezirii și apoi imaginea, cu o rezoluție mărită...

—Excelent! Uite, aici ai dischetele cu imaginile de care am nevoie. Pe fața a doua este scenariul. Băiete, e timpul să demonstrezi ce poți!

Tînărul părăsi încăperea, cu o expresie de încîntare zugrăvită pe chip.

—Miine dimineață! lansă Borr în urma lui.

Khan Borr Junior alinie modemul laser pe direcția planetei Borr Khanaria. Semnalele de direcționare își făceau de acum singure datoria.

Transmise codul și așteaptă răspunsul. Cîteva clipe mai tîrziu, după impulsul de recunoaștere, urmă un șir de biți fără nici un înțeles.

Dar treaba lui era să-i injecteze în rețeau planetei Adin.

Eldad Șemeș se întoarse acasă obosit și trist. Moartea Xurei îi crease o stare de gol sufletesc, pe care nu și-o putea reprima. O durere pe care o credea moartă după ce se obișnuise cu ideea dispariției Halei își vărsa din nou amărăciunea în sufletul său. Se opri în fața claviaturii, și tastă MESAJ. Ecranul răspunse printr-o inscripție: „Dimineată ora 7.00 convocare Departamentul Apărării. Teleprezență. Transmis: D.A. ora 18.00”.

Oftă și comandă cîmpul de forță al saltelui. Se întinse și adormi imediat.

— Ei, tinere, ce ai făcut? întrebă Borr cu voce molcomă.

— Programul este gata, răspunse acesta și îi întinse o dischetă de mare capacitate.

— Merge?

— L-am testat eu însumi. Senzația este perfectă. Nimeni n-ar putea bănuî substituirea.

— După implantare, cum se poate șterge?

— Sînt două opțiuni: „Terminat” sau „Era”. În cazul al doilea programul rămîne în memoria calculatorului emițător, în primul se șterge din amîndouă.

— Aș vrea să rămînă un mesaj, ca și cum încă nu a început procedura teleprezenței.

— Se rezolvă imediat, făcu specialistul și tastă mesajul, pe care îl înregistrează apoi pe dischetă.

— Mai avem o oră, să facem o repetiție.

Șemeș se trezi destul de tîrziu, confuz, amețit. Capul îi vuia și inima își semnala din cînd în cînd existența prin înțepături ascuțite. Uitase să reac-

tualizeze programul-agendă și calculatorul trimisese un apel, după care nu mai insistase.

Mai avea un sfert de oră pînă la convocare. Desigur, legată de invazia în roiul Reptilei. Era mulțumit că i se cerea părearea, înainte de a fi convocat Consiliul Galactic. Acest Bah Nog Bang poate nu este chiar atît de devotat borrienilor, cum pare la prima vedere. Poate riscase o alianță formală cu ei pentru a le pătrunde intențiile și după aceea...

Renunță la micul dejun și își cuplă senzorii. Privi ceasul. Mai sînt cîteva secunde. Start. Tunelul subiectiv se deschise și începu alunecarea.

*
* *

—Acum! E cuplat cu memoria computerului nostru! Start!

*
* *

La capătul tunelului întîlni de data aceasta întunericul. Dură doar o clipă, probabil un defect de sincronizare, apoi senzorii îi aduseră imaginea sălii de consiliu a Departamentului Apărării. Îi privi pe cei adunați; el era singura hologramă între ei. Salută și ceru permisiunea să se așeze pe scaunul oare îi era rezervat. Abia atunci observă, ostilitatea celor din jur. Horhat Zdrahorian îl privea ironic, cu un rînjit disprețuitor întipărit pe figură. Bah Nog Bang începu să vorbească pe tonul grav al unui judecător dînd sentința:

—V-am convocat aici pentru a asista la plecarea flotei întîi „Hiperspațială”!

—Ce plecare? Nu s-a aprobat nici o manevră! făcu Eldad încercînd să-și domine starea de angoasă care îl cuprinse brusc.

—Nu este o manevră, flotila va porni asaltul împotriva roiului Reptilei, îi spuse Horhat.

—Cum, fără aprobarea mea? Nici o acțiune militară nu poate porni fără aprobarea Consiliului Galactic.

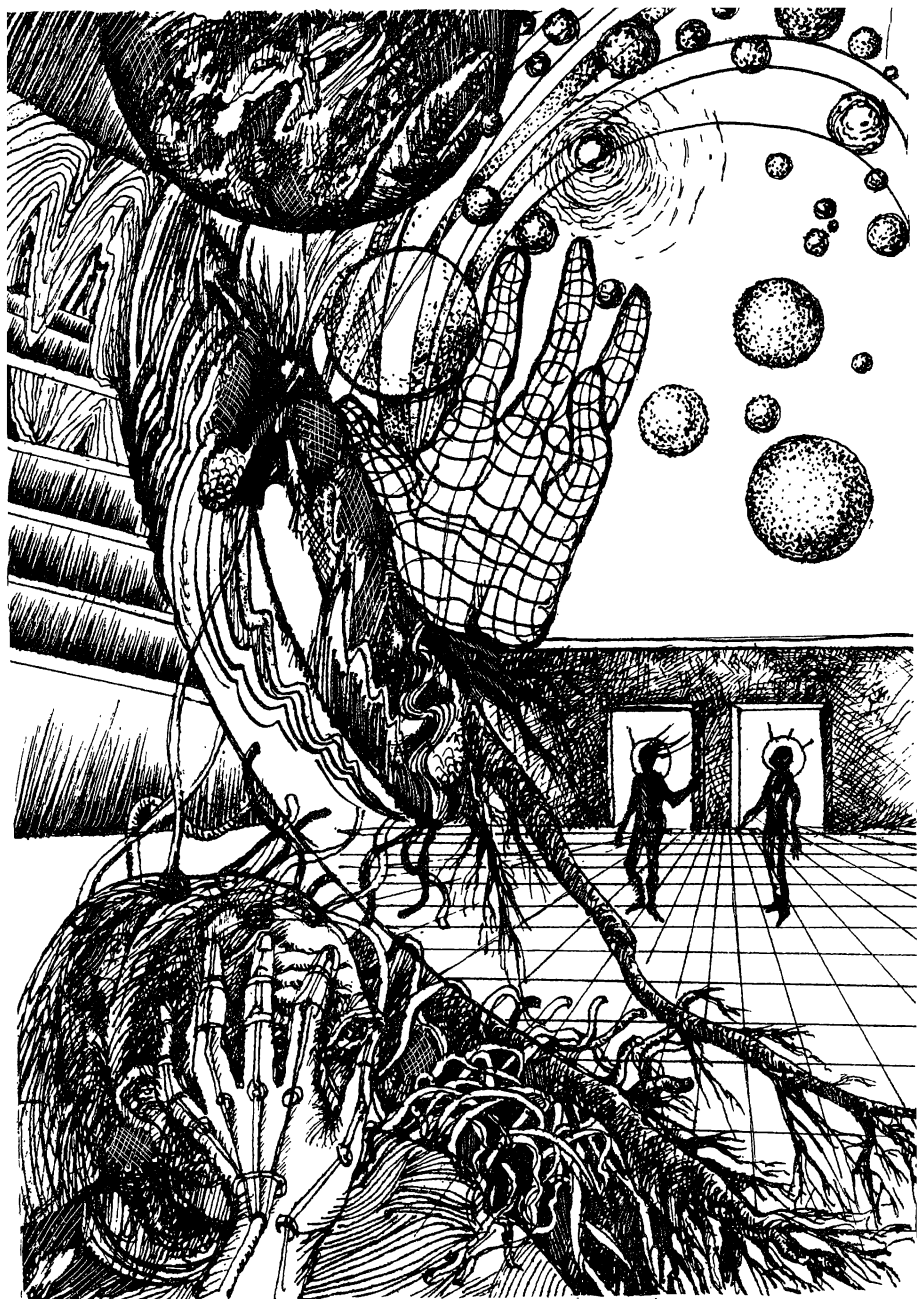
—Nu a putut. Acum se poate. Ne dispensăm de serviciile dumitale.

Șemeș se înecă de indignare. Gîfîind, abia reuși să articuleze:

—Vreți să spuneți că ați preluat puterea? Ați desființat Consiliul?

Fetele celor din jur se strîmbară de rîs.

—Nu, făcu Horhat. I-am încredințat conducerea lui Khan Borr Senior! Începînd din această clipă accesul la programele-expert și la baza de date a Consiliului îți este interzis. Curtea Marțială va judeca dosarul dumitale... Ești acuzat de periclitatea securității Galaxiei și de acțiuni criminale în interesul inamicului!

Eldat Șemeș se simți invadat de o răcoare neplăcută. Totul părea ireal, ca un coșmar. Își dori să se întoarcă dar, ca într-un vis urît, în care picioarele nu mai ascultă, nu-și putu formula dorința suficient de puternic pentru a declanșa subrutina de revenire.

Se ridică în picioare, alb ca varul. Buzele dobîndiră o nuanță vineție, cînd ușa se deschise și intră Khan Borr Senior, cu o figură arogantă, părăind a face abstracție de prezența lui.

— Criminalilor! O să dați socoteală! le strigă Șemeș ridicînd pumnul spre tavanul încăperii.

Își dori să fugă de acolo, să convoace forțele de ordine și să aresteze haita aceasta de complotiști. Tunelul îl absorbi, creîndu-i o senzație de liniște și de siguranță. Se regăsi în cameră, dezlipindu-și electrozii cu gesturi furioase, apoi se îndreptă spre terminal și ceru legătura cu Centrul Informatic. „Comunicarea cu exteriorul interzisă” răspunse sec computerul.

Se așează pe un fotoliu, gîfîind ca și cum ar fi fost hăituit. Ușa se deschise, făcînd loc unei echipe de șapte soldați din gardă, înarmați cu pistoale laser. În urma lor venea Khan Borr Senior, care i se adresă rînjind:

— Consiliul Galactic te-a condamnat la moarte!

Îl privi fără să-i înțeleagă imediat cuvintele. Soldații se alinieră, scoaseră armele și îl ochiră, cu gesturi perfect sincronizate.

— Foc! ordonă Borr cu satisfacție.

Închise ochii. Nu simți nimic, doar o arsură în dreptul inimii și spre marea sa surpriză apărură tunelul subiectiv în care alunecă temător, așteptînd încordat să vadă ce îl așteaptă la capătul celălalt.

Dar dincolo era neantul.

*

* *

— Terminat!

Specialistul îl privi umil pe Khan Borr!

— Da, este terminat! îi spuse. A rămas mesajul de apel.

— Bine, întoarce-te la Essau.

Borr trecu în spatele somptuosului său birou, răspunzînd absent la salutul specialistului. Ceru terminalului să-i facă legătura cu Essau. Era curios să afle dacă memoria și personalitatea unui om se pot transfera în memoria unui calculator.

*

* *

Ședința de doliu a Consiliului Galactic. Hologramele participanților treceau prin fața copiei președintelui Eldad Șemeș, înclinându-se respectuos. Obişnuita rumoare fu acum înlocuită de o liniște apăsătoare. Participanții își luară locurile în primire și așteptau tăcuți deschiderea ședinței.

Hawa Bahura se ridică și începu să vorbească. Tristețea ce-i invadase chipul contrasta cu tonul plăcut al vocii, impresionându-i pe cei prezenți:

— Îndoliață asistență! Moartea neașteptată a celui care a fost președintele Eldad Șemeș ne-a adunat aici, pentru a-l desemna pe cel care îi va lua locul. Aș vrea să vă propun ca după aceea să discutăm proiectul de invazie a roiului Reptiliei. Aș mai dori ca, în prezența simbolică a marelui dispărut, să începeți prin a face propuneri pentru succesiunea la conducerea Consiliului.

Asistența aprobă în tăcere. Roboreporterii își aleseseră poziții fixe, de unde scrutau adunarea prin lentilele camerelor videocaptoare. O femeie între două vârste, cu fruntea lată și ochi negri strălucitori, ridică încet mîna.

— Dina Drop, ai cuvîntul.

Femeia se ridică și își începu hotărîtă intervenția:

— Sînt cîteva calități indispensabile celui care ar trebui să-i urmeze lui Eldad Șemeș. Avem nevoie de un om energic, intransigent, gata să ia măsurile necesare împotriva dușmanilor Galaxiei. Din cîte știu, în această sală se află un tînăr cu asemenea calități, pregătit chiar de către regretatul dispărut pentru a-l urma la conducerea Consiliului. Mă refer la Michael Pardes, un om cu o bogată experiență politică, angajat în lupta împotriva dușmanilor democrației informatice și politice. Mi se pare omul cel mai potrivit și a dovedit acest lucru prin avertismentul lansat în ședința precedentă. Miopia de care am dat dovadă a făcut ca vorbele sale să treacă pe lîngă noi fără să ne atingă și iată, consecințele nu întîrzie să apară; atentate, atacuri, limitări ale circuitelor informatice și multe altele. Lupta a fost începută de Michael Pardes și se cuvine să o continue cu ajutorul nostru pînă la zdrobirea adversarilor. Așadar, propun candidatura prietenului Michael Pardes pentru președenția Consiliului Galactic.

Cîțiva aplecară aprobator capul. Cei mai mulți se mulțumiră să privească într-o parte evitînd ochii pătrunzători ai vorbitoarei.

Ceru cuvîntul Abu Ganor:

— Nu sînt de acord cu numirea lui Pardes în această funcție, deși îi stimez activitatea și principiile. Ceea ce mă împiedică să ader la sugestia colegei noastre este caracterul intolerant al tacticii sale politice, care scindează Galaxia în tabere adverse. Or, ceea ce ne trebuie nouă acum este o unitate strînsă în jurul Consiliului. În cercul militarilor, alegerea lui Pardes ar stîrni cu siguranță nemulțumiri și asta în momentul cînd avem mai mare nevoie de el. Ținînd cont de pericolul care ne amenință, cred că propunerea privind desemnarea noului președinte ar trebui să vină din partea militarilor.

Abu Ganor își încheie intervenția cu o privire semnificativă în direcția generalului Bah Nog Bang. Asistența aplaudă rezervat, spre marea satisfacție a militarului, care cu o încetineală studiată ridică mîna pentru a cere

cuvîntul. Hawa Bahura încuviință și atunci generalul se ridică lent, îi privi grav pe cei din jur și începu:

— Stimați prieteni și onorați colegi! Sînt plăcut impresionat de cererea lui Abu Ganor și voi căuta să fac o propunere care să mulțumească pe toată lumea. Avem nevoie în aceste clipe grele de un bărbat hotărît și energic dar, totodată, un bun cunoscător al realităților galaxiei noastre. Înainte de a intra în astrocolosseum m-am sfătuit cu o serie de colegi și cu toții am ajuns la concluzia că un singur om întrunește aceste calități. Este vorba despre prietenul nostru respectat, Horhat Zdrahorian. El s-a bucurat de încrederea regretatului președinte, care l-a menținut atîta vreme la conducerea celui mai complicat departament. S-a vorbit aici despre pregătirea pe care Eldad Șemeș i-ar fi făcut-o lui Michael Pardes. Mă îndoiesc de faptul că îl viza ca succesor al său. Experiența lui Horhat Zdrahorian și bunele sale relații cu fostul președinte îl reclamă de la sine ca urmaș la cîrma Galaxiei. Știu că alături de el spera marele nostru dispărut să găsească soluția pentru a ieși din impasul în care ne găsim. Iată motivele pentru care propun din toată inima candidatura prietenului Horhat Zdrahorian pentru funcția de președinte al Consiliului Galactic!

După ce generalul se așează, Hawa Bahura întrebă dacă mai dorește ceva să ia cuvîntul. Nu răspunse nimeni și atunci spuse:

— S-au propus două candidaturi: Michael Pardes și Horhat Zdrahorian. Aș dori, înainte de a trece la vot, să-mi expun și eu opinia. Am tot respectul pentru Zdrahorian, însă cred că nu se bucură de popularitate în Galaxie. Ca om politic nu are darul să atragă masele. Nu este un reproș, caracterul muncii sale i-a impus acest stil de lucru și o retragere din viața politică. Popularitatea prietenului nostru Michael Pardes este însă mult mai mare în toate sistemele stelare. Caracterul său integru, curajul și fermitatea sa se îmbină cu omenia și căldura sufletească, avînd o personalitate asemănătoare celei a regretatului nostru președinte. De aceea consider că prietenul Michael Pardes este cel mai potrivit urmaș al scumpului nostru dispărut, neuitatul Eldad Șemeș!

Un bărbat de statură mijlocie, dotat de la natură cu un nas de proporții impesonante, își agită mîna. Era Hok Ul Naran, renumit în consiliu pentru simțul umorului. În pauzele ședințelor povestea cu o vervă deosebită anecdote culese din toate colțurile Galaxiei, fără a trece sub tăcere glumele iscate de organul său olfactiv, țîntă pentru multe vorbe de spirit pe care le accepta cu seninătate, ba chiar le purta mai departe.

În ciuda momentului solemn, înscrierea sa la cuvînt fusese întîmpinată cu zîmbete de către asistență:

— Am tot respectul și simpatia pentru prietenul Michael Pardes, care este, realmente, un bărbat fermecător. Dar, în momentul de față, nu el ar fi conducătorul cel mai potrivit. În vremuri mai liniștite aș fi fost primul care i-ar fi sprijinit candidatura, acum însă avem nevoie de un șef autoritar, cu o mîină de fier, care să facă ordine în Galaxie și să pună capăt actelor teroriste. Da, prieteni, democrația se află în pericol și Horhat Zdrahorian are cea mai

bogată experiență în lupta cu dușmanii interni. Ca să nu mai vorbim de amenințările venite din partea roiului Reptiliei, situație dificilă, de nerezolvat fără concursul militarilor cu experiență... Sprijinirea lui Zdrahorian mi se pare, în situația în care ne aflăm, cea mai bună opțiune!

Nu se mai anunță altă candidatură. Hawa Bahura făcu un bilanț elogios al activității fostului președinte, după care propuse să se treacă la vot. Asistența încremeni, în timp ce computerul Consiliului inventaria impulsurile emise de sistemele informatice planetare. Pe ecranul din spatele Hawei apăru numele lui Horhat Zdrahorian, salutat cu aplauze de membrii Consiliului.

Horhat se ridică greoi, în acordurile imnului galactic și se îndreptă spre scaunul în care se afla copia lui Eldad Șemeș. Ajuns în fața lui plecă fruntea în semn de salut și spuse:

— Pace veșnică, iubite prieten!

Holograma lui Șemeș se înălță încet, privind asistența inexpressiv. Horhat îi evită ochii, pînă cînd predecesorul său dispăru în neant. Apoi, cu mișcări hotărîte se așează pe locul său și aruncă priviri cercetătoare în jur.

Hawa Bahura se ridică și îl felicită pe noul președinte, exprimîndu-și speranța că va continua opera regretatului Șemeș. Apoi îi dădu cuvîntul noului ales.

★

★ ★

Khan Borr Senior urmărea întrunirea Cosiliului pe monitor. Hawa Bahura tocmai îl propunea pe Michael Pardes. Ceru complexul uzinal.

— Essau, spuse el, fă-mi o plăcere...

În ciuda sensului cuvintelor, tonul avea o nuanță imperativă, care nu admitea refuz.

— Ce anume? întrebă fratele său, complet absent la evenimente.

— Conectează toate calculatoarele de pe Borr Khanaria într-o rețea. Cît timp îți trebuie?

— Zece, douăzeci de secunde.

— Bine, fă-o!

Cîteva clipe mai târziu, pe monitor apăru din nou figura lui Essau. Avea un aer nedumerit, conectarea computerelor în rețea era interzisă.

— Gata.

— Atunci rylează un program simplu: pune rețeaua să-și umple memoria cu numele: HORHAT ZDRAHORIAN.

— La ce bun?

— O să vezi. Fă ce ți-am spus, de restul mă ocup eu...

Ultimele cuvine le spuse în șoaptă. Nu era deloc sigur că va avea succes, codul de acces la zona de memorie rezervată voturilor îi era necunos-

cut. În schimb, informația scăpată prin canalul informatic se poate stabili oriunde...

*

* *

Dan Ronar privea imaginile afișate pe monitor cu o expresie neîncrăzătoare întipărită pe față. De mai multe ori se simți tentat să verifice dacă nu cumva se află în fața unui scenariu futurologic, însă se rușină de prezența soției. Ea fusese cea care îl chemase să vadă ședința Consiliului.

Moartea lui Eldad Șemeș fusese comunicată cu o zi înainte. Știrea nu strânise mare vîlvă, vîrsta înaintată a demnitarului dîndu-i sfîrșitului său un aer firesc. În plus, evenimentele politice de pe Radania captivau mai mult atenția publicului, față de întîmplările de pe o îndepărtată, aproape iluzorie planetă, situată undeva în capătul opus al Galaxiei.

Dan Ronar știa însă că ecourile acestei ședințe a Consiliului nu se vor lăsa așteptate. Generalul Bah Nog Bang, șeful Departamentului Apărării, va avea un cuvînt greu de spus în organizarea sistemelor informatice radaniene. Hot Trott este aliatul său deci va impune în țara sa structura dorită de borrieni și la fel vor proceda și alții. Curînd relațiile de schimb vor fi împiedicate de standardele diferite și tot mai multe țări vor fi puse în fața opțiunii de a sista schimbul și a se închide în sistemul propriu, ori de a adera la structura impusă.

Unitățile Centrale vor fi controlate de un număr restrîns de oameni, desigur membri ai Ordinului Borrienilor, care vor impune programe-expert concepute de borrieni... Iar acest Pardes, nu va avea nici o șansă la bordul unei nave, cu jumătate din echipaj de partea lui Borr. „Hm...”, făcu el gînditor. „Bah Nog Bang, Kroh Pantal și Dolf Magog... Cine o fi cel din urmă?”

Cufundat în gînduri, aproape că nu sesiză încheierea transmisiei. Crainicul începu să vorbească, arătînd importanța expediției pentru lămurirea opiniei publice.

Oftă. Speculațiile ziariștilor nu-l intereseau, ale sale erau cu mult mai sumbre.

— Vrei să mănînci? întrebă soția ridicîndu-se de pe scaun. Avea o figură tristă și încordată. Ronar o privi și își reproșă în sinea lui timpul îndelungat în care o lăsase singură.

— Nu, nu mi-e foame, răspunse el.

— Te-a întors pe dos ședința Consiliului, observă ea, apoi adăugă.

— L-au terminat criminalii, ca și pe Xura Sanzen!

Dan rămase interzis.

— De unde știi tu asta?

— În ziua „accidentului” Xurei, cineva a încercat să pătrundă la noi în casă. Însă interfața montată de prietenul tău a funcționat impecabil și com-

puterul mi-a semnalat tentativă. Văzînd că nu reușește să pătrundă în memorie, agresorul s-a lăsat păgubaș, însă programul de protecție ne-a lăsat brânșați la computerul său. Așa că am înregistrat un traseu explorat de radar și modificarea lui comandată de cineva. Atunci nu mi-am dat seama ce reprezintă harta, însă după ce s-a anunțat moartea Xurei am avut o bănuială și am confruntat terenul...

— Și de ce nu mi-ai spus nimic pînă acum?

— Din două motive: primul pentru că asta nu constituie o dovadă juridică, nimeni nu poate garanta autenticitatea înregistrării, borrieni ar urla în gura mare că este un fals. De aceea am socotit că este mai bine să-l așteptăm pe Michael Pardes, el va ști ce să facă cu discheta!

Surpriza lui Ronar era atît de mare, încît nu îl mai interesă al doilea motiv.

Khan Borr Senior jubila. Își chemă fratele și îi comunică vestea. Essau se mulțumi să zîmbească rezervat, fapt care îi produse lui Senior o stare de încordare.

— Uite ce este, am două sarcini pentru tine, amîinndouă urgente...

Îi porunca cu satisfacția de a vedea una din cele mai bune minți tehnice ale Galaxiei supunîndu-se umil capriciilor sale. Nemulțumirea inițială se transforma treptat într-o stare de exaltare, pe măsură ce își expunea ideile:

— Să-l chemi pe specialistul pe care mi l-ai trimis aici și să-i copiezi memoria. Încearcă să faci o copie cît mai exactă a locațiilor din creier și îl introdu-le într-un calculator. I-am promis că îl voi răsplăti dumnezeiește... Apoi uită să-l mai trezești.

Chipul lui Essau se posomorî:

— Nu se poate altfel? Oricum, de aici nu mai poate ieși fără ordinul tău.

Khan Borr avu o idee pe care o catalogă imediat în categoria celor geniale.

— Ba da! Cu asta rezolvăm și punctul doi, îl îmbarci pe mititel într-o sondă hiperspațială și îl trimiți să exploreze zona găurii negre, la nivel zero!

— Cum adică, să-l expediez la limita de jos a hiperspațiului într-o gaură neagră? Asta este omucidere curată!

— Dragă Essau, am mare nevoie de cartografierea acelei zone. Toți s-au ferit de ea, dar asta nu înseamnă că îl trimitem la moarte sigură. Și, în plus, nu este vorba de omucidere, ci de executarea unui ordin. Dacă va fi o victimă pe altarul științei, înseamnă că teoria mea este greșită, însă pentru mine este vital să cunosc zona, secțiune cu secțiune, mă înțelegi?

— Nu!

— Essau, mă bîntuie gîndul că în spatele acestei găuri nege nu este nimic, înțelegi? Nimic!

Mica aniversare consacrată comemorării independenței lui Jomb, satelitul natural al Radaniei, avea să fie preludiul unor manifestări de amploare pe întreaga planetă. Deocamdată însă doar trei lectori își disputau subiectul și referatul cel mai interesant se dovedi a fi cel al lui Nibal. Rod Manor avea să se convingă de acest lucru la sfârșitul expunerilor, când mulțimea se înghesii în jurul celorlalți doi, lăsându-l singur în sala „Clubului de istorie” a bibliotecii de date istorice.

În cele din urmă, fostul asistent al lui Dan Ronar își găsi și el un simpatizant, mai bine zis acesta îl găsi pe el: este vorba de mustăciosul care își exprimase atât de zgomotos entuziasmul. Îl felicită cu căldură, folosind un vocabular pretențios cu cadența unei mitraliere, apoi îl invită pe Rod la restaurant.

Plăcut impresionat de amabilitatea invitației, Rod Manor plecă, uitându-se încă o dată, cu strângere de inimă, la lumea adunată în jurul celor doi colegi ai săi. I se făcuse o sete grozavă, iar omul îi părea deosebit de agreabil.

Yer Smec, cum se recomandase necunoscutul, se îndreptă spre o masă rezervată și comandă două sticle cu suc fermentat. Le băură repede, aproape fără să vorbească, preocupați să-și stingă setea cu lichidul rece, ușor acidulat Yer întinse mâna spre terminal și mai comandă un rînd.

Atmosfera se încălzea, pe măsură ce senzația de toropeală se risipea în paharele aburite de răceala lichidului. Rod Manor începu să discute despre primele încercări de colonizare a lui Jomb. Căuta să-și impresioneze interlocutorul printr-o avalanșă de date; îi dădea lista numelor celor din echipaje, detalii mergînd cu precizia pînă la oră. Yer îl stimula cu întrebări de amănunt, vîdind și el o bună cunoaștere a domeniului, dar mai ales abilitate în manevrarea conversației. Seara se lăsase de mult. Doar cînd foamea își spuse cuvîntul își dădură seama că stau de vorbă de aproape o jumătate de zi.

Yer Smec propuse să cineze acolo, lucru pe care Rod Manor îl acceptă cu entuziasm, gîndind că pînă acasă ar mai avea mult de mers, iar foamea îi biciuia simțurile. Comandară o cină copioasă, stropită din belșug cu suc fermentat.

După cină, Yer Smec se arată tot mai interesat de lucrările lui Rod:

— Trebuie că banca de lucrări istorice este plină de referate semnate de dumneavoastră...

Fața lui Rod se posomori. Dădu din mîină a lehamite și spuse cu ură abia mascată:

— Aș! Cam puține: dizertația de doctorat și unele lucrări derivate din ea!

— Dar cum se poate! Un om cu cunoștințele dumneavoastră, cu capacitatea dumneavoastră de sinteză! Și cred că toate aceste calități sînt dublate de o putere de muncă ieșită din comun!

– Bineînțeles, făcu indignat Rod. Pot munci cît toți la un loc, însă e acolo unul... Dan Ronar. Programul-expert de evaluare a lucrărilor este făcut de el și, în plus, mai este și referent principal la Banca de lucrări. Sînt sigur că undeva a introdus o interdicție de acces, legată de numele meu!

– Fenomenal! făcu Yer indignat. Dar asta este o crimă! Ce anume vă reproșează?

Rod Manor tăcu încurcat, înghiți în sec, apoi spuse cu greutate:

– Caracterul derizoriu al temelor abordate, enunțarea unor date ușor de găsit în fișier fără a stabili corelații între ele, ce mai, chestii de astea. Mărunțisuri.

– Extraordinar! se miră din nou Yer. Dar nu-i adevărat! V-am ascultat astăzi lucrarea și vă rog să mă credeți că le-ați dat lecții multora. Și chiar nu s-a găsit nimeni care să înlăture această nedreptate strigătoare la cer?

Nu, făcu stingherit Rod Manor, întrebîndu-se și el cum de colegii nu iau atitudine în favoarea sa.

– Incredibil! Ce ghinion pe dumneavoastră să nimeriți într-o adunătură de lași, conduși de un arivist!

– Asta e cuvîntul! se entuziasmă Rod. Un arivist, bine spuneți! Biblioteca de lucrări este plină cu scrierile sale, dar nu e numai asta. Cum scrie ceva, imediat bagă tîmpenia la translator și o trimite în toată lumea!

Figura i se schimonosise într-o grimasă de ură. Era cert își pierduse controlul și din cauza alcoolului.

– Și alte biblioteci i le primesc? întrebă Yer, silindu-se să pară cît mai inocent.

– Da, domnule!

– Înseamnă că are relații! făcu Yer regretînd imediat ironia prea evidentă; programul-expert operează complet automat.

– Și eu cred. Altfel nu îmi explic, am încercat să trimit și eu o lucrare, însă mi-au respins-o...

– Din ce motiv?

– Interes local!

– E clar! El v-a „lucrat“!

Rod scriși din dinți și își privi trist interlocutorul. Înclină de cîteva ori capul cu o expresie descompusă, vru să spună ceva, însă se răzgîndi.

– Păcat că nu are de a face cu cineva mai combativ, insinuă Yer.

– Combativ? L-am acuzat pe toate drumurile, dar degeaba! Odată chiar m-am bătut cu el...

Se întrerupse, dîndu-și seama că memoria era gata să-i joace o festă, luînd visul drept realitate. De fapt, ieșise destul de prost din incidentul pe care acum îl regreta. Nu pentru gestul de provocare ci pentru că își trecea înfrîngerea pe seama băuturii. „Dacă nu aș fi băut atunci, i-ași fi mutat maxilarul!“ își repeta adesea înainte de culcare, cînd își plimba prin minte diferite metode de a-i veni de hac „monstrului“.

– Ar fi o cale să vă neteziți ascensiunea... spuse Yer Smec în șoaptă. Asta presupune însă curaj, hotărîre, în nici un caz văicăreală și... castele de

nisip, adăugă el, evaluînd just starea lui Rod. Apoi, temîndu-se de o gafă, continuă:

– Mai ales că ar fi cineva dispus să vă ajute...

– Să mă ajute? Cine, dumneavoastră?

Yer zîmbi enigmatic și-i răspunse, căutînd să fie cît mai convingător:

Da, eu. Deși nu am specialitatea dumneavoastră, cunosc mulți oameni influenți... Unii dintre ei v-ar putea introduce toate lucrările în Bancă...

– Exclus!

– Atît timp cît Dan Ronar este referent, da. Altfel...

Rod Manor încearcă să evalueze ce șanse ar avea ca bătrînul să poată fi înlăturat din funcție. Nici una! Încercase cu ani în urmă toate căile, mai mult sau mai puțin oneste, de a-i veni de hac, fără nici un rezultat. Mai mult încă, audiența sa la forurile superioare devenise practic nulă.

– Nu putem face nimic, făcu el dezamăgit. Am încercat eu, dar degeaba! A ajuns mult prea influent, nu văd cum i-am putea găsi o fisură. Toată lumea are încredere în el...

Rostise ultimele cuvinte cu un regret evident. Yer îl privi și spuse pe un ton enigmatic:

– Ei, domnule! Încrederea se cîștigă greu și se pierde repede! Nimeni nu este invulnerabil! Cine știe, de pildă, ce învîrtește prin lume?...

Nada aruncată fu înghițită cu lăcomie. Rod se grăbi să apuce pe pista proaspăt trasată:

– Sigur că da! Toată ziua se plimbă prin lume. Întreține relații cu aproape toate țările, merge la toate simpozioanele, se pupă în bot cu te miri ce personalitate și apoi vine să-mi țină mie predici! Ba-i la morani, ba-i la sifari... Ultima dată am auzit că au încercat să-l împuște, nu știu de ce naiba nu au angajat oameni ca lumea, dacă tot aveau de gînd să-i facă felul.

Yer îl privea amuzat, străduindu-se să-și păstreze o expresie de compasiune pe figură. Rod vorbea cu ură, ochiul stîng i se zbătea, iar buzele i se albiseră

– E ușor de vorbit, dar ia să te văd pe dumneata ținînd un pistol! Ce ți-ar mai tremura mîna...

Yer riscase afirmația pe un ton vag ironic, sperînd să-i trezească orgoliul. Amețit de băutură și violent din fire cum îl știa, părea un om destul de ușor de influențat. Reacția lui Rod îi confirmă presupunerile. Acesta sări ca ars și strigă:

– Mie? Aș trage în el și cu mitraliera, pînă i s-ar înroși țeava! Ciur îl faci! Ah, mi-aș da zece ani din viață să-l am în cătarea puștii...

Era atîta patimă dincolo de cuvinte, încît Yer nu se putu abține să nu rîdă. Rod îl privi, neplăcut surprins, silindu-l pe Yer să treacă la propuneri directe:

– Nu va fi nevoie de un asemenea sacrificiu. Dimpotrivă, veți cîștiga zece ani, veți întineri. Pentru un bărbat adevărat, o acțiune hotărîtă este o adevărată regenerare...

Își însoți încurajarea comandînd din nou băutura. Rod îl privi cu atenție, sesizînd că discuția alunecă de pe terenul facil al vorbelor în domeniul faptelor. Un nou pahar îl făcu să-și uite angoasa, readucîndu-l într-o abulică reverie belicoasă:

— Aș face orice pentru a-l doborî! repetă el cuvintele devenite lait motiv în conștiința sa. Băutura îl scoase din mlaștina inconștientului, ocupîndu-i mintea cu imaginea plăcută a unei plăci funerare cu numele lui Dan Ronar gravat pe ea. Anul nașterii... anul morții nu este trecut. „Ce ar fi să fie acum?” îi sufla parcă necunoscutul acesta atît de amabil. „Acum, AZI!”. Visele prindeau un contur concret. Iată că îl înțelegea cineva, în sîrșit a înîlnit un om care nu-i întoarce spatele auzindu-l cum vorbește despre „reputatul” Dan Ronar. Un glonte în inimă și ... nu, prea ușor, în stomac va trage, să se chinuie cum l-a chinuit și pe el atîta amar de vreme, să geamă, să se zvîrcolească, să-i vadă ochii cerșind mila și apoi devenind sticloși...

Puse mîna pe pahar și îl bău dintr-o înghițitură. Yer, om amabil, îi mai turnă unul. Nu poate să tragă în stomac, gîndea Rod, o să-l scape doctorii. Ordinea Publică veghează peste tot, ambulanța va veni repede, prea repede. Nu, va trage în cap, în inimă...

— Ce păcat că n-am un pistol, murmură abia auzit, lăsîndu-se pradă unei alte viziuni liniștitoare: Dan Ronar întins într-un sicriu. Ultimul omagiu înaintea dezintegrării. Colegii îndoliați, triști. Și el trece vesel, se oprește în fața catafalcului și ride, ride cu hohote, dansează de bucurie. Lumea îl privește ciudat, dar el le explică printre hohote cît l-a chinuit ticălosul ăsta, care în viață a fost la fel de insensibil ca și acum, mort. În fine, mort! Dus! Terminat!

— N-am un pistol, repetă el scrișnind din dinți. Colegii îl iubesc, lăsîndu-se înșelați de aerul lui calm, de vorba-i liniștită; au încredere în el, idioții!

Dădu încă un pahar peste cap și îi veni să plîngă vîzîndu-l pe Yer, scumpul lui prieten, cum îi mai toarnă unul. Yer Smec, singurul om cu care se poate înțelege! Acasă, soția îi ride în nas cînd îi povestește cît de porc poate fi Dan Ronar ăsta. „Dacă ai fi mai bun ca el, ai răzbi! Dar ești un nimeni!” Așa i-a spus ea, idolul, căruia îi închinase sufletul său. Îi plesnise atunci două palme... Din cauza lui Dan Ronar! Nu s-a mulțumit să-l țină pe tușă atîta vreme, nu, s-a băgat și în familia lui, ticălosul! Era cît pe ce să divorțeze, un an nu și-au vorbit. Din cauza lui!

— Mergem? îl îmbie Yer după ce își introduse cartea de credit în terminalul de la colțul mesei.

Își bău paharul și se ridică. Solul avea un balans ciudat din cauza căruia mergea destul de greu. Tîmpiții de la mese n-au decît să creadă că-i beat, să se ducă la Dan Ronar și să-i spună! N-au decît, Dan Ronar e mort!

Cuvintele îi sunară plăcut. Le evocă de cîteva ori, liniștindu-se cu armonia cuprinsă în această minunată înșiruire de consoane și vocale „Dan Ronar e mort”. „Mort e Dan Ronar”

Aerul răcoros al serii îl binedispuse. Se rezemă de brațul prietenului său, al singurului său prieten adevărat. Îi venea să cînte, însă lumea nu trebuia să

știe secretul. Numai el. Să se bucure în taină de victorie, căci moartea este o înfrângere și el e viu, deci învingător.

Parcă plutea de fericire. Străzile erau frumoase, dar lumea se uita la el reprobator, neștiind cât de fericit este în această seară. Închise ochii, lăsându-se călăuzit de iubitul său prieten, singurul om pe lumea asta care are grijă de el, căruia îi pasă de el.

— Rod, Ordinul borrienilor l-a condamnat la moarte pe Dan Ronar! spuse Yer răspicat.

Din vorbele sale, Rod înțelese doar asocierea numelui rivalului său cu „moarte”.

— Da, da, murmură el. Dan Ronar este mort!

— Încă nu, îi susură Yer. Mai ai puțin de așteptat, câteva minute doar, și visul ți se va împlini. În curînd va trece pe lângă noi și atunci...

Ce frumos sună cuvintele rostite de Yer. În curînd... Adică mîine va fi ședința comemorativă... Va trece pe lângă noi și atunci...

— Și atunci, ce? întrebă el poticnindu-se. În loc de răspuns Yer îi strecură ceva rece și greu în palmă. Era cât pe ce să scape obiectul, îl ridică și îl privi uimit: Era un pistol.

Yer Smec purta și el o armă, de un tip necunoscut.

*

* *

Dan Ronar își urma obișnuita plimbare nocturnă. Din ziua cînd soția sa predase discheta cu înregistrarea intervenției pe traseul Xurei Sanzen, se despărțea destul de greu de casă. Un om al lui Pardes îi mai adusese un ceas protector, însă oricînd se putea aștepta ca borrienii să atace cu alte arme, față de care protecția nu mai funcționa.

De un atac în locuință nu se prea temea, dispozitivele de siguranță montate de Pardes erau dintre cele mai bune din Galaxie. Soția îl ruga aproape în fiecare seară să renunțe la plimbare. Poate că avea dreptate, era foarte ușor să fie atacat pe străzile pustii la ora asta.

Turneul său diplomatic se încheiase cu rezultate destul de bune. Dar Bah Nog Bang începuse deja să-și arate colții; în ultima declarație susținea că trecerea sistemului informatic al Departamentului Apărării spre o structură piramidală este o condiție indispensabilă pentru asigurarea securității programelor defensive.

Ca răspuns, toți cei contactați de Dan Ronar și-au exprimat intenția de a păstra structurile independente. Pardes se oferise să le procure interfețele necesare pentru contactul cu alte structuri, promițînd că vor fi sigure.

Iar Dan, deși nu era specialist, era convins că adinianul își va ține promisiunea. Bănuia la ce se referă; va fi probabil un dispozitiv care va împiedica accesul marilor structuri la memoria rețelelor disperate, impunerea programelor limitînd dialogul la un simplu schimb de date.

Cu acest turneu, misiunea sa încetase cel puțin pentru o bucată de vreme. Trebuia să stea liniștit și să aștepte ca efortul să dea roade, să supravegheze evoluția evenimentelor și să caute soluții cât mai eficiente pentru a contracara eventuale acțiuni neprevăzute ale borrienilor. Și asta singur, căci Pardes a fost rechemat de urgență pe planeta sa.

Ajunse la colțul de la care de obicei își începea drumul de întoarcere. Ezită o clipă, apoi își continuă traseul obișnuit. Mîine dimineață va avea mult de lucru, la banca de lucrări se acumulasera deja cam prea multe studii în timpul cît fusese plecat. Pe unele le citise, însă nu își făcuse o idee clară despre ele, deși programul-expert le respinsese net.

Zări o umbră. Se simți tentat să coboare pe malul Begorei. Trebuie să fie plăcut acum, noaptea, în atmosfera răcoroasă a riului, emanînd un miros deosebit. Ar merge chiar desculț prin apa caldută. Poate că dorința aceasta este efectul curei de regenerare. Colegii observaseră și ei schimbarea, făcînd glume străvezii despre femeile pline de har întîlnite pe meleagurile exotice despre care aflaseră că le colindase. Prezența Marthei, și ea mult refăcută după prima cură cu extractul adinian, le-a mai temperat puțin umorul de crai bătrîni. Îi părea rău că nu le putea oferi rețeta, produsul era un extract dintr-o plantă necunoașcută pe Radania.

Pînă acasă mai avea cîțiva pași. Pe trotuar se întindeau, prelungi, două umbre. Una din ele avea o armă, i se vedea clar conturul. Dan puse și el mîna pe crosa armei, un aruncător de plasmă, și continuă să meargă ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

*

* *

Atigerea rece a metalului și vederea armei îl trezi pe Rod Manor aproape complet. Simțea o apăsare surdă în ceafă, o durere ascuțită în tîmplă îi pulsa în ritmul bătăilor inimii, iar mintea amorțită începea să înțeleagă.

— Adică... vrei să îl împuşc pe Dan Ronar? biîgui el abia reuşind să articuleze cuvintele.

— Nu eu vreau, tu vrei! îi suflă Yer la ureche, invitîndu-l astfel să nu vorbească tare.

Nu va avea altceva de făcut decît să întindă spre bătrîn arma și să apese pe trăgaci. Va trebui să mențină linia de ochire cîteva secunde, pînă cînd încărcătorul se va goli. De douăsprezece ori se va auzi un „pluf” surd, amortizorul îl va feri de zgomot și gata, coșmarul va lua sfîrșit. Un geamăt, o zvîrcolire și trupul dușmanului va încremeni pe caldarîm. A doua zi, anchetă... Nu îl va bănuî nimeni, doar nu e prima dată cînd se atentează la viața bătrînului.

Yer Smec îi făcu un semn. „Vine!” De cînd visase clipa asta! Se aștepta să-l învăluie o bucurie nemaipomenită; în locul ei, însă, își simți sufletul inert,

golit de orice urmă de sentiment. Moarte, Bucurie. Între cele două cuvinte relația dispăruse brusc, odată cu aburii alcoolului.

— Știi ceva, spuse el, cu tonul autoritar al celui obișnuit cu poziția de comandă. Eu nu trag, m-am răzgândit. Dacă l-ați condamnat, descurcați-vă, singuri!

Fața lui Yer deveni lividă. Îi puse lui Rod țeava aruncătorului de plasmă în frunte și-i șopti:

— Cu noi nu te joci! Ai câteva secunde să-l ucizi, ori te fac praf, înțelegi?

Rod îl privi rece, parcă îndepărtat de sine însuși. Tîmplele începură să-i țiue și își dori cu toată forța de care era în stare să se trezească din acest coșmar. Nu se trezi. Ochiul lui Yer păreau două mici luminițe în noapte, două lasere a căror atingere îl durea.

— Mori de frică, îi șopti Yer disprețuitor. De asta își bate joc haimanaua bătrînă de tine.

Ar fi avut un chef teribil să-l facă scrum pe idiotul ăsta fricos, însă ordinul suna clar: Rod Manor trebuie să fie cel care va trage. Calculele experților îl indicau drept succesorul lui Dan Ronar, iar borrienii au nevoie de un om de încredere pentru a le redacta cronică. Fiecare afirmație a sa va trebui să fie făcută cu aprobarea lor. Ei sînt doar cei care comandă.

Dacă ar fi fost după Yer, viața lui Rod Manor ar fi încetat aici, în decorul sumbru al străzii. Își sprijini mîna cu pistolul în căușul celeilalte palme și așteptă.

Bătrînul apăru ca o umbră, aproape fără să facă zgomot. Rod Manor trase primul glonte, sperînd că șuieratul acestuia prin aer îl va trezi din coșmar. Rată ținta. Dan Ronar scoase, la rîndul său o armă, cu o rapiditate uluitoare, pentru vîrsta sa. Al doilea glonte porni. Văzu fața profesorului, mișcarea mîinii dirijînd arma spre Yer Smec, auzi vuietul aruncătorului de plasmă. Alte două gloanțe. Bătrînul se îndoi din mijloc și începu să alunece spre caldarîm. Încă un glonte. Dan Ronar atinse cimentul și se lungi cu un zgomot înfundat. Scoase un urlat de animal rănit și ultimele gloanțe le descărcă în grămada calcinată care fusese Yer Smec.

*

* *

Zvîrli pistolul departe, spre mijlocul rîului, apoi se aruncă și el în apă. Se afla între două poduri, amîndouă prea îndepărtate pentru a putea spera să ajungă la vreunul. În spate auzea deja sirena echipajului forțelor de ordine.

Contactul brusc cu lichidul răcoros îi făcu bine. Amețeala dispăru ca prin farmec. Înota sub apă, cu mișcări largi, căutînd să rămînă cît mai mult timp ascuns privirilor unui eventual trecător. Ajuns pe malul celălalt, nu va avea altceva de făcut decît să-și piardă urma pe străzile înguste și întortocheate. Apoi se va îndrepta spre casă și va dormi, în fine, liniștit. Ima-ginea lui Dan Ronar îl obseda. Îi reaminti privirea lui uluită. Ochiul îi ieșiseră

din orbite, pupila i se mărise. Lumina reflectată pe cristalinul bătrînului parcă anticipa lucirea sticloasă pe care o va dobîndi cîteva clipe mai tîrziu.

Și mîna chircită, după ce a căzut... Parcă încerca să-și înfigă degetele în asfalt. Mai mult ca sigur că simțea cum lumea se dizolvă în jurul lui și voia să se agațe de ceva. Oare îl duruse? „Nu cred”, își spuse, „totul a fost prea rapid”. Bine că i-a făcut de petrecanie lui Yer, ăsta l-ar fi obligat la cine știe ce alte murdării.

Scoase capul la suprafață, inspiră profund și se scufundă din nou, hotărît să înoate astfel pînă la mal.

Interesant, ce repede a scos pistolul. La vîrsta lui! Și cît de repede a tras, profesorul ar fi putut să-l omoare. Deci: după ce a apărut, el a tras și nu l-a nimerit, apoi bătrînul a scos arma și a îndreptat-o asupra celuilalt, fără să-l observe pe el, cel care trăgea într-una. Yer Smec îl ochea și el, pe profesor de frică, probabil ca Ron să nu ezite cumva, ori să se răzgîndească; bătrînul l-a curățat... Asta înseamnă că, de fapt, i-a salvat viața!

Nu se poate să nu-l fi observat, ar fi fost normal să tragă prima dată în el, apoi în necunoscut, ar fi avut atunci o șansă. Să nu-și fi dat seama? Cînd cineva trage în tine, să nu observi? Absurd. Atunci de ce l-a cruțat, mai mult încă, l-a scăpat de teroristul de lîngă el. Terorist, asta era, oricine și-ar fi dat seama. Oricine, numai el nu.

Abia acum realizează că Yer Smec jucase comedia admiratorului, pentru a-l putea aduce în colțul ăsta blestemat, cu mintea tulburată și cu un pistol în mînă.

Și cît de laș a fost atacul! Să stai ascuns, cu pistolul pregătit și să tragi într-un bătrîn, luat prin surprindere... Mai bine s-ar fi dus la el și i-ar fi spus cîteva de la obraz. De pildă...

Bătu cu putere din brațe și ieși la suprafață, aproape de mal. Din cîteva mișcări simți solul nămolos sub tălpi. Privi cu atenție în jur, nu era nimeni. Urcă digul abrupt și o luă la fugă pe o stradă prost luminată. De cîteva ori se uită cu teamă în spate. Nu-l urmărea nimeni.

Ajunse acasă tîrziu, frînt de oboseală. Deschise ușa încet, atent să nu facă zgomot și își schimbă hainele. „De unde vii la ora asta, beat ca un porc?” — i-ar fi strigat nevasta, dacă ar fi făcut imprudența să o trezească. „Ești un nimeni!” îi spusese în seara cînd s-a luat la bătaie cu bătrînul. „Nimeni? O să vezi tu mîine ce a putut face acest nimeni!” Da, să stea ascuns și să împuște un bătrîn!

Căută în frigider și găsi o sticlă cu alcool. Bău aproape un sfert din ea dintr-o înghițitură, cu speranța că îl va liniști.

Martha. Bolnavă, bătrînă și, de acum, singură. O văzuse doar de cîteva ori, însă întotdeauna avusese un cuvînt bun pentru el. „Soțul meu este prea intransigent!” spusese odată. Intransigent. Și el cum era? Perseverent. Sigur că da, perseverent. În prostie!

Adormi, cu imaginea bătrînului în cădere repetată obsesiv. Se sculă în zori, grăbindu-se să plece înainte de a se trezi soția lui.

Porni pe jos, mergînd agale pe un drum ocolit, ca să nu ajungă prea devreme. Îl durea capul și spatele de la somnul chinuit pe scaunul din bucătărie. Scena din seara precedentă îi reveni din nou în minte. Îl așteptase pe Dan Ronar și îl împușcase. Pe fostul lui profesor, care îi îndrumase primii pași în domeniul acesta atît de frumos. Dar tot el, mai tîrziu, a început să-i pună bețe în roate, temîndu-se că o să-i ia locul. Să fim serioși, cine i-ar putea lua locul lui Dan Ronar? Și la ce bun, căci oricine putea face ceea ce făcea profesorul fără nici o aprobare specială, doar să-și vadă de treabă.

Ieri, la simpozion, lucrarea lui a fost prea puțin apreciată, a simțit asta din atitudinea ostilă a publicului. Mustăcoisul ăla l-a dus cu vorba și l-a făcut să uite. Dacă l-ar fi dat discheta profesorului înainte, ce ar fi spus? Ca și în alte ocazii: „un șir de date pe care oricine le poate găsi în fișier, fără nici o corelare între ele”. Sigur, așa ar fi spus. Poate și „informațiile, dragul meu, sînt ca niște ființe vii, dacă știi cum să le faci să cînte vei obține o simfonie, dacă nu, un zgomot de fond”.

Avea dreptate. Iar el îl împușcase. Bătrînul se îndoise din mijloc și îl privise ca și cum l-ar fi iertat.

Plîngea. Martha, singură și bolnavă. El, la fel de prost și stupid ca înainte. Cui folosise moartea bătrînului? Mergea cu capul plecat și lacrimile îi șiroiau pe obraz.

Se lovi de un trecător. Mormăi ceva și încercă să îl ocolească, dar simți o mină pe umăr. Ridică încet capul. În fața lui era Dan Ronar, privindu-l cercetător, cu umbra unui zîmbet trist întipărită pe figură.

În minte i se făcu brusc întuneric. Îl privea fără să înțeleagă. Imaginea degetelor înfipite în caldarîm se sparse în mii de fărîme.

— Ce-i cu tine, băiatule? Te-a supărat cineva?

Așa le spunea studenților cînd le făcea morală și ei se întristau.

Se aruncă în brațele lui și începu să plîngă în hohote eliberatoare.

*

* *

— Ceea ce mă surprinde pe mine, spunea cîndva Essau, este faptul că religia a rămas aceeași, bineînțeles, abstracție făcînd de unele forme particulare.

— Poate asta este cea mai sigură metodă de programare... răspunse Borr gînditor.

Decolarea navei lui Pardes s-a făcut cu o agitație deosebită. Deși călătoriile prin hiperspațiu erau abia la început, plecările și sosirile se banalizaseră în ochii publicului. De fapt, nici nu era mare lucru de văzut: o navetă decolează vertical, ceva zgomot, puțin praf ridicat de unda motoarelor antigravitaționale, apoi dispare. Mult mai interesante erau înregistrările ieșirii din spațiul tridimensional. Imaginea se deforma pe direcția de mers, ca și cum ar fi fost o suprafață elastică, apăsată de botul

navetei. Apoi urma străpungerea, stelele deveneau dire, întreg cerul părea că se prăbușește, însă numai o clipă, căci urma întunericul absolut. Ici, colo forme ciudate treceau pe lângă navă și cu mare greutate își putea da seama cineva ce reprezintă; un obiect tridimensional văzut simultan din toate părțile, interiorul pe același plan cu exteriorul... Dar și aceste imagini se banalizaseră, cei mai mulți nu înțelegeau nimic, nici măcar din reprezentările holografice...

Acum, însă, expediția avea o miză politică deosebit de importantă. Zdrahorian sublinie acest lucru în fața roboreporterilor și a mulțimii adunate, arătând că, dacă în zece zile naveta nu se întoarce înapoi, va declanșa războiul contra „complotiștilor” din roiul Reptilei.

Zece zile, din care trei vor fi ocupate cu drumul dus-întors, o zi pentru protocolul primei întâlniri... În șase zile trebuiau să-și facă o imagine de ansamblu.

După ce fiecare își expuse opinia despre expediție, cei șase participanți se imbarcară. Michael luă loc la postul de comandă, mîngîie claviatura și verifică programul de zbor, sistemele-expert ale motoarelor și traseul, după care dădu comanda pentru start.

Primele clipe ale zborului părură cît se poate de banale, cu nimic deosebite de o călătorie cu o aeronavă oarecare. După părăsirea atmosferei se angajară pe un traseu eliptic, profitînd de atracția stelei Galdor și ieșiră în hiperspațiu. De aici înainte omul nu mai avea ce face, un accident nu putea fi decît fatal, căci pilotarea în hiperspațiu este incompatibilă cu creierul uman, obișnuit cu reprezentările în trei dimensiuni.

Michael părăsi postul de comandă și coborî în cabina pasagerilor. Maiorul Kroh Pantal îi arunca priviri înfocate Hawei Bahura. Ea îl privea ironic, fără să spună nici un cuvînt. În schimb Dolf Magoog îl admonesta cu o voce plină de patos:

—Galaxia noastră a devenit o cloacă plină de păcătoși înrobiți simțurilor. Animalul din om este la putere și lui i se închină cei mai mulți...

Kroh Pantal se uită la el cu un dispreț nedisimulat. Michael Pardes le spuse că atingerea zonei în care se află roiul Reptilei este o problemă de timp. Kroh aprobă absent, Abu Ganor ridică din umeri indiferent. Dolf Magog își continuă rechizitoriul:

—Un păcătos înrobît pasiunii, orbit de farmecele unei femei, fără iertare înaintea Domnului! Focul veșnic se va înfrupta din carnea ta păcătoasă!

—Mai tacă-ți gura, cretinule! făcu maiorul enervat. Ce naiba, urmă el către Bah Nog Bang. Voi primiți pe oricine în unitatea voastră, nu vedeți că asta-i dus de acasă?

Dolf Magog se îndreptă amenințător spre maior. Își agita barba roșcată spunînd furios:

—Mînia Domnului te va ajunge, păcătosule!

Bah Nog Bang interveni strigînd:

—Locotenent Dolf Magog, drepti!

Namila încremeni. Generalul se apropie de maior și îi șopti:

— Lasă-l în pace, să predice pînă l-o durea gura. Avem nevoie de el... Știi doar, nu?

Kroh Pantal dădu din mîină a lehamite și își continuă contemplarea. Michael încercă să destindă atmosfera:

— Maiorul este foarte sensibil la frumusețe, după cîte văd...

— Nu că aș fi sensibil, dar spune și dumneata, la cine să mă uit? La namila asta? La general, care arată ca un fruct de godex uscat? Ei?

Răspunsul maiorului o făcu pe Hawa să zîmbească, spre marea bucurie a acestuia. Îi zîmbi și el cu gura pînă la urechi. Dolf Magog se simți atins în însăși ființa sa. După părerea sa, atîta contemplare nu merita decît Unicul și nu se sfîi să-și împărtășească opinia, adăugînd:

— Femeia este păcatul! Din cauza ei jumătate din omenire se abate de la contemplarea Unicului, a Marelui Stăpîn, a Dumnezeului Adevărat...

Michael Pardes îi făcu un semn imperceptibil lui Abu Ganor. Acesta luă o figură mirată și întrebă candid:

— O singură femeie poate abate gîndurile unui bărbat de la toți cei trei?

Dolf rămase interzis. Îl privi întrebător și Abu continuă încurcat:

— Păi, nu spuneai tu: Unicul, Mare Stăpîn și Dumnezeul adevărat. Adică trei!

Programului cu care fusese înzestrat biorobotul îi lipsea și simțul umorului și cel al ridicolului. Răspunse grav:

— Cei trei sînt unul și același: Marele Spirit!

— Aha, făcu Abu. Deci, al patrulea.

Hawa nu-și putu abține un hohot de rîs. Dolf sesiză păcatul de a lua în rîs numele Unicului și se grăbi să spună:

— Purificarea omenirii va trebui să înceapă cu nimicirea femeilor. Ele sînt păcatul, ele sînt șarpele...

— Aha, remarcă Abu la un nou semn al lui Pardes. Alt paradox: mai multe femei sînt un singur șarpe!

Dolf aprobă cu gravitate. Abu Ganor izbucni brusc:

— Dar nu te gîndești, cretinule, că fără femei dispare omenirea?

Dolf Magog nu mai putu răbda. Era o jignire directă, care trebuia sancționată numaidecît, pînă cînd pata păcatului nu va împrôșca și sufletele celor din jur. Se ridică și se îndreptă amenințător spre Abu Ganor. În mijlocul încăperii era un cerc mare, negru, înconjurat de unul alb, contrastînd puternic cu restul podelei, de un roșu închis. Instinctiv se opri în centrul cercului și deschise gura să-și pronunțe sentința, însă cercul alb se detașă brusc și îl închise într-un tub, pornit din podea și terminat în plafon.

Pasagerii priveau uluiți, fără să înțeleagă. O clipă mai tîrziu, generalul duse mîna spre arma de la centură, însă Pardes îi prinse mîna, i-o răsuci la spate și îl dezarmă, fără să-l slăbească din ochi pe Kroh Pantal.

Cu pistolul generalului în mîină, se îndreptă spre maior:

— Ei, ce faci? Ne dai arma, ori o luăm singuri?

Maiorul îi zîmbi și îi spuse calm, în timp ce își desfăcu tocul pistolului:

—Permiteți să-mi aduc și eu contribuția la bunăstarea materială a echipajului. Cu o condiție: vindem armele celor din roiul Reptilei și împărțim banii.

Pardes îi luă arma și îi spuse zîmbind:

—Totdeauna am fost de părere că includerea duminică în acest echipaj a fost o greșeală de neiertat. Dacă aș fi fost nevoit să duc muncă de lămurire cu voi, cu dumneata aș fi început.

Kroh Pantal răspunse, luîndu-și o figură serioasă:

—Poți verifica pistolul, e descărcat! Vezi ce faci cu cretinul ăla, e înarmat cu lasere!

—Dacă se folosește de lasere se face singur bucăți, zise Michael.

Generalul îl privi pieziș. Michael îl invită să la loc lîngă maior.

—Aș vrea să am o mică discuție cu voi, începu el. Îmi dau seama că aveți în rezervă și alte planuri, așa că e bine să punem lucrurile la punct.

Generalul îl privi nedumerit. Maiorul continua să zîmbească, privind din cînd în cînd la Hawa.

—Nava asta nu merge fără mine și prietenii mei, urmă Pardes. Dacă unul din noi trei pătêste ceva, rămîneți blocați. În plus, scena de adineauri a fost înregistrată. De fapt „posteritatea” nu va pierde nimic din ceea ce se petece pe această navă... Ne vom îndeplini misiunea și ne vom întoarce. Toți, ori niciunul.

—Asta vreau și eu, afirmă generalul. Mi s-a spus că sînteți în slujba inamicului și că vă veți folosi de această misiune pentru a vă alătura lui, de aceea am vrut să vă elimin.

—La întoarcere, imaginația maiorului ar fi urmat să completeze tabloul, ca și prima dată, nu?

—Nu înțeleg, făcu generalul, sincer uimit.

—Primul raport, cel pe baza căruia s-a regizat totă campania împotriva roiului Reptiliei, a fost inventat de la început pînă la sfîrșit. De fapt, elemente din el apar și într-un roman de-al duminică, nu?

Maiorul îl privi în ochi și spuse fără să clipească:

—Nu-i adevărat că raportul este sută la sută mincinos. Am plecat și m-am întors, astea sînt fapte incontestabile. În rest...

—De ce? făcu generalul simțindu-se invadat de furie amestecată cu rușine.

—Pe mine mă întrebi? făcu maiorul furios. Întreabă-ți fratele!

—Vrei să spui că fratele meu este la curent cu toată povestea asta? întrebă generalul indignat.

—Vai, nu cumva aveți secrete în familie, făcu Michael cu o strîmbătură ironică. Nu numai că este, a ordonat-o! Nu, nu a gîndit-o, asta a fost contribuția lui Khan Borr...

—Așa este, aprobă maiorul devenind serios. M-a chemat la el și mi-a ordonat punct cu punct ce să fac. Spunea că dacă nu mă supun...

—Ei? interveni și Abu Ganor.

—Așa a rămas, cu puncte de suspensie. Știam ce înseamnă asta la „onorabilul” meu șef. Apoi au venit ordine, medalii, citări și tot tacîmul. Oricum, gîndiți-vă, relatările mele au fost confirmate de o serie de observatoare militare! În „Galaxia înflăcărată” am dat intenționat elemente din raportul meu, speram că o să sesizeze cineva... Mai știam și că Pardes urmărește romanele științifico-fantastice...

—Bine, aprobă Michael. Vă cred, nu pentru că m-ați convins, ci pentru că nu am de ales. Dar nici voi! Pînă la întoarcerea pe Adin va trebui să vă decideți dacă sînteți dispuși să vă sacrificați viața pentru minciunile lui Borr, ori treceți de partea noastră, unde oricum altă treabă nu aveți decît să relațați exact ceea ce vom vedea în roiul Reptilei.

Generalul se ridică și spuse solemn:

—Îmi dau cuvîntul de onoare că nu voi întreprinde nimic împotriva voastră și că voi relata totul fără să interpretez datele.

—Înduioșător, remarcă Pardes, fără nici o urmă de răutate. Abia am plecat de cîteva ore și am cuvîntul de onoare al unui om care voia să mă împruște și asigurarea că va povesti tot ce vom înregistra pe bandă! Iartă-mă, generale, dacă am fost prea ironic, uite îți întind mîna...

Kroh Pantal pufni în rîs:

—Dacă tot se întind mîini, eu aș prefera-o pe a Hawei Bahura! făcu el privind-o galeș.

Zîmbîră. Atmosfera se destinse brusc. Cele două părți începură să se privească deschis, chiar cu simpatie.

—Ca să nu avem discuții, Abu pune te rog armele în seif! propuse Hawa.

Abu Ganor se execută plin de zel. Apoi Pardes spuse:

—Hai să vedem ce face „sfinția sa”.

Apăsă un buton și dintr-un difuzor se auzi respirația sacadată a biorobotului.

—Hei, frumosule, făcu Kroh Pantal. Cum te simți acolo?

—Păcătoșilor! Sînteți rușinea lumii, gunoiul Universului, fără pic de respect pentru Dumnezeu unic și adevărat. Mai bine ați cădea la picioarele lui și i-ați cerși iertarea, poate se va îndura de sufletele voastre mînjite. Ascultă-mă căci prin mine vorbește Creatorul!

—Ascultă, măi popă ratat! Despre ce Creator vorbești, nu cumva este vorba de Khan Borr?

Vocea biorobotului se încălzi brusc:

—Ei! El este! Numele lui, fie binecuvîntat, numele Domnului! Muzica astrelor și susurul izvoarelor, cîntecul păsărilor!

—Vezi că în dreptul gurii ai un tub. Dacă tragi din el vei primi hrană. Cu puțină imaginație poți dormi cu genunchii la gură. Pînă ne întoarcem, n-ai decît să te rogi! făcu Pardes sec, închizînd scîrbit contactul interfonului.

Așteptau să fie primiți la guvernatorul planetei Myat. Pardes avea o privire triumfătoare, generalul tăcea încurcat, Kroh Pantal privea cu interes în jur discutind în șoaptă cu Hawa și Abu Ganor, cu ultimul mai mult de circumstanță.

Abia se reintegraseră spațiului tridimensional, când nava lor a fost interceptată de șase nave necunoscute. Generalul arborase un surîs superior, repede dispărut după discuțiile amicale dintre Pardes și cei din formația de întâmpinare. O clipă se temuse chiar că ideea complicității dintre Pardes și myatezi va fi repusă pe tapet, însă din întrebările reciproce oricum putea deduce evidența: cele două părți se vedeau pentru prima dată.

Fură introduși în biroul guvernatorului. Generalul remarcă profesional, în sinea lui, absența corpului de pază și o lipsă de rigiditate a protocolului de-a dreptul scandalosă. „Dacă așa merg lucrurile”, gândi el, „înseamnă că aici toată lumea se bate pe burtă cu toată lumea.”

Guvernatorul îi primi cu un zîmbet prietenos, se sculă de la birou, le strînse mâinile privindu-i pe fiecare în ochi și îi invită să ia loc pe fotoliile răspîndite prin încăpere într-o dezordine studiată.

— Excelență, spuse Pardes, vă aduc salutul Consiliului Galactic: Pace și libertate!

Guvernatorul îi răspunse grav, apoi continuă, cu o ironie prietenoasă:

— Știu că scopul vizitei voastre este, într-adevăr, pacea și libertatea planetei Myat. Vă mulțumesc!

Cei cinci înclinară tăcuți capetele. Schimbară câteva fraze protocolare, după care guvernatorul îi privi întrebător. Pardes înțelese că a sosit momentul să dezvăluie scopul vizitei. Expuse pe scurt situația, adăugînd că are pe navă înregistrări care îi pot confirma spusesele.

— Numai că nu avem cu ce să le citim, interveni guvernatorul. Mi-e teamă că sistemele noastre nu sînt compatibile...

— De asta nu comunicați pe canalul informatic? întrebă Kroh Pantal.

— În parte, da, răspunse demnitarul. Vedeți dumneavoastră, noi sîntem urmașii unor renegați, oameni exilați aici pentru crime din cele mai grave. Nimeni nu avea cunoștințe de informatică; foarte puțini, gangsterii băncilor de date, erau experți în utilizare, dar aveau o idee vagă despre construcția unui calculator. Ne-am descurcat cum am putut, folosind ce am avut la dispoziție și ce ne-a picat din cer...

Ultimele cuvinte le spuse privindu-l pe general. Înțeleseseră toți că este vorba de capturarea și re folosirea circuitelor din sateliții de spionaj.

— Așa se face că, de câteva generații, ne mulțumim cu sisteme de calcul modeste, care ne satisfac însă pe deplin. Ca să ne cuplăm la canalul informatic ar trebui să conectăm între ele toate echipamentele planetei, ceea ce ar deranja multă lume... Am făcut-o în câteva rînduri, însă s-a dovedit că nu

merită osteneala... Pînă acum, nu ne-am putut folosi decît de ceea ce am aflat noi singuri.

— Aș vrea să vă întreb ceva, inveni Abu Ganor. Cum ați evoluat după încetarea deportărilor? Cred că s-a comis o greșeală gravă cînd lumea s-a dezinteresat total de dumneavoastră...

— Poate da, poate nu. Am fost lăsați în pace, cînd am experimentat toate căile lăturalnice. Inițial a fost un haos pe Myat, comparabil cu cel dinaintea marii explozii. Dacă se poate numi haos acel atom primar... Apoi planeta a fost condusă de cîte o bandă de criminali înrăiți, mereu alții, căci erau uciși sau alungați de subalternii dornici de mărire. Pas cu pas, s-au format comunități separate, care încercau să se ghideze după alte reguli, nevoite să se unească pentru a rezista dușmanilor, pînă cînd aceștia au rămas în minoritate. Am păstrat dialectul adinez ca limbă oficială, de acolo venind cei mai mulți exilați. Erau oameni cu o personalitate puternică, acești strămoși ai noștri și lor le datorăm respectul pentru libertatea personală, care ne guvernează acum. Da, adăugă el văzînd figurile sceptice ale oaspeților săi. Fiecare este liber să facă orice vrea, cu o singură condiție: să nu restrîngă libertățile altora!

— Adică un oarecare poate sta cu burta la cer doi ani, fără să facă nimic, lăsîndu-i pe alții să-i facă treaba? întrebă generalul.

— Nici chiar așa. Asta ar însemna să-i pună pe alții la muncă în locul lui.

— Și dacă nu are de lucru? interveni și Hawa.

— Ceea ce poate face un om, doi fac mai ușor, răspunse guvernatorul. Vă puteți convinge de asta...

— Cum? întrebă interesat Pardes.

— Nu ați venit să ne vizitați? Poftim o hartă, un ghid al locurilor mai importante, afară vă așteaptă o aeronavă... Pilotul este dispus să vă ducă unde vreți.

— Și garda? întrebă generalul mirat.

— Ce gardă? Nu vă face nimeni nimic, puteți merge în orice loc, puteți vorbi cu cine, cînd și unde aveți chef. Dacă cereți găzduire unor persoane particulare, spuneți-le să apeleze la contul guvernului, pentru a vă oferi tot ce doriți. Considerați-vă invitații mei!

Cei cinci se priviră încurcați. Generalul dădu să spună ceva, dar se răzgîndi. Pardes îl privea pe guvernator cu o simpatie nedisimulată. Desfășură harta și o studie gînditor:

— Mă abțin să vă propun un traseu, făcu guvernatorul. Nu aș vrea să credeți că vă duc în locuri special amenajate, pentru a vă înșela vigilența...

Se ridică în picioare, marcînd sfîrșitul întrevederii. Ieșiră din clădire privind mirați în jur. Pretutindeni vedeau oameni degajați zîmbitori. Nu-și putură da seama care dintre ei păzeau clădirea, care lucrau acolo și care erau doar în trecere.

Afară îi aștepta o aeronavă. Pilotul se întreținea amical cu doi tineri. Văzîndu-i pe oaspeți își luă rămas bun de la ei și se apropie.

— Bună, făcu el. Voi trebuie că sînteți adinienii. Numele meu este Lyr, vă stau la dispoziție.

Se prezentară și urcară la bord. Așezîndu-se, Pardes observă:

— Nici măcar nu știm cum îl cheamă pe guvernator!

— Hog, le răspunse Lyr peste umăr.

*

* *

Pardes îi lăsa generalului Nog Bang plăcerea de a alege primul popas. Acesta pusese degetul pe hartă, pe o localitate situată la cîteva zeci de minute de zbor față de reședința guvernatorului. Aparatul îi lăsa într-un părculeț, la cîteva minute de mers pe jos pînă în centrul orașului.

Lyr voi să se întindă pînă se vor întoarce. Îl rugară să-i însoțească, temîndu-se că nu se vor descurca cu limba acestei planete, neinclusă în standardele translatoarelor.

— Nu-i nici o problemă, oricine știe adiniana. Este un fel de limbă planetară, nu v-a spus guvernatorul?

Îl lăsară în pace pe tînăr să-și facă somnul și plecară în oraș.

Colindară străzile, fără să vadă nimic deosebit. Lumea era la fel ca peste tot, poate că avea un aer mai degajat, dacă asta nu era o simplă impresie. În rest, foarte multe oferte de programe pentru computer, din toate categoriile, multe filme telesenzoriale, piese de schimb pentru calculatoare, localuri pentru toate gusturile, cluburi, săli de antrenament, vitrine cu jucării în număr extrem de mare, librării cu cărți încapsulate etc.

Hawa zăbovi îndelung asupra jucăriilor.

— Voi ați observat că pe aici nu sînt jucării legate de război? Încă n-am văzut puști, pistoale, blindate, crucișătoare stelare. Interesant, nu?

— Poate și le fac singuri, acasă, prin studiu individual, sugeră Kroh Pantal în glumă.

— Las-o baltă, făcu Hawa mimînd supărarea. Totdeauna găsești o explicație stupidă...

— Păi tocmai ăsta este meritul meu, insistă maiorul. Scot în evidență faptul că altă explicație nu avem la dispoziție. Ce-ai vrea să spun, că aici copiilor nu li se stimulează agresivitatea? Ar însemna să mă cert cu șeful meu! Mai mult, insinuez, poate prea subtil, că nu ar strica să mergem prin casele unor oameni, să ne convingem la fața locului că lucrurile nu stau tocmai așa cum cred eu...

— Ideea nu este rea, aprobă Pardes. Am însă o propunere, în fiecare parte să facem altceva... Există un risc aici, să surprindem aspecte diferite, pe care să le unificăm într-o viziune falsă. Oricum, nu avem timp să studiem caracteristici diferite ale aceluiași loc.

— Bine, aprobă Abu Ganor. Atunci hai să cumpărăm un calculator și câteva programe educative: de istorie, geografie, biologie și așa mai departe...

Aprobară inițiativa, destul de rezervați la ideea de a căra după ei un calculator, dându-și însă seama că, oricum vor trebui să o facă.

Intrară într-un magazin și comandară un calculator cu setul de programe educative ales dintr-un catalog, monitorizat într-un colț. O dată făcută alegerea, apărură și suma. Se priviră unii pe alții.

— Plătește guvernatorul! spuse Pardes stinjenit.

— A, nu! replică vânzătorul. Dacă-i așa, atunci el plătește calculatorul iar eu vă fac cadou programele...

— Dar, de ce? întrebă nedumerit Michael.

— Dacă vă plătește guvernatorul, înseamnă că sînteți oameni de seamă, fără credite. Vă rog, acordați-mi cînstea să vă ofer setul de programe...

Văzîndu-i nedumeriți, insistă:

— Programele sînt făcute în familie, iar suportul costă o nimica toată, credeți-mă...

Pardes desfăcu o cutie. În interior găsi instrucțiuni și un cristal transparent, șlefuit circular.

— Înapoiati, ai? făcu el către generalul Nog Bang.

*

* *

— Bună seara! salută pilotul. Ne-a prins noaptea pe drum, aveți cumva niște camere libere?

Recepționerul controlă monitorul, răspunse afirmativ și le oferă niște cartele, asemănătoare celor de credit.

— Pe ce cont le trec? se interesă el.

— Al guvernatorului, răspunse Pardes sigur de sine de data aceasta. Ziua trecuse îngrozitor de greu, vizitaseră câteva orașe în mare viteză, alergaseră din loc în loc și umpluseră aproape un sfert din cala aeronavei. Lui Kroh Pantal îi fusese teamă că guvernatorul se va supăra văzînd cîte lucruri vor să ia cu ei, însă pilotul îi asigură că nu va fi nici o problemă. În fond, banii sînt ai obștei, care nu are nimic împotriva acestui cadou, din moment ce guvernatorul îl oferă.

Cu toate acestea, Michael își spuse că trebuie să fie mai rezervat.

— Eu propun să mergem în camere, să facem un duș și să ne reîntîlnim, pentru a lua cina împreună în restaurant.

Primul ajunsese Kroh Pantal, care se adînci într-un fotoliu și începu să studieze lumea. Aparent, un hotel oarecare. Văzu însă o scenă care îl puse pe gînduri. Un bărbat intrase la recepție și ceruse o cameră pentru trei zile.

— Cartea de credit? ceruse recepționerul pentru a-i introduce datele în computerul firmei.

— Este la zero, spuse omul degajat, apoi, văzînd privirea întrebătoare a celui din fața sa spuse:

— Mi-am terminat contul și momentan nu am de lucru. De asta am și venit aici, aș vrea o muncă fizică, să mă relaxez după lunile petrecute la claviatură...

— Bine, aprobă recepționarul. Însă am să vă rog să-mi trimiteți contul cînd vă refaceți...

— Bineînțeles, făcu omul aproape indignat.

„Oare pe Adin s-ar fi întîmplat la fel?” se întrebă maiorul promițîndu-și să încerce experiența, cu prima ocazie.

Rezultatul demersului nu se lăsă mult așteptat. Recepționarului îi veni ideea să-și întrebe terminalul dacă nu are o listă de disponibilități. „Linia a treia ar trebui reprogramată”, anunță microcomputerul, afișînd și calculul economic al operației.

— Dacă accepți să servești patru ore la linia a treia de * mese din restaurant, ai asigurată pensiunea completă pe trei zile!

— Perfect, acceptă senin omul. Voi servi cinci ore, dacă vei face o comandă la serviciul de disponibilități și îmi vei lista posturile cu muncă fizică... Sezoniere, nu permanente, simt că m-am anchilozat.

— Bine, acceptă recepționarul. Nu uita, peste o oră, la linia a treia!

Grupul începu să se adune. Apărură generalul, Abu Ganor și Michael Pardes. Maiorul le făcu semn să-l aștepte și se îndreptă spre recepție:

— Cine-i tipul? întrebă el.

— Cel care a plecat? Nyatt, unul din cei mai buni programatori ai regiunii. Are nevoie de o pauză, e de înțeles, a lucrat pe rupte anul ăsta...

— Și contul? întrebă maiorul simțînd că nu înțelege nimic. Recepționarul introduse cartea de credit în lectorul computerului și urmări indicațiile de pe monitor:

— A împrumutat totul unei întreprinderi de programe educative.

— Așa, făcu Pantal hotărît să-l întrebe pe Pardes cum funcționează economia pe Myat. Apoi uită, cu ochii țintă la Hawa Bahura, care tocmai cobora.

*

*

*

— Mi se pare că acești oameni au un avans serios față de noi, făcu gînditor Pardes, după vizitarea micii întreprinderi de programare.

— În ce sens? întrebă Hawa mirată. Nu văd nimic deosebit aici, doar oamenii sînt diferiți...

— Asta în primul rînd, încuviință Pardes. Se pare că se bucură de o libertate de decizie aproape totală. Credeam că vorbele guvernatorului sînt exagerări, însă văd că stau mult mai bine cu moralul. Au un simț al interdependenței, care pur și simplu mă uimește. Ca să fiu clar, noi acceptăm

munca mai mult sau mai puțin de nevoie, oamenii ăștia o fac din pură plăcere! Pentru ei, este un hobby util! Dacă nu le mai place, se apucă de altceva...

— Eu văd în asta o cauză a stagnării, făcu generalul.

— Nu, răspuse Pardes. Căci cerințele generale ale societății sînt satisfăcute. În plus, creativitatea este mult mai mare cînd munca merge mină în mină cu plăcerea. Există și o cointeresare de o factură deosebită: fiecare este conștient că, ajutînd proiectul vecinului, va avea o nouă perspectivă.

— Și dacă unuia nu-i place decît să se joace la computer? întrebă maiorul, sincer interesat, căci aceasta era una din distracțiile sale favorite.

— Nu ați văzut programele de joc telesenzorial? Toate au la meniu o opțiune pentru interfața cu lumea reală. Sînt jocuri pasionante care, de fapt, acționează dispozitivele reale! Un foraj, o construcție și așa mai departe, se execută pur și simplu în joacă! Desigur, trebuie să existe programe-expert, care să anuleze mișcările periculoase. Nu sînt sigur dacă așa fac, însă eu aș programa consecințele mișcării, astfel ca operatorul să vadă rezultatul, fără ca el să se producă în realitate.

— Asta am remarcat și eu, interveni Abu Ganor. Este o întreagă industrie de programe aici. Se pare că este un mod de a trăi, căci aproape toate uzinele și explorările sînt complet automatizate. Și la noi informatica are o importanță mare, însă aici rolul ei este preponderent.

— Are avantajele ei, această industrie a informației, continuă Pardes. Un produs informatic nu se epuizează, nu se înștrăinează, ci se multiplică: îți dau un program dar și eu rămîn cu el; nu se divide pentru a fi consumat ci, din contră, se acumulează...

— Da, aprobă Pantal. Pentru unii, însă, informația înseamnă numai putere!

Îl privi semnificativ pe general, făcîndu-l să-și plece ochii.

— Aș vrea să văd o unitate militară, făcu el aproape rugător.

Era ultima sa speranță de a dovedi că lucrurile nu sînt chiar atît de roze precum par.

— Hai să căutăm una, acceptă Pardes.

*

* *

Lyr așeză cu măiestrie aparatul în fața unei clădiri somptuoase, ridicată la marginea orașului, pe culmea unui deal. Forma pătrată închidea în centru un spațiu verde, acoperit cu o cupolă transparentă.

Pardes îl privi întrebător pe pilot și acesta aprobă tăcut din cap.

— Asta este, făcu el apoi către general. Cu toate că seamănă a stat major, este o cazarmă. Să vedem ce-i în interior.

— Dar unde este cartierul general? întrebă Nog Bang.

— Nu există, se formează în caz de nevoie prin computer, răspuse pilotul.

Pătrunseră în clădire, fără să-i oprească nimeni. În interior, colindară prin coridoare, pînă cînd se plictisiră și abordară un om, întrebîndu-l unde este biroul comandantului. Acesta îi privi mirat. Pilotul interveni:

— Se referă la administratorul clădirii.

— Aha, făcu omul luminat. A treia ușă, în față.

Bătură la ușa indicată și intrară. În interior, un bărbat înalt, bine construit, cu o privire veselă se ridică de la claviatura unui computer.

— Bună ziua. Cu ce vă pot fi de folos?

Hawa rămase impresionată de tonalitatea vocii. Dincolo de timbrul plăcut, se simțea că întrebarea nu era o simplă formulă de politețe.

— Am dori să vizităm clădirea..., ezită Pardes, neștiind cum să-și formuleze mai clar rugămintea.

— Dînșii sînt vizitatorii noștri de la Consiliul Galactic.

Figura administratorului se însenină:

— Da, îmi aduc aminte. Cei care nu voiau să ne declare război. Mă bucur să vă am oaspeți.

— Din păcate nu vom rămîne mult timp, avem o serie întreagă de obiective prevăzute pentru ziua de astăzi. Am dori să ne facem o idee despre felul cum asigurați pregătirea militară a cetățenilor, spuse generalul, gîndindu-se ce ar face dacă i s-ar adresa lui această cerere.

— Atunci ați nimerit bine, răspunse „comandantul”. Centrul nostru de instruire este în plină activitate, avem și oameni aflați în stagiul obligatoriu și oameni veniți de bunăvoie.

— Cît durează stagiul obligatoriu? vru să știe Pardes.

— Două — trei săptămîni, pînă cînd se familiarizează cu programele — expert militare și cu simulatoarele. Este destul de dificil, căci programele educative și jocurile cu care sînt obișnuiți nu prea au caracter de luptă, nu sînt agresive, ca să spun așa. Unii chiar nu se pot acomoda deloc și rămîn la stadiul jocurilor strategice ori îi trimitem acasă...

— Acasă? îl întrerupse generalul. Păi, nu este serviciu obligatoriu?

— Este o problemă delicată. Armata este singurul lucru pe care un cetățean este obligat să-l facă. Pentru mulți, această constrîngere este intolerabilă, ori pur și simplu nu au aptitudini. Nu-i putem menține aici dacă nu vor sau nu pot; ar însemna să cheltuim timp și energie în zadar, nu ar fi eficienți niciodată. Le dăm cîteva programe să le studieze acasă și fie că revin de bunăvoie, fie clasăm cazul. Dar aceștia sînt extrem de puțini.

— Nu folosiți bioroboți în armată? întrebă maiorul Kroh Pantal.

Comandantul îl privi întrebător. Pilotul se dovedi un cunoscător al limbii adiniene căci preciză:

— Oaspetele se referă la androizi.

— A, asta nu. S-au dovedit foarte puțini fiabili și, în plus, caracterul lor ambiguu, între om și mașină, face ca oamenii să fie predispuși a-i socoti drept sclavi. Ori o asemenea atitudine este intolerabilă. De altfel, eforturile noastre pentru producerea androizilor au încetat, după ce am creat cîteva exemplare neizbutite.

—Asta înseamnă că vă mulțumiți să manipulați armele de la consolă. Însă ce vă faceți în cazul unei ciocniri directe, corp la corp... Se arată curios generalul.

—Unde ar putea interveni așa ceva? întrebă uimit comandantul.

Generalul rămase pe gânduri. În cazul unui atac din afara planetei, întradevăr, debarcarea are loc după ce armele și-au spus cuvântul. Dar în cazul unui atac intern? Își expuse nedumerirea.

—Atac intern? se miră comandantul. Cui i-ar folosi aceasta? Dacă o grupare vrea ceva, se caută a-i oferi cele solicitate, fără a deranja pe nimeni și cu asta lucrurile iau sfârșit. Cel puțin de câteva generații încoace așa s-a întâmplat.

—Dar bine, făcu generalul aproape furios. Voi nu știți ce înseamnă puterea?

—Ba da, răspunse comandantul senin. Puterea înseamnă informație, de asta și dorim să știm cât mai mult. Puterea înseamnă sinergie, numai așa am supraviețuit pînă acum.

*

* *

Nu au reușit să găsească nici o închisoare. Lyr le explicase că nu există așa ceva, însă insistaseră dintr-o pornire încăpățînată de a-i dovedi contrariul. „Pentru ce să avem închisori?” întrebaseră Lyr. „Furturi nu sînt, la ce bun să furi, cînd totul se obține așa de ușor? Jafuri, atacuri nici atît, din aceleași motive, iar dacă astea nu există, crima practic dispare.”

—Ascultă, îl întrerupse abrupt Kroh Pantal. Aeronava asta nu poate merge și singură, nu are pilot automat?

—Ba da. Însă am fost repartizat cu voi din două motive: îmi place să conduc aeronave și am dorit să vă fiu ghid.

—Și că „observator”? insinuă generalul, prinzînd din zbor ideea maiorului.

Lyr se gîndi cîteva clipe, pînă cînd insinuarea îi deveni clară. Nu se supără, ci răspunse calm:

—Nu este necesar. Orice aeronavă este urmărită pe tot timpul zborului. Traseul nostru poate fi afișat oricînd. Și oriunde. Dacă un „X” de la antipodi vrea să afle unde sînt acum, nu are decît să întrebe de la baza de date, iar aceasta se adresează centralei de urmărire a zborului și turnurilor de control. Totul durează doar cîteva clipe.

—Iartă-i pe prietenii mei, interveni Pardes, temîndu-se că pilotul s-ar putea simți jignit. De fapt, și el se gîndise la același lucru, însă nu-i păsa. Remarcase la toți locuitorii planetei Myat o tendință aproape exagerată de a da explicații, un fel de teamă de a nu lăsa lucrurile nelămurite, de a nu da naștere la interpretări eronate. Există între ei o anume armonie, reflectată și în modul de lucru al rețelei lor informatice. Armonie. Cuvîntul îi deșteptă lui

Pardes sentimente ciudate. Se simțea în apropierea unei descoperiri importante pe care nu o putea însă atinge. Îi deveni însă clar faptul că ideile lui Borr sînt un cancer... Da, da. Consiliul Galactic nu a fost forma cea mai perfectă de organizare; prea parlamentară poate, însă era funcțională. Apoi au venit cei din clanul Borr, cu toate tertipurile posibile. Au fost puțini la început, dar s-au întins, au format metastaze în Departamentul de Interne, al Apărării, prin toate planetele membre ale Consiliului. Și acum, ce se putea face? Cancerul a invadat organismul democrației participative.

Pardes surise trist. Erau ideile propriiei sale cărți. Se simțea inundat de tristețe. Dacă va reuși să-l învingă pe Borr, va căuta să promoveze structurile celor de pe Myat. În primul rînd, votul pentru orice hotărîre care privește Galaxia va fi dat nu de reprezentanții planetelor, ci de fiecare om în parte. Se va putea atinge armonia?

Și muzica. Hawa Bahura îi atrăsese atenția asupra unor cîntece din partea locului. Aveau o linie melodică simplă, dar tulburătoare. Intervalele dintre sunete erau altele, mai mici față de gama răspîndită în Galaxie, iar acordurile deveneau mult mai bogate. Din fiecare pasaj izvora parcă armonia, dorința de viață, energia, ca și cum notele ar fi fost interfața dintre om și univers.

Pilotul îi întrerupsese șirul gîndurilor, întorcîndu-se spre ei și spunînd calm:

— Avem o pană. Coborîm!

★

★ ★

Khan Borr Senior o privea pe Zula cu un zîmbet triumfător întipărit pe figură. Fata era sceptică, însă prefera să-și ascundă gîndurile sub o mască indiferentă. În ultima vreme, bătrînul începuse să aibă o comportare ciudată, părea dominat de o singură idee: cum să facă să subjuge tot universul. „Nu am reușit nici măcar Galaxia să o avem la picioare și tata visează să stăpînească totul.” Totul. Cum să stăpînești Totul, fiecare atom din universul nesfîrșit și veșnic? „Aiurea” își spuse ea, aici se joacă partida, în Galaxie. Ce o fi după aceea, vom vedea! „Zîmbi, imaginîndu-și Galaxia subjugată grupului Borr. Vor fonda un imperiu.” Imperiul Galactic! Sună bine...!

Bătrînul luă zîmbetul ei drept aprobare, căci urmă:

— Îți dai seama, în cîteva zile vom porni războiul împotriva celor din roiul Reptilei. Va fi un masacru, un măcel! Apoi militarii vor domina Galaxia, nimeni nu va mai sta în calea Ordinului Borr! Vom cucerii galaxiile vecine...

— Ai impresia că grupul lui Pardes poate fi învins atît de ușor? întrebă Zula neîncrezătoare.

— La ora asta este de mult scos din joc. Dolf Magog se află doar la bordul navei...

Zula dădu din umeri. Nu prea credea în invincibilitatea monstrului și parcă i-ar fi părut rău de Pardes. Inamicul cel mai bun!

Senior, văzându-i lipsa de entuziasm, începu să-și expună precipitat teoria:

– Știi, Zula, ideile noastre sînt atît de răspîndite în Galaxie, am avut noi grijă să umplem infogalactul cu ele, încît în curînd nu va mai trebui să le facem reclamă...

– Da, răspunse fata ironic. Le reclamă o grămadă de lume...

Bătrînul o privi întrebător, nu sesiză ironia și continuă:

– Am găsit mijlocul de a le imprima în însăși structura Galaxiei, dacă nu chiar a Universului întreg!

Zula se abținu cu greu să nu îi facă semnificativul gest cu degetul la timp-plă. Își compuse o expresie de ascultătoare atentă, își încreți fruntea în semn de uimire, arătînd că îi urmărește ideile.

– Dacă urmărești evoluția radiației G, modificată de gaura neagră, vei observa că frecvența ei este neschimbată de cîteva secole. Or, știind că frecvența este direct proporțională cu masa corpului străbătut, rezultă clar că nu a avut loc nici o creștere a masei, în ciuda faptului că absoarbe în continuu materie! De aici ideea că materia este ejectată în a patra dimensiune! Dar am cartografiat la limită toată zona găurii negre, fără să găsesc nici o eiecție de material. Ce înseamnă asta? Se distruge materia? Nu, dragă, se reface informația! Înțelegi? Materia dispare, nu în a patra dimensiune, ci în afara continuului spațio-temporal, în însăși structura informatică a Universului, dincolo de timp, în eternitate!

Zula se ridică să plece, pretextînd că are de vorbit ceva cu Hart Tausendsasa. Khan Borr o opri energic. Își privi tatăl. Ochii ieșiți din orbite, rictusul gurii și paloarea feței îi dădeau un aer de exaltare nebună. Îl lăsă să continue, cu gîndul de a-i verifica starea mentală cît mai repede cu putință.

– Ce se întîmplă dacă voi introduce în această structură ideile mele, numele meu? Strucura informatică este ca un calculator infinit, care programează Universul. Deci Universul voi fi eu, va rezona la numele meu!

Zulei îi scăpă o exclamație de surpriză. Pînă acum bătrînul avusese idei ciudate, dar numai în domeniul politicii, unde avea de altfel șanse să și le realizeze. Cele auzite acum întreceau însă orice închipuire.

Senior luă exclamația Zulei drept aprobare entuziastă. Îi prinse mîna și îi șopti rugător:

– Zula, fetița mea, promite-mi că de va fi să mor înainte de vreme, îmi veți trimite trupul în Steaua Morții!

*

* *

Au găsit adăpost în cabina unui profesor. Aeronava rămăsese la circa o oră de mers pe jos, într-o stare jalnică. Loviseră niște copaci și cîțiva senzori fuseseră distruși, aceasta adăugîndu-se defecțiunii principale a motorului, diagnosticată de pilotul automat, însă imposibil de reparat cu trusa de la

bord. Tot pilotul automat le oferise și poziția cabanei unde puteau găsi adăpost. Între timp se va îngriji el însuși să cheme echipa de intervenție, după care tot singur va conduce nava pînă la punctul indicat.

Profesorul îi primi cu multă bunăvoință, le oferî o cină copioasă, în cadrul plăcut al familiei sale: soția și cei doi copii. După cină se instalează în fotolii. Cheful de vorbă le veni încet, încet, pe măsură ce treceau faza replicilor convenționale. Hawa Bahura deschise, prima, seria întrebărilor directe:

— Spuneți că sînteți profesor, nu pot să-mi imaginez ce atribuții aveți, ținînd cont de faptul că programele-expert de învățămînt pe care le-am văzut sînt construite splendid... La noi, de pildă, sarcina profesorului este de a verifica nivelul elevilor prin discuții libere, într-un mod mai puțin schematic.

Van, profesorul, aprobă:

— Cam același lucru. În plus, este vorba de însușirea nu atît a cunoștințelor, cît a filozofiei. Datele concrete sînt, în principiu, oricînd accesibile prin ordinator; ceea ce contează este modul de abordare, stimularea gîndirii libere prin hățîșul de legi, principii și teorii, stabilirea de analogii cu alte domenii. Oricît de expert ar fi un program, cu toate corelațiile pe care le face, sînt lucruri care trebuie să rămînă în sarcina omului.

— Nu aveți copii-problemă?

— Foarte rar. De regulă, întîlnesc tineri care nu au aptitudini pentru o materie sau alta. Dar întotdeauna au cîte o pasiune, cel puțin pentru un obiect. Și atunci îi facem să le învețe pe celelalte, prin intermediul obiectului preferat...

— Și ce se întîmplă cu acești handicapați? se interesă Hawa.

— Handicapați? Nici vorbă, de cele mai multe ori sînt avantajați, căci văd lucrările dintr-un unghi insolit. Chiar și cel mai rău exemplu imaginabil, un elev căruia nu îi place decît sportul, are atuurile sale. Va învăța mișcările din fizică prin intermediul exercițiilor fizice, va compara proprietățile polimerilor încercînd diferite mingi, unul chiar a descoperit un polimer nou astfel, și așa mai departe. De regulă, dintre ei se aleg experții în domenii interdisciplinare... Curios, aici extremele se ating. De fapt, la interdisciplinaritate participă atît cei străluciți la mai multe materii, cît și cei care își schimbă des profilul.

— Aș vrea să văd o școală, interveni maiorul Kroh Pantal.

— Nu-i mare lucru de văzut. Computere, aparatură telesenzorială...

— Ia te uită, făcu Pardes. Credeam că nu cunoașteți telesenzorii...

— Cum nă-am putea descurca astfel în medii ostile? Riscul e mult prea mare, mai ales dacă roboții nu fac față.

Discuția începu să lîncezească. Toropiți de oboseală și de masa prea copioasă, își simțeau pleoapele grele, iar cuvintele profesorului veneau parcă tot mai de departe. Își cerură scuze și se retraseră pentru odihnă.

Au reușit să găsească, totuși, un echivalent pentru închisoare. Era o clădire înaltă, cu câteva sute de încăperi înguste, fiecare prevăzută cu câte un computer și aparatură telesenzorială. „Condamnatul” era obligat să ruleze, cel puțin o dată pe zi, un program, un substitut al realității, în care personalitatea putea să-și experimenteze punctele slabe, îngroșând defectele și calculând consecințele. Lua destul de puțin timp, însă trăirile subiective erau mult mai intense. În unitatea centrală, un program expert, evalua modificările psihicului și determina momentul precis în care pornirile negative erau anihilate.

Foarte mulți veneau aici de bunăvoie, la primele sesizări ale celor din jur, alții însă aveau de tratat afecțiuni depistate destul de târziu.

Ceea ce nu a reușit să afle echipajul a fost ce infracțiuni săvîrșise fiecare. În timpul tratamentului, pacienții nu puteau fi treziți, iar diagnosticul nu-l știau decât ei și programul-expert.

Atunci s-au lămurit că, de fapt, pe Myat echivalentul cuvîntului „închisoare” era „sanatoriu”.

— Îți amintești de cazarma pe care am vizitat-o? îl întreabă Pardes pe maiorul Kroh Pantal. Nu-mi iese din cap o scenă. Eram toți cinci într-o încăpere, alături de comandantul acela — „administrator” cum îi spuneau ceilalți — și de încă doi, nu știu ce grade aveau, căci nu erau îmbrăcați în uniformă și se adresau unul altuia după numele mic, ca toată lumea de altfel, excluzînd orice formulă de politețe. Ei bine, comandantul i-a dat un ordin celui mai tînăr, adresîndu-i-se în genul: „Te-aș ruga să...” Tînărul a tăcut încurcat și a refuzat, fără nici o explicație. Celălalt, mai mare în grad dacă e să ne luăm după vîrstă, s-a oferit singur, spunînd: „Eu sînt liber după amiaza asta.”

— Dacă și asta este armată... făcu generalul ironic.

— Dacă și ăștia vor să atace Galaxia... îi răspunse Pardes pe același ton.

În ultima seară s-au reîntîlnit cu guvernatorul, la reședința acestuia. Pilotul și-a luat rămas bun de la ei, cu multă afecțiune, regretul întipărit pe față dîndu-i o expresie de copil bosumflat.

— Ei, v-ați înțeles bine cu Lyr? întrebă guvernatorul de îndată ce intrară în biroul său.

— Chiar foarte bine, răspunse Pardes privind cu simpatie la silueta pilotului care se îndepărta.

— Sper că ne veți mai vizita, desigur nu într-un grup atât de numeros, încât să pună în dificultate posibilitățile noastre de cazare... zise Hog cu o ironie amicală, care îl supăra pe generalul adinian.

— Vă rog să mă iertați pentru întrebarea poate cam indiscretă începuse acesta. Ne-am convins că locuitorilor acestei planete nici prin cap nu le trece să atace pe cineva. Dar, să presupunem că vă atacă cineva; cum vă apărați? Armata regulată este infimă, practic inexistentă, populația se mișcă într-una, armament n-am prea văzut...

Guvernatorul îl privi zîmbitor, apoi brusc deveni serios și îi răspunse:

— În principiu, mobilizarea planetei se poate face în circa două minute. Detectarea unei nave, începînd cu limitele sistemului solar, nu este o problemă. La fel și la sol. Aici am folosit din plin tehnologia „importată” cu prilejul capturării sateliților voștri. Un desant prin hiperspațiu pune aproximativ aceleași probleme, deși aici lucrurile sînt mai delicate, noi nu avem nave hiperspa...

— Nu aveți? îl întrerupse Kroh Pantal, uimit.

— Nu, făcu Hog, neînțelegînd ce vrea. Nu ați observat că la capitolul tehnică spațială nu stăm strălucit?

— Ba da, replică Pardes. Ne-am pus chiar problema dacă nu cumva ați camuflat pe undeva uzinele, însă, studiînd aeronavele, am observat că, deși sînt foarte eficiente, tehnica folosită la construcția lor nu indică prezența unor ași în materie...

— Fac și ei ce pot, răspunse modest guvernatorul. Pentru noi zborurile spațiale nu au constituit niciodată o preocupare majoră. Poate s-a înrădăcinat în noi o fobie, din cauza deportării; poate nu, însă părăsirea planetei nu ne-a atras. Și, în definitiv, unde să mergem? Și de ce? Să se uite lumea chiorș la noi, „păziți-vă buzunarele, că vin deportații?”...

Pardes sesiză accentul mustrător din vocea lui Hog și interveni:

— Nici vorbă de așa ceva! Asta a fost în urmă cu cîteva zeci de generații...

— Da, dar stigmatul este trecut în actul nostru de naștere. Cea mai bună dovadă o constituie însuși faptul că Borr a putut stîrni spiritele împotriva noastră, deși, după atîta vreme, ar fi trebuit să ne uitați cu totul. Poate ar fi fost mai bine așa...

— Nu pot să-mi explic de ce rețeaua voastră de computere nu intră pe „canalul informatic” spuse Pardes cu intenția clară de a schimba subiectul discuției.

— O să-ți explici acasă, răspunse guvernatorul, revenindu-și. Și mai este ceva: peste puțin timp ne vom întoarce. Voi ruga Consiliul Galactic să vă încredințeze cîteva nave hiperspațiale, împreună cu invitația de a vă alătura comunității...

— Mulțumesc, dar această problemă o veți discuta cu succesorul meu. Mandatul îmi expiră la finele anului, dar cred că voi părăsi postul mai curînd. Succesorul meu are niște planuri foarte bune și ar fi păcat să întîrzie aplicarea lor...

— Îmi pare rău, făcu Pardes.

— De ce? zîmbi Hog. Mă puteți găsi ușor!

*

* *

Primele ore ale dimineții au însemnat pentru cei cinci adinieni ultimele ore ale șederii pe planeta Miyat. S-au dus în biroul guvernatorului pentru a-și lua rămas bun. Hog insistă să-l cheme pe succesorul său și îi rugă să spună cîteva cuvinte locuitorilor planetei, pe rețeaua de informații globale.

Cîteva clipe mai tîrziu, intră în birou un bărbat între două vîrste, cu o perpetuă bună dispoziție arborată pe figură. Îl salută cordial pe Hog, care făcu prezentările. Se numea Gyr și se ocupa de corectarea sistemelor-expert, le spuse el.

— În urmă cu cîteva luni, mi-a demonstrat că am făcut unele greșeli, spuse Hog. Am lucrat împreună la corectarea lor; cu această ocazie, am putut vedea că are planuri destul de ambițioase, așa că i-am sugerat să candideze la viitoarele alegeri. Dar, adăugă el, nu va fi nevoie de ele. Are deja aproape unanimitatea opțiunilor.

Gyr surise ușor jenat. Hog ar fi vrut să continue, însă stînjeneala prietenului său îl opri. Din cîte îl cunoștea, nu-i plăcea să fie lăudat. Și-așa, abia l-a convins să-și împărtășească proiectele marelui public; Gyr voia să le încredințeze lui Hog și să se retragă.

Prinseră un moment de pauză în transmisia televizată pentru a cere prioritatea unei comunicări. După descriptorii subiectului, aceasta le fu acordată imediat. Utilizară camera de luat vederi aflată în biroul guvernatorului:

— Dragi prieteni, își începu Hog cuvîntul. De cîteva zile se află printre noi cinci delegați din Consiliul Galactic. Misiunea lor este foarte delicată, căci o fracțiune destul de puternică a Consiliului a reușit să convingă o mare parte a locuitorilor Galaxiei că noi am nutri intenții agresive față de comunitatea lor. Cei cinci, pe care unii dintre dumneavoastră i-ați avut ca oaspeți, și-au asumat riscul de a ne vizita, pentru a convinge opinia publică de neadevărul celor afirmate. Doream, înainte de a ne lua rămas bun de la ei, să ne împărtășească impresiile culese în cele cîteva zile, cît i-am avut oaspeți...

Într-un colț al ecranului, un pătrat luă toate culorile, oprindu-se la violet. „Indice de audiență maxim“, își spuse încîntat Pardes. Privi apoi țintă în ochii sticloși ai camerei și începu să vorbească. Cuvintele și le găsea destul de greu, căci era obsedat de o imagine, născută în urma discuției din seara

precedentă; o lume cu granițe formale, în continuă mișcare. Cum este de așteptat, platforma unui candidat are și oponenti. Aseară voise să afle ce se întâmplă cu aceștia și răspunsul îi uluise: formează o comunitate aparte, cu vechile reguli. Oricând pot compara diferența dintre starea lor și starea celorlalți, după care, își pot schimba opinia, raliindu-se majorității. Mișcarea inversă este de asemenea posibilă, majoritatea putând avea surpriza de a se transforma în minoritate și atunci, de regulă, apare o nouă direcție, a altui lider, ori a aceluiași. Un dinamism aparent haotic, gîndea Pardes în timp ce își descria impresiile, dar care asigură testarea unui număr mare de posibilități, cu un număr minim de timpi morți.

Părăsiră planeta, îndreptîndu-se spre steaua centrală, pe o traiectorie ce le asigura maximum de viteză.

Pătrunseră în hiperspațiu fără probleme, începînd cu faza de „zbor orb”, în care practic erau la discreția computerului de bord și a capacității sale de a se orienta, prin secțiuni succesive, în a patra dimensiune.

Pardes hotărî să încerce să îl elibereze pe Dolf Magog. Îi vorbi la interfon, dar nu primi nici un răspuns. Alarmat, cuplă camera video fixată în partea superioară a imaginii, însă ecranul, în loc să dezvăluie imaginea biorobotului, arătă o grămadă cenușie, cu pete albe, imposibil de recunoscut.

— Ce s-a întîmplat? întrebă alarmată Hawa.

— Nu-mi dau seama, răspunse Pardes. Nu se distinge nimic. Să încercăm o radiografiere...

Aduse o cutiuță și o plimbă de sus în jos, urmărind cu atenție imaginea formată pe monitor. De la înălțimea normală, a unui om la nivelul genunchilor, cilindrul metalic era gol. Sub acest nivel se aflau o îngrămădire de oase, un craniu și cîteva piese metalice.

Pardes scoase arma și acționă mecanismul de deschidere a capcanei. Cilindrul începu să coboare încet. Cei cinci oameni așteptau tăcuți și încordați, temîndu-se de un truc.

Cînd cilindrul intră complet în podea, imaginea monitorului se confirmă. În cercul negru zăceau resturile carbonizate ale biorobotului.

— Ce s-a întîmplat cu el? întrebă înfiorată Hawa.

— Probabil a încercat să topească cilindrul cu laserul și a luat foc, încercă maiorul o explicație.

— Nu, făcu Pardes. Ar fi fost secționat. Privește craniul, este carbonizat și micșorat... A fost victima „focului interior”...

Tăcură înfiorați. Toți se gîndeau la același lucru: fenomenul care a provocat focul putea deveni o armă decisivă în lupta cu bioroboții lui Borr.

Pe fiecare planetă a Consiliului Galactic, holograme imense înfățișându-l pe Khan Borr Senior dominau cerul. Ziua, lumina sorilor pălea în fața strălucirii statuiilor care dominau oamenii cu un zîmbet blînd, în contrast izbitor cu privirea lor pătrunzătoare. Pupila centrală îi dădea impresia că te urmărește oriunde te afli, cercetîndu-te pînă în adîncul sufletului, scotocindu-ți gîndurile în căutarea păcatelor.

Erau holograme senzitive. Ochii lor pătrundeau în fiecare colțișor, oricît de ascuns. Urechile auzeau foșnetul ierbii mîngîiate de vînt din cele patru zări. Iar mintea analiza și lista gîndurile fiecărui cetățean al imperiului Borr.

Dimineața, cohorteles nesfîrșite ale celor ieșiți la rugăciune umpleau cîmpiile din jurul orașelor. Oamenii, încolonați, erau conduși de către o namilă cu barbă roșcată, care dădea tonul. Cîntau imnuri, preaslăvindu-l pe cel Atotputernic. Numele lui vibra în eter făcînd să pălească însăși strălucirea stelelor în fața lui Khan Borr înțîiul, Dumnezeu Adevărat și Veșnic.

Coloanele de oameni se ordonau pe cîmpie, îngenuncheau cu ochii ațintiți spre cer și începeau să-i murmure Numele. Conducătorii începeau să predice:

— Vouă, celor pătrunși de Numele Adevărat, vă zic: viață veșnică! Pacea și duhul celui adevărat sînt în voi! Vai de cei greșiți, cei care nu se pleacă, cei păcătoși, căci plata păcatului este moartea!

Apoi, șefii coloanelor urlau către mulțime:

— Dacă se află unul pentru care Numele Adevărat nu este bucurie deplină, fericire fără margini, acela să se înfățișeze judecății Celui Unic!

Și în fiecare dimineață, Michael Pardes se ridică, dominînd cîmpia de oameni încremeniți în genunchi, cu statura sa impunătoare. Pe fiecare planetă, pe fiecare cîmpie, cite un Michael Pardes înfrunta Păstorul Mulțimii, cu o privire indiferentă:

— Minciună! striga el în huiduielile mulțimii. Iată ce fac eu cu numele acesta de rușine!

Și scuipa cu scîrbă în direcția cerului. Uriașul cu barba roșcată ridică în fiecare dimineață mîinile spre cer și striga:

— O, tu, îndurătorule, iată cum viermele pămîntului scuipă în slava Ta cerească. Poruncește-ne nouă, robilor Tăi, care îi va fi soarta!

Holograma păru că țîșnește de undeva, din profunzimile universului, cu mîna întinsă în semn de amenințare. Glasul răsună ca un tunet peste cîmpiile pline de oameni, stîrnind un vînt puternic, în uralele mulțimii:

— Stă scris: sufletul care nu vibrează de emoție la auzul Numelui Meu să fie purificat prin focul cel veșnic. Căci acela este robul Fiarei și va pieri odată cu ea! Moarte!

„Moarte, moarte, moarte, în numele celui prea slăvit!“ urlau oamenii, cu ochii injectați și pumnii strînși, ridicați spre cer.

Iar robii Celui Adevărat și Unic crescură nemăsurat de mult. Curînd oamenii le ajunseră Superiorilor abia la glezne, iar ochii păreau fulgerele înaltului, scăpărînd din zare. În fiecare dimineață, pe fiecare cîmpie, privirile pătrunzătoare parcă îl făceau scrum pe Michael Pardes și se îndreptau asupra sa, scotocindu-i sufletul.

— Tu, păcătosule, de ce nu te închini celui Prea Înalt? Au slava lui nu te înaltă, au vocea lui de tunet nu-ți ajunge? Numele Lui nu-ți umple sufletul de bucurie?

Nu apucă să deschidă gura. Ar fugi, dar picioarele parcă s-au înfipt în pămînt și nu-l mai ascultă. Talpa Păstorului Mulțimii se ridică deasupra lui, gata să-l strivească.

— Nu, țipă el. Nu! Sînt Essau, fratele Lui, sînt cel care v-a creat, fiare blestemat!

Și în fiecare dimineață talpa se prăbușește asupra lui, iar el se trezește urlînd îngrozit, leoarcă de sudoare.

Ieși din încăpere cu pași nehotărîți, oprindu-se în baie, pentru un duș înviorător. Abia așa reuși să-și înlătore spaima cuibărită în fiecare fibră a trupului.

Baia reuși să-l dezmeticească. Mîncă în grabă o gustare aproape simbolică și se îndreptă spre birou. Ca în fiecare dimineață, monitorul afișa același mesaj: TRANSMITEȚI STADIUL REALIZĂRII PRODUCȚIEI D.M.

Scîrbit, ceru raportul secției și își redactă propriul raport:

COMANDA: D.M. BUC: 200.000

REALIZAT: 137.000 RESTANT: 63.000

EXPEDIAT: 100.000 PROBE: 30.000 REBUT: 7.000

%Realizare grafic producție: 100%

DESTINATAR: Khan Borr Senior Cod: S

EXPEDITOR: Essau Borr Cod: S

TRANSMITE!

Răsufală ușurat și se lăsă din nou năpădit de gînduri. Coșmarurile erau un semn că ceva nu merge ca lumea. De la masacrul din Blahkop, începuse să aibă remușcări pentru realizarea acestui proiect. Poate că ar fi trebuit să oprească executarea sa, înainte de realizarea primului exemplar; atunci ar fi putut găsi o scuză viabilă, după aceea însă era mult prea tardiv. Oricine îi putea lua locul, îndeosebi Hart Tausendsasa, aflat, din cîte își putea da seama, în grațiile fermecătoarei sale nepoate, Zula.

Măcelul de la Blahkop era doar o palidă imagine a ceea ce va urma. Zeci de mii de bioroboți aproape indestructibili se vor împrăști pe planetele locuite ale Galaxiei și vor propovădui Noua Credință. Vor trece prin foc și vor distruge tot ceea ce le va sta împotrivă. Acolo unde unul din ei va fi distrus, vor urma represalii cumplite, mergînd pînă la distrugerea totală a vieții pe continente întregi.

Viața, cea mai prețioasă informație, va dispărea sau se va închina Unicului, fratelui său. Oamenii vor ajunge mai rău ca bioroboții, căci în Noua Credință, Dolf Magog este superior omului. Așa a fost programat să creadă și așa vor fi siliți oamenii să simtă. Și la ce bun toate astea? Sclavi? Putea fabrica oricând necesarul de roboți, ori de bioroboți, care să facă toate mun-cile Imperiului. Nu, Borr are nevoie de supuși, de învingerea acelei scînteii din sufletul fiecărui om care îl îndeamnă să nu-și plece capul, are nevoie să simtă zdrobindu-se sub picioarele sale dorința de a fi liber, de a gândi, de a rîde. Curînd, toate acestea vor fi vorbe goale, goale, goale.

Simțea că i se învîrte podeaua sub picioare. Se așeză și își prinse capul în mîini. Ce mai poate face? Nimic. Senior are documentația și programul liniei de asamblare. Oricînd ar putea executa una similară undeva, aiurea. Să se opună? L-ar înlătura ca pe o păpușă de cîrpă.

Da, chiar așa visase odată. Un Dolf Magog venise într-o noapte în încăperea lui. Stătea în întuneric și îl privea, mormăind rugăciuni. El se ridicase dar nu putuse fugi, picioarele, nu-l ascultau. Și unde să fugi, cînd biorobotul te străpunge într-o clipă cu laserele? „Ce vrei?” întrebese cu glasul sugrumat de emoție. „Am venit să te ucid. Sufletul tău va întîlni slava Unicului, pentru judecată.” „Nu mă poți ucide, sînt fratele Unicului”, replicase sperînd că îl va impresiona. „Unicul nu are frați, este Unic. El mi-a poruncit să te omor. Cuvîntul lui are puterea Legii. „Începuse să urle, să se zbată, strigînd din răsuputeri: „Meth!”, degeaba însă, cheia de salvare pe care o crease era bună doar în mîna altcuiva. Se trezise tremurînd, transpirat tot, dar oarecum liniștit că a fost doar un coșmar. Coșmar? În cîte zile va deveni realitate?

Se hotărîse atunci să discute cu Hart Tausendsasa; era un tînăr inven-tiv, în stare să găsească o soluție acolo unde o armată de experți ridicau din umeri a neputință. De fapt, de cînd îl inițiasse pe Hart în principiile programării noului tip de robot, căci avea nevoie de el în rezolvarea problemelor puse de producția de serie, încă de atunci voise să discute aspectele morale legate de această situație.

Gîndul de a-și împărtăși temerile îl liniștea totdeauna. Acum însă realiză că era mai mult un fel de drog, cu care se va obișnui printr-o îndelungată folosire. A sosit momentul, își spuse și îl convocă pe Hart Tausendsasa, peste o jumătate de oră, în biroul său.

*

*

*

Nava lui Pardes se reintegrase spațiului tridimensional la marginea sis-temului stelei Galdar din cauza unei mici erori de aproximare făcută de sis-temul de navigație. Întîrzierea de cîteva ore salvă viața pasagerilor.

După transmiterea raportului preliminar, Pardes se îndreptă spre postul de comandă, pentru a supraveghea procedura apropierii de Adin. Era un obicei moștenit de la tatăl său, pilot de încercare pe nave hiperspațiale, care

obișnuia să spună: „A avea încredere în pilotul automat este ca și cum ți-ai înarma dușmanul și te-ai întoarce cu spatele la el.” Tot el spunea: “Un aparat se strică tocmai atunci când ai mai mare nevoie de el.”

Michael își dădea seama că exagerează, că principiile sînt poate valabile pe navele aflate în testare, însă devin ridicole după aceea, cînd totul este verificat de mii de ori.

Și totuși, acesta a fost al doilea factor căruia i se datora salvarea expediției.

Apropierea patrului galactice nu îl alarmă pe Michael. Se aștepta la o primire mai deosebită. Ceea ce îl intrigă, însă, a fost formația tipică de atac. Trimiteau tot timpul semnalele de recunoaștere, așa că pilotul automat le răspunse și nu se mai obosi să avertizeze. Dar Pardes avea monitorul radarului în față.

Schimbă rapid programul pilotului cu un expert în acțiuni de comando, îl verifică și așteaptă. La viteza și cursul actual, expertul trupelor galactice prevedea un atac cu aruncătoarele de plasmă, care asigurau efectul distrugător de la prima salvă. Cu condiția surprizei...

Pardes le strigă celorlalți să își pună centurile de siguranță și rămase cu ochii pironiți pe tabloul de bord. Unul din monitoare afișa mesajele. Patrula ceru navei lui Pardes să se identifice. Pilotul trimise codul. Mesajul patrului către bază arăta că nava necunoscută refuză identificarea. Baza recomandă apropierea pînă la limita de securitate. Cîteva clipe mai tîrziu, patrula raportă că nava necunoscută a deschis focul. Momentul sosise.

Cînd aruncătoarele de plasmă și-au încrucișat tirul, ținta țîșnise deja, cu accelerația maximă suportabilă pentru un echipaj îndelung antrenat. Traectoria aleasă punea maximum de probleme pentru majoritatea navelor interceptoare, programate în vederea unei întîlniri de rutină. Trecerea pe programul de luptă luă cîteva clipe prețioase. Nava lui Pardes părăsise cele trei dimensiuni, într-o direcție necunoscută.

Pe harta galactică, afișată în fața lui Pardes, ținta călătoriei pîlpîia ritmic: Radania.

*

* *

Hart Tausendsasa, în calitatea sa de prim colaborator al lui Essau avea posibilități de mișcare nelimitate pe teritoriul uzinei și mult facilitare în afara ei. Medita la acest lucru, cînd asistentul său ceru permisiunea să intre în birou.

—Ce-i, Tor, ți-a pierit somnul? făcu Hart prietenos, văzîndu-i privirea rătăcită și iritată. Îl aprecia mult, era unul din colaboratorii săi cei mai apreciați, autor al multor soluții îndrăznețe. Participase cu bucurie la toate programele inițiate în uzină, cu excepția lui „Dolf Magog”. Acum abia, amin-tîndu-și de spontaneitatea cu care îl ajuta de obicei, își dădea seama de lipsa sa de entuziasm. În ultima vreme, nu acționa fără să fie solicitat. Crezuse că

rezerva lui se datora faptului că fusese inițiat destul de târziu în acest proiect, ca și el însuși de altfel...

— Da, răspunse Tor, stînjedit.

Continua să stea în cadrul ușii, privindu-l fără să spună nimic. Hart îl întrebă ușor iritat:

— Ei, hai, spune odată!

— Aș vrea să vă întreb ceva, încep asistentul încurcat. Eu, știți, m-am gîndit la ceea ce facem noi aici...

— Și? întrebă Hart, interesat de ceea ce va urma.

— Și nu-mi place deloc! Ne-am băgat într-o afacere murdară!

— Ei, lasă! făcu Hart ironic. Parcă pînă acum am făcut holobibelour! Și parcă am avea de ales!

De fapt, ironia și-o adresa sieși. Se bucura că nu este singurul care gîndește astfel. Pe undeva chiar îl invidia pe asistent, gradul său de implicare era mult mai mic și totuși sesizase pericolul.

— Domnule, spuse Tor, eu nu mai stau aici! M-am săturat pînă peste cap. Imbecilii ăștia sînt programați numai să ucidă și să se roage! Într-o zi, la o testare, unul era gata să mă facă bucățele, pentru că nu am vrut să mă închin hologramei lui Borr.

— Uite ce este, prietene. Cine intră aici, are foarte puține șanse să mai iasă, mai ales dacă se implică în proiecte de genul lui Dolf Magog...

— Să știți că dacă nu plec, ăștia mă vor omori! spuse tînărul aproape rugător.

— Care „ăștia”? întrebă Hart mai mult pentru a cîștiga timp. Mintea îi lucra înfierbîntată. O corelație i se impuse de la sine: rebuturile din noul set de bioroboți provin aproape toate din secția supravegheată de Tor. Dacă exemplarele rebutate sînt rezultatul unei acțiuni intenționate, faptul implică în mod absolut necesar o intervenție în programul roboților de montaj... Astfel de operații, dacă nu sînt făcute de experți, de regulă lasă urme. Oricînd, cineva poate cere listarea programului și poate observa că toleranțele au fost modificate...

Îl privi grav pe Tor. Oare ce instinct îl adusese aici, exact în momentul cînd se hotărîse și el să plece? Surise și îi spuse:

— Uite ce este, Tor, îți iei discurile cu programele expert și vii aici. Imediat! Și îmbracă-te!

Asistentul îl privi uimit și se execută, fără să mai spună nimic. În sinea lui, bănuia că Hart îl va preda lui Essau.

Pînă la sosirea lui Tor, Hart adună toate dischetele care puteau să-i fie de folos mai târziu, inclusiv cele cu memoriile bioroboților creați recent. Tor apăru cu o mapă în mînă. Avea o expresie gravă, întipărită pe figură.

— Ei bine, hai să mergem! spuse Hart făcîndu-i un semn cu ochiul.

— Unde? făcu Tor uimit.

— Cum unde? Aiurea. Pe... Radania ori, dacă nu reușim, pe Lumea Ailaltă!

În primele clipe, Tor nu înțelege. Îl privi întrebător pe Hart, apoi privirea i se luminează.

— Vom reuși! spuse el, abia stăpînindu-și bucuria. Vom reuși!

Hart îl invită să-l urmeze. Se îndreptară spre biroul lui Essau, salutați de bioroboții care patrulau pe coridoare. Înainte de aceasta însă, trecură prin laboratorul lui Hart unde, spre marea surpriză a lui Tor, activară în grabă ultima copie a Zulei.

O copie executată în secret, ascunsă între cîteva prototipuri. Nimeni nu îl controla, Hart era sigur că încrederea de care se bucura era nelimitată. Ideea îi venise odată cu ultima comandă, cînd făcuse doi bioroboți, pentru eventualitatea că unul nu va funcționa. În mod normal, după ce un biorobot a fost activat și a trecut testele, dublura ar fi trebuit distrusă, însă Hart nu reuși să se decidă. Se simțea de parcă ar fi trimis la moarte originalul, deși era perfect conștient că are în față un mecanism biologic neactivat, cu funcțiile vegetative întreținute artificial.

Tor nu scoase un cuvînt, convins că totul face parte dintr-un plan minuțios, pus la cale cu mult timp înainte. Se îndreptară spre biroul lui Essau. Acum erau trei: copia Zulei mergea în frunte, aruncînd priviri disprețuitoare în jur.

Pătrunseră fără probleme, grație cartelei de acces a lui Hart. Computerul memoră trecerea lor, însă acest aspect nu avea nici o însemnătate. Pînă cînd cineva va citi mesajul, ei vor fi departe. Sau morți! Intrară în laboratorul lui Essau, și în cele din urmă, ajunseră în sala unde se afla naveta, întotdeauna pregătită pentru plecare.

Hart luă loc în față iar copia Zulei și Tor se așezară în spate. Activă pilotul automat, cerîndu-i să-i ducă lîngă uzină, la bancul de probe al navelor hiperspățiale. Dacă aveau noroc, acolo urmau să găsească ultima navetă, cea căreia îi înlocuise pupitrul cu cîteva zile în urmă.

Au avut noroc. Asolizaseră pe teren deschis, în fața hangarului abil mascat, astfel încît de sus să nu poată fi diferențiat de peisajul din jur. Bioroboții de gardă i-au întîmpinat fără să le pună întrebări, impresionați de copia Zulei, pe care o confundară cu originalul.

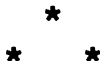
Nava era pregătită pentru recepție. Hart și Tor se opriră în fața punții de acces în cabină. Zula îi privi întrebătoare.

— Te duci în cabina dirijorului de trafic și faci ce ți-am spus. Apoi te conformezi programului...

Mîndra fiică a lui Borr înclină capul supusă. Tor regreta în sinea lui că originalul nu poate fi programat la fel.

Familiarizat cu noile dispozitive, Hart ceru activarea pilotului automat. Ceru apoi expertului navigator să calculeze ruta spre Radania. Porțile hangarului se deschiseră larg și nava se ridică puțin de la sol, începînd să alunece ușor spre ieșire.

Cîteva clipe mai tîrziu pieri în înălțimi, urmărită de privirea Zulei. Evident, a copiei.

Pentru Essau și noaptea aceasta fusese bîntuită de coșmaruri. Khan Borr Senior era legat în lanțuri de un stîlp. Mai multe proiectoare de infraroșii își aținteau asupra-i gurile hîde, gata să-i asalteze trupul. În fața lui un complet de judecată, prezidat de Michael Pardes. El, Essau Borr, era martorul acuzării. Procurorul scoase pe masă un set de instrumente de bucătărie, etalînd țepuse, furculițe, cuțite. Îl privi cu atenție și abia atunci îl recunoscu pe Rafael Pardes.

Khan îl privea cu tristețe pe Essau. În ochi îi apăruseră lacrimi, în timp ce Michael făcea rezumatul capetelor de acuzare. „Ai ceva de spus?” îl întrebă apoi pe Khan. Acesta dădu să spună ceva, însă din mulțime apăru Hard Tausendsasa, care îi îndesă în gură o casetă. „Atunci, verdictul: Khan Borr Senior, ești condamnat la moarte!” Mulțimea urla cuprinsă de frenezie. Eldad Șemeș, într-un costum antic, conducea un bal. Khan continua să-l privească trist. Pardes apăsă un buton și proiectoarele începură să încălzească trupul condamnatului. Urletului său i se adăugă cel al lui Essau.

Se trezi lac de sudoare, cu dureri de cap. Mîinile îi tremurau incontrolabil. Imaginea fratelui său într-un cuptor de infraroșii îl obseda. Primul gînd lucid fu acela de a-i cere lui Hart să renunțe la montajul videosonor și să facă uitată toată povestea. Sună laboratorul, de unde i se raportă că inginerul încă nu a sosit. Faptul îi produse o strîngere de inimă, inginerul era punctualitatea personificată. Raportul de pe monitor indica și absența lui Tor, asistentul lui Hart.

Bănuiala, înfiripată în minte cu timiditatea unui pîrîiaș, deveni un torent nestăvilit. Ceru expertului să afișeze situația aeronavelor. Cea din laboratorul său lipsea... Panica îi dădu lui Essau senzația că se prăbușește într-un hău fără sfîrșit. Deveni palid, broboane de transpirație îi apărură pe frunte, iar cutele dintre sprîncene închipuiră brazde adînci. „Sînt terminat”, își spuse. „Borr o să mă lichideze pentru asta!” Își cunostea fratele; cînd făcea o criză de furie era înfiorător, dacă nu găsea pe cineva să-și verse veninul era capabil să se dea cu capul de pereți.

Chemă expertul supraveghetor al halei de montaj și întrebă în cît timp se poate termina producția lotului de bioroboți. Răspunsul nu îl mulțumi; ceru să se calculeze timpul pornind de la premiza că orice altă urgență este anulată. „Zece zile”, afișă monitorul. Un interval acceptabil. Îl sună pe Senior cu sentimentul că își semnează condamnarea la moarte. Cînd chipul acestuia se ivi pe ecran, îi comunică dintr-o suflare că peste zece zile întreaga comandă va fi executată. Cînd Senior arăta mai fericit, Essau adăugă timid că Hart Tausendsasa și Tor au dispărut cu o navă hiperspațială.

Mai întîi Senior își arcui sprîncenele a mirare, apoi fața i se făcu stacojie. Luă paharul de suc de pe masă și îl azvîrli de perete, apoi începu să urle, pe jumătate ridicat din fotoliu:

— Tu ești de vină! Tu i-ai ales, răspunzi de ei! Îți dai seama în ce situație mă pui, fricos împruțit ce ești?! Scrupulele tale le-au dat nas! Să vii imediat la mine!

Întrerupsese legătura și se așeză în fotoliu, murmurînd întruna: „Pun eu mîna pe voi!” pînă cînd se impregnă cu această idee și se calmă. Ceru legătura cu Junior, la Departamentul de Interne și îi ordonă să-i captureze cu orice preț pe fugari.

— Dar... încercă Junior să se eschiveze...

— Gura! urlă Senior. Nu admit replică! Să-i prinzi, altfel poți să-ți zbori creierii și asta dacă vrei să scapi ușor, mă auzi? Să nu cumva să-ți scape, idiotul dracului!

Buzele i se învinețiseră, respira cu greutate. Zula intră în birou cu o figură agitată. Deschise gura să zbiere și la ea, dar privirea ei tăioasă îl opri. Fata avea o față crispată, ochii îl priveau fix și Senior simți că dacă strigă la ea i se va răspunde cel puțin cu aceeași monedă.

Se calmă cu greu, o invită pe un ton gutural să ia loc și așteptă să vadă ce dorește.

— Tată, Hart a fugit! spuse fata agitată.

Uimit, Senior spuse:

— Am auzit, dar tu de unde știi?

— A trimis o copie de-a mea să-mi spună că nu mai suportă să trăiască în preajma mea și că își ia cîmpii și se duce unde vede cu ochii...

— O copie? De unde?

— A făcut una în plus, o dată cu ultima comandă...

— Cheamă biorobotul aici!

— Nu pot, făcu Zula încurcată. A murit! Era atît de emoționată cînd îmi vorbea... Hart o programase să îl iubească și nu a rezistat șocului. Astă noapte am vorbit cu el, mi s-a părut destul de întors pe dos. Cînd m-a văzut a făcut o figură pierdută, de n-am știut cum să închid mai repede...

Khan Borr o privi sceptic. I-ar fi convenit ca adevărata cauză a fugii lui Hart să fie o pasiune bruscă pentru fiica lui, însă îl știa pe inginer mult mai echilibrat. Apoi, ce caută asistentul Tor în toată afacerea asta? Chiar dacă Zula are dreptate, își spuse el, Essau a contribuit din plin la fugă cu scrupulele sale. Da, da aici trebuie căutată rădăcina ideli de a părăsi uzina.

— Zula, spuse el într-un tîrziu, ce-ar fi să preiei tu conducerea uzinei-laborator? Ești un om mult mai hotărît decît unchiul tău. Vrei?

Fata îl privi surprinsă. Recapitulă în gînd rezultatele acțiunii tatălui ei și aprecie că sînt destul de promițătoare pentru o victorie deplină. Ginerile său conduce Galaxia, nepotul — departamentul de Interne, iar un general devotat borrienilor pe cel al apărării. Astfel are asigurată o cale de acces la computerele fiecărei planete și poate influența decisiv aproape orice hotărîre importantă. Ar fi timpul să intre și ea în joc, altfel riscă să nu aibă nici un cuvînt de spus în faza finală. În fond, nu este cu nimic mai prejos decît Junior... Uzina-laborator poate fi o trambulină eficientă pentru funcții mai

înalte. Da, dar doi dintre cei mai importanți specialiști au fugit și cine știe în ce stare de spirit se află ceilalți...

— Mulțumesc, îi răspunse cu răceală lui Senior. Cred că nu e momentul. Mai întâi ar trebui să mă familiarizez cu uzina. Ar fi mai bine să fiu adjuncta lui Essau. Nu ar fi potrivit să-l înlătur, caută mai bine o funcție onorifică pentru el, așa încît să aibă impresia unei recompense. Nu uita că este, totuși, un Borr, dar și un adevărat geniu tehnic.

Senior, pe deplin calmat, își privi duios fiica:

— Zula, dragă, îmi place cum gîndești! Într-adevăr, este cea mai bună soluție!

Se apropie de ea și o mîngîie, amintindu-și cu duioșie de primii ei pași. O privi în ochi. Parcă aveau aceeași strălucire ca ai fetei care umbla ținîndu-se de pereți și chiuind de bucurie ori de cîte ori izbutea cîțiva pași singură. De obicei, el o aștepta în colțul opus al încăperii și o chema cu o bomboană în mînă. Apoi veniseră mereu alte probleme, toate urgente și o văzuse din ce în ce mai rar. Dar scripirea ochilor era aceeași...

Rămase singur pînă la sosirea lui Essau, adîncit în gînduri. Încă puțin și Galaxia îi va sta la picioare, dar acesta este doar primul pas. Urmau alte și alte galaxii, o campanie titanică, întinsă pe mai multe generații... Nu, nu este pentru el. Zula, Junior, ei poate au timp. Ei vor fi varianta de rezervă.

Fratele său îl smulse din plasa gîndurilor. Îl privi pe Essau rece și îl rugă să ia loc, cu o politețe sfidătoare. Îi oferă un suc și încercă să afle cum s-a putut produce fuga lui Hart. Essau se aștepta la ceva cu mult mai rău, așa că îi povesti relaxat lui Senior discuția sa cu Tausendsasa, evitînd însă cu grijă să pomenească ceva despre videomontaj.

Khan Borr simți din nou cum îi clocotește sîngele în vine. Reuși totuși să se stăpînească. Își păstră masca prietenoasă și îl invită la cină, unde îi spuse că se va gîndi la cineva care să suplinească lipsa celor doi specialiști. Se despărțiră în termeni buni. Essau, copleșit de remușcări, se hotărî să urgenzeze cît mai mult comanda fratelui său, pentru a-i face o bună impresie.

Cîteva zile mai tîrziu, Senior primi încîntat invitația de a prelua comanda de bioroboți, executată integral. Alte probleme lăsară pe planul al doilea fuga lui Tausendsasa. Trebuia asigurată răspîndirea bioroboților pe toate planetele galaxiei. Cîteva sute vor rămîne pe Borr Khanaria pentru a-i asigura paza. Avea nevoie de flotila galactică de pe Adin și o obținu abia după o discuție aprinsă cu Horhat. „Și atacul asupra roiului Reptilei?” întrebuse acesta. „Să aștepte!” răspunse dur Khan Borr.

Recepționarea bioroboților s-a făcut într-o atmosferă cu adevărat festivă. Zeci de mii de automate biologice fuseseră aliniate pe un platou. Ceilalți, prea numeroși pentru a fi adunați într-un loc, priveau la monitoare.

Aeronava ateriză pe o înălțime, ascunsă vederii celor mai mulți ocupanți ai platoului. Din ea coborî Borr, urmat de Zula și se îndreptă spre o tribună special amenajată. Mii de difuzoare asigurau o răspîndire perfectă a cuvintelor ce trebuiau rostite, în timp ce holoimaginea sa, de dimensiuni colosale, se proiecta pe fundalul peretelui stîncos.

Borr se opri și privi cu nesaț mulțimea bioroboților. Dinspre ei se auzi un suspin multiplicat de zeci de mii de piepturi, alături de șoapte: „Uite-l, este El, Unicul!”

— Ostași ai credinței adevărate, începu Senior în uralele mulțimii, astăzi este ziua nașterii voastre. Sînteți căliți la lumina adevărului și binecuvîntați cu slava Unicului! Sînteți superiori pentru că ați văzut lumina zilei din voința mea și datoria voastră este de a mă servi, pe mine, Unicul, Dumnezeu! Adevărat, căruia Universul însuși i se pleacă la picioare.

Mulțimea urlă în cor, la unison, Numele Lui. Apoi, brusc, se lăsă o liniște mormîntală. Senior ridică mîinile spre cer iar bioroboții intonară jurămîntul:

— Unicul este Viața, este Adevărul. Moartea este haosul, este minciuna. Cine nu crede în Unicul este un mincinos. Cine nu slăvește Dumnezeul Adevărat merită moartea!

Cuvintele se rostogoleau, multiplicare într-un ecou prelung. Khan Borr privea satisfăcut, în timp ce Essau simțea fiori de gheață pe șira spinării. Nu spuse însă nimic, încercă să zîmbească privindu-și fratele.

— Menirea voastră, urmă Borr, este de a purta Adevărul în toate lumile Galaxiei. Voi veți purta în sufletul vostru neprihănit slava mea, pe care o veți împărți credincioșilor și minia mea divină, pe care o veți revărsa asupra celor eretici. Păcatul să nu vă întineze, fiii mei! Voi, cei botezați cu slava mea, veți răzbi în lupta cu Răul, zdrobitorul sufletelor din Galaxie. Voi sînteți apostolii mei, solii Noii Credințe în lupta cu păcatul.

Și nu uitați, copiii mei: plata păcatului este moartea!

— Slavă! Slavă! Mărire Lui — Unicului, striga mulțimea bioroboților. Căzură cu toții în genunchi și își ridicară mîinile spre cer. Laserele își trimiseră razele ucigătoare întru slava Unicului. În praful ridicat păreau niște fire strălucitoare avînd legate la capăt marionete sinistre.

*

* *

Zula își luase în serios sarcina de adjunct al lui Essau. Vizitase toate secțiile și încerca să se familiarizeze cu problemele tehnice, fără prea multă pricepere, însă. Avu ideea salutară de a se ocupa cu partea administrativă, neglijată de majoritatea inginerilor din uzină și obținut rezultate bune încă de la primele încercări.

Essau o primise cu căldură și se arătă foarte încîntat de reușitele ei. Recunosc, în timpul unei convorbiri cu Senior, că nici prin cap nu-i trecuse să schimbe expertul administrativ, același de la fondarea uzinei, cu unul nou, mult mai sofisticat și mai simplu de mînit.

După plecarea lotului de bioroboți, lucrul în uzină era mult mai lejer. Efortul făcut pentru livrarea lor făcea ca acum, prin comparație, activitatea să pară că stagnează. Zula analiza caracteristicile tipului Dolf Magog, destul de sceptică. Programul de convertire la „Noua Credință”, implantat în

creierul lor, i se părea destul de naiv. În zonele primitive poate că ar fi mers, însă pe planetele civilizate, activitatea „predicatorilor automați” nu putea duce decît la conflicte deschise, poate chiar periculoase. Se va ajunge cu siguranță la vărsare de sînge...

După părerea ei, a miza pe forță în aceste condiții era o greșală, riscul lui Khan Borr de a-și ridica întreaga Galaxie în cap era mult prea mare. În fond, gîndea ea, doctrina borriană găsisse destui aderenți printre oameni, grație implantării ei repetate în infogalact; la ce bun atunci să o compromiți cu aceste mecanisme bigote? În definitiv, ce sens poate avea această religie absurdă, inacceptabilă pentru majoritatea oamenilor?

Își aminti de privirea rătăcită a tatălui ei, în timp ce le vorbea bioroboților, de expresia lui extaziată la auzul uralor. Oare chiar crede Khan Borr că este Dumnezeuul Adevărat?! Nu se poate, înseamnă că-i senil!

Oare...?

Pentru a ne face o idee despre ce înseamnă o călătorie hiperspațială, să ne imaginăm cîteva clipe că spațiul nostru, cu cele trei dimensiuni ale sale, devine plan. Atunci, în mod firesc, înălțimea o vom asocia cu a patra dimensiune și vom încerca (veți încerca...) să extrapolăm dincolo de ceea ce cunoaștem prin simțuri.

Să ne imaginăm un teanc de hîrtii puse pe masă; fiecare filă este o secțiune prin a patra dimensiune, masa este universul nostru. Planeta Radania este într-un capăt al topului, Adin și Borr Khanaria, două puncte în celălalt capăt, toate trei situate pe masă, desigur.

Atît timp cît oamenii au cunoscut doar forțe planare, ei s-au deplasat doar în plan (adăugați o dimensiune...). Cineva însă a observat că există mai multe dimensiuni și atunci a învins (temporar) gravitația și și-a luat zborul. La fel, o forță cu mai mult de trei componente (x , y și z , plus... w să spunem), aruncă un obiect de care este legată prin componentele sale (x , y și z) în w , a patra dimensiune.

Aici, omul nu va putea sesiza decît trei dimensiuni, așa sînt construite simțurile sale, altfel ar fi perceput hiperspațiul de la bun început. Este ca și cum ar putea vedea doar ce scrie pe cîte o filă; de fapt ce scrie se observă din a treia, respectiv a patra dimensiune, deci nu ce scrie va vedea ci literele privity lateral, nu de sus.

Un obiect tridimensional își va dezvălui astfel conținutul, nu mai există colțisor unde cineva s-ar putea ascunde. Dar și viziunea este extrem de greu de integrat de către creier, care refuză pur și simplu să o accepte.

Imaginați-vă acum că radarul unei nave nu se poate roti decît în plan. Extrapolînd cu o dimensiune, obținem situația din hiperspațiu. A urmări o

navă în aceste condiții înseamnă a cerceta topul de hîrtii filă cu filă; în plus trebuie să ținem cont de faptul că și radarul are o rază de acțiune limitată.

A încerca să găsești o navă în aceste condiții înseamnă a căuta acul în carul cu fîn.

Iată ce și-au spus piloții patrului galactice de pe Adin cînd au reparat nava condusă de Hart Tausendsasa. Erau convinși că au dat peste Michael Pardes.

Hart privi monitorul. Patrula nu se zărea, dar din datele afișate își dădu seama că se află pe nivele învecinate, aproape de bătaia maximă a radarelor.

Expertul navigator afișă o nouă variantă de evitare a urmăririi. Implica o traiectorie sinusoidală, care intersecta de mai multe ori spațiile parcurse de navele patrului, făcîndu-le să schimbe între ele date contradictorii. Navigatorul recomandă, în aceste condiții, strîngerea formației, pentru delimitarea culoarului. Apoi urma o țîsnire în direcția unui sistem solar. Aterizarea pe o planetă i-ar șterge urmele.

Hart aprobă planul cu entuziasm. Își legă centura de siguranță, indicîndu-i și lui Tor să-l imite. „O să ne cam zdruncinăm,” zise el zîmbind încurajator.

Manevra dură citeva clipe, acestea fiind cele mai dificile momente ale călătoriei. Ultimul contact cu patrula galactică a fost un jet de plasmă care le-a șters zona motoarelor, distrugînd cîțiva senzori gravitaționali. Asolizarea se impune acum de urgență.

— Pregătește-te pentru un contact dur, spuse Hart. Coborîm pe planeta a treia.

*

* *

Lonnie Zamora își lăasă gîndurile să hoinărească în voie, conducîndu-și mașina cu instinctul calului care știe drumul spre casă, piatră cu piatră. Din păcate nu mergea spre casă, ci își făcea rondul. Abia intrase în serviciu și ziua se anunța a fi una obișnuită. Populația orașului Soccorro, aflat sub paza sa, putea dormi liniștită, gîndi el apropiindu-se de marginea localității. Nu întîlni pe străzi decît cunoscuți grăbiți să se întoarcă acasă după o zi de muncă, ori obișnuții hoinari inofensivi, cu punga jalnică de hîrtie în care își ascundeau băutura ieftină.

Se hotărî să-și parcheze mașina la marginea șoselei și să pîndească eventual amator de senzații tari la volan. Își comunică intenția la dispecerat, zîmbind în sinea lui perspectivei de a trage un pui de somn, cu pălăria așezată pe față, așa ca să poată vedea pe sub borurile ei panglica șoselei.

Somnul începu să-i dea tîrcoale, cînd o bubuitură puternică îl făcu să tresară. Puse mîna pe pistol. „Depozitul de dinamită?” gîndi el spontan, în așteptarea unui mesaj care întîrzia să se facă auzit.

O mașină trecu pe lângă el stîrnind trombe de praf. „Ăsta se crede la curse”, își spuse pornind mașina sa pe urmele automobilului buclucaș. Enervat că omul ignoră sirena și girofarul, accelerează fără a reuși să reducă distanța care îl separa de cel din față.

O nouă explozie se făcu auzită în stînga, de data aceasta foarte aproape. Frînă și scoase capul pe geamul lateral, încercînd să vadă ce se întîmplă.

La o mică înălțime deasupra crîngului din marginea șoselei, atenția îi fu atrasă de un obiect asemănător unui avion, coborînd cu mare viteză în direcția unei rișe.

— Lonnie raportează. Un avion în dificultate, încearcă să aterizeze, făcu el în microfonul atașat de bord.

— Recepționat. Ce tip? se auzi în difuzorul emițătorului.

— Nu-mi dau seama, pare un aparat particular.

— Bine, du-te să vezi dacă nu are nevoie de ajutor.

Aeronava se pierdu în spatele copacilor. Lonnie porni din nou mașina, atent la partea stîngă a șoselei. Pomii făcuseră loc unor rișe adînci, unde dacă ar fi aterizat un avion s-ar fi făcut bucăți.

O curbă în față, șoseaua urcă ușor pe coasta unui deal. Spre mirarea lui Lonnie, în stînga, pe un teren plat, puțin mai mare ca o încăpăre, între bolovani, zări aeronava.

— Alo, cartierul general! Lonnie raportează. Am găsit aeronava. Este ceva necunoscut, seamănă cu un ou așezat pe patru picioare. În jurul ei se învîrt doi oameni, parcă repară ceva...

— Rămii pe poziție, îți trimitem un ajutor.

Rămase cîteva clipe ascultînd dialogul la radio. Îl auzi pe sergentul Chavez raportînd că se îndreaptă spre el. Abia atunci ieși din mașină și se îndreptă spre navă ascunzîndu-se după bolovani. În minte îi răsuna un cîntec despre Elfego Baca, eroul semilegendar care a rezistat singur și a pus pe fugă optzeci de bandiți, cel care a făcut din Socorro cel mai pașnic ținut din Sud Vest.

Se apropie încet, studiînd cu grijă fiecare detaliu. Nava purta desenată o emblemă ciudată, pe care nu reuși să o identifice; semăna cu un „S” întors, cu mijlocul mult îngroșat. În jurul ei, într-un cerc alb, un șir de litere necunoscute. Lonnie încremeni. „Spioni!” își spuse, „Au o pană...” Se hotărî să treacă la acțiune. Leși din dosul stîncii care îl ferea de privirile celor doi suspecți și se îndreptă spre ei cu pași măsurați, legănîndu-și continuu mîna în dreptul pistolului.

Cei doi îl văzură și rămaseră o clipă stupefiați. Apoi se grăbiră să se pună la adăpost, trecînd în partea opusă a vehiculului. Lonnie scăpă o înjurătură, își dădu seama că pe partea aceea se află intrarea în cabină. Începu să alerge, însă o explozie îl ținui locului. Din partea inferioară a navei se degaja o flacără albăstruie.

Începu să gonească în direcție inversă, speriat de perspectiva de a fi prins în jetul reactiv. Simți spatele încălzîndu-se, dar nu-și dădu seama dacă

de vină este frica ori focul. Ajuns lângă bolovanul protector, aruncă o privire peste umăr. Nava era deja departe, dispărind între coline. Apoi o nouă bubuitură.

Urcă spre locul unde parcase mașina. Se așează la volan și încep să rememoreze cele văzute. Chavez își opri mașina lângă a lui. Nu îl observă decât atunci când se aplecă la geam și îi spuse:

— Ce naiba ai pățit, Lonnie? Parcă l-ai văzut pe dracu!

Lonnie clătină capul:

— Cred că pe el l-am și văzut!

*

*

*

Decolară razant cu spațiul tridimensional al planetei și asolizară după câteva clipe pe un platou izolat, în munți. Cercetară zona și, după ce se asigură că este pustie, ieșiră să încheie operațiunea de schimbare a senzorilor.

— Crezi că a fost un borrian? întrebă Tor în timp ce lucra.

— Cine? întrebă Hart, cu gândurile aiurea.

— Tipul ăla în uniformă, n-ai văzut că era înarmat?!

— Și crezi că toți oamenii înarmați sînt borrieni? întrebă Hart enervat de vorbăria asistentului său. În laborator se întîmpla să nu vorbească zile în șir, chiar și în conversația cu calculatorul prefera de multe ori claviatura. Relațiile sale cu oamenii se limitaseră multă vreme la strictul necesar.

Acum, din clipă în clipă, Tor îl bombarda cu întrebări.

— Plecăm?

Bineînțeles, nu-i spunea simplu „nu!” trebuia să îi și explice, altminteri ar fi urmat desigur un „de ce” și tot așa.

— Nu. Vom rămîne aici o rotație completă a planetei, pînă cînd patrula galactică se va îndepărta suficient. Nu-și poate permite să lase zona necercetată și nu cred că s-ar apuca să scotocească o planetă locuită. Șansa de a da peste noi este minimă! Sînt trei planete cu atmosferă în acest sistem solar, nouă planete în total. Următorii sînt în dilemă: ori ne caută aici în timp ce noi sîntem în cu totul altă parte, ori își asumă riscul de a scotoci hiperspațiul în vreme ce noi stăm aici, unde oricum nu ne pot găsi decât dacă au noroc. Expertul lor le-ar indica desigur soluția a doua ca avînd mai multe șanse.

Tăcu, satisfăcut că spusese tot ceea ce trebuia știut și că se poate închide liniștit în sine. Tor se învîrtea prin cabină ca într-o cușcă. Ani de zile, lumea lui fusese limitată la pereții laboratorului, ai coridoarelor, ai lifturilor. Nu putea ieși afară decât cu ocazia unor misiuni, dar și atunci tot în fugă. Acum sînt liberi, au de stat o zi întreagă aici și nu vedea de ce s-ar lăsa claustrat în cabina strîmțită a navei.

— Nu ieșim? întrebă el timid.

Hart aprobă, căci simțea și el nevoia unei plimbări.

— Cum se numește planeta asta? întrebă Tor.

— Ter Ra, în sistemul stelei Surya, răspunse Hart după ce consultă harta galactică. Hai să ieșim!

Lăsară nava în grija computerului și coborîră. Se aflau pe un platou neted, presărat doar cu câțiva bolovani. Soarele apunea în spatele unui șirag de munți. În partea opusă, un urcuș lin ducea spre alt lanț muntos, mai înalt, presărat cu vegetație pitică.

— Ei, ce spui, făcu Hart. Urcăm, coborîm, ori ne învîrtim prin jur?
Tor zîmbi:

— Urcăm, va fi mai ușor la întoarcere.

*

*

*

Pardes se întoarse spre tovarășii săi de drum:

— Acum îmi explic cum de am scăpat așa ușor de patrula galactică!

— Cum? făcu maiorul mirat.

— S-au luat după nava lui Hart Tausendsasa, crezînd că sîntem noi.
Dacă nu și-a dat indicativul, este plauzibil...

— Cine este acest Hart? întrebă Hawa.

— Unul din cei mai buni ingineri ai lui Borr, răspunse Michael. Plecarea lui este o lovitură grea pentru grupul lui Borr. Multe din secretele lor tehnice vor ajunge în patrimoniul public...

— Să sperăm că nu-l vor prinde... spuse maiorul gînditor. Pardes dădu din umeri a neputință. Nu-l putea ajuta cu nimic, nu avea nici o șansă să-l găsească, dacă ar fi lansat un apel, l-ar fi interceptat și ceilalți.

— Să sperăm că va veni pe Radania, făcu generalul. Forțele noastre ar fi mult întărite.

— În principiu, nu văd unde s-ar putea duce în altă parte. Radania, deși este ultima venită în Consiliul Galactic și cea mai puțin dezvoltată tehnologic, a devenit sediul „Ligii libertății”... spuse Pardes gînditor.

— Numai să știe și el asta... se îndoi maiorul.

— Ar trebui să-și dea seama, îi răspunse Pardes. A făcut un biorobot, copie a lui Lock Borr și o pseudo-filică a acestuia cu geografia Radaniei în memorie. Oricine s-ar gîndi că nu întîmplător s-a solicitat această zonă...

— Atunci să le pregătim o primire cum se cuvine! făcu vesel Kroh Pantal.

*

*

*

Cei doi duseră mîna la pistoale, aproape în același timp. În fața lor se ivise un animal, carnivor, judecînd după colți, care le bara trecerea scoțînd

sunete amenințătoare. Făcură un pas înapoi. Patrupedul, înalt pînă aproape de mijlocul unui om obișnuit, înaintă și el, mîrîind întruna.

– Este un orcyx din partea locului, spuse încet Hart.

– Un animal dresat? se miră Tor. Nu prea pare...

– Ba da, fii atent la el, nu are intenția să ne atace decît dacă înaintăm.

– Eu aș spune să nu încercăm. Se întunecă, mai bine să ne întoarcem, propuse Tor.

Între timp mai dăduseră cîteva pași înapoi, urmăriți de privirea atentă a animalului. Hart păru convins de cuvintele lui Tor și începu să înainteze, fără să slăbească din ochi orcyxul. Spre mirarea lor, acesta începu să urle, scoase niște sunete jalnice, apoi se apropie de ei, și îi depăși încercînd să le bareze calea de întoarcere.

– Ce facem, îl omorîm? întrebă Tor ușor, speriat.

– Nu, spuse răspicat Hart. De ce, nu ne-a făcut nimic. Parcă ar încerca să ne ducă undeva...

Tor nu răspunse nimic, dar își pregăti discret arma. Animalul semăna într-adevăr cu un orcyx. Acesta fugi pe potecă și se întoarse din nou spre ei. Tor începu să-i dea dreptate lui Hart. Merseră astfel pînă în apropierea unei aglomerări de stînci. Orcyxul sări sprinten pe un bolovan și începu să scoată sunete scurte și dese.

– Aici trebuie să fie, spuse Hart apropiindu-se precaut de animal. Stai pe loc! îi ordonă lui Tor. Fii cu ochii pe asta, nu se știe niciodată...

Dispăru în spatele unei stînci. Cîteva clipe mai tîrziu, Tor se auzi strigat. Se grăbi pe urmele lui Hart. Îl găsi aplecat deasupra unei ființe umanoide, o tînară pe care ar fi putut să o confunde cu o locuitoare a planetei Adin, atît era de asemănătoare cu acestea.

Femeia părea rănită destul de grav. La cap avea cîteva contuzii, fața îi era plină de sînge închegat. Poziția nefirească a mîinilor și a picioarelor sugera existența unei fracturi. „Probabil a alunecat de pe stîncă“, spuse Hart privind în spatele său. Animalul îi urmărea curios și Tor trebui să recunoască în sinea lui că sclipirea ochilor sugera inteligență.

– Hai să o ducem pe navă, are nevoie de ajutor, zise Hart după ce îi luă pulsul și îi ridică pleoapa. Este într-o stare critică...

Hart rupse cîteva crengi groase dintr-un arbust din apropiere și improviza atele, le fixă în zona presupuselor fracturi cu ajutorul centurilor, apoi luă femeia în brațe și încercă să găsească drumul de întoarcere, prin întunericul ce coborîse. Tor mergea înainte cu o lanternă, Hart în urmă pășind cu atenție. Animalul dispăruse între tufișuri, după ce urmărisese cu atenție scena plecării.

Găsiră nava destul de repede. În ciuda anilor îndelungați petrecuți în subsolul uzinei, simțul de orientare nu li se tocise spre încîntarea lor, aproape copilărească. Hart coborî spătarul unui fotoliu și întinse femeia pe patul astfel improvizat. Îi spuse lui Tor să supravegheze bordul, în timp ce el se ocupa de măsurile de prim ajutor.

Fixă electrozii biostimulatorului pe templele femeii, în speranța că traseele electrodermice sînt aceleași cu ale lor. Din păcate, nu știa să folosească detectorul, se mulțumise să învețe aplicarea aparatului pe punctele afișate de programul de diagnosticare.

Cu ajutorul scannerului, depistă o fractură la picior și una la coaste. Expertul medical depistă o comoție cerebrală.

— Două nave necunoscute! strigă Tor cu ochii ațintiți pe indicațiile radarului.

Hart tocmai pornise biostimulatorul.

— Poate sînt aeronave de pe această planetă, spuse el cu atenția îndreptată asupra trenurilor de impulsuri trimise spre creierul femeii.

— Nu sînt! spuse Tor. Au caracteristici asemănătoare cu navele noastre: S-au oprit într-un punct fix la marginea atmosferei, exact deasupra locului unde ne aflăm. Judecînd după mașina celui care ne-a surprins la popasul trecut, cei de aici nu ar trebui să aibă decît...

Hart înțelese. Comandă scurt: „Decolarea” și se aruncă în primul fotoliu.

Asolizară pe un platou betonat, situat în apropierea unui mic oraș. Navigatorul îi afișase numele: Materbu, o localitate fără nici o importanță pentru interesele Consiliului, condiție impusă de Hart pentru primul contact cu Radania. Ar fi coborât într-o zonă izolată, însă starea femeii luate de pe Ter Ra nu se îmbunătățise prea mult. Oricum, riscul interceptării i se părea iminent.

Hart ieși din navă, indicîndu-i lui Tor să nu părăsească panoul de comandă. În caz de urgență trebuia să plece, chiar și fără el, la antipodi, apoi pe o altă planetă. De navă se apropia un vehicul cu însemnele forțelor de ordine, ideogramă generalizată în întreaga galaxie.

Tausendsasa înaintă spre vehicul cu precauție. Doi bărbați coborîră fără arme, observă ușurat Hart. Cel mai în vîrstă se opri la doi pași, îl salută printr-o aplecare a capului și îi spuse în dialectul galactic:

— Sînt Han Kause, șeful punctului de ordine civică. Bine ați venit!

Hart îi zîmbi și îi întinse cartea de identitate.

— Hart Tausendsasa, de pe Borr Khanania. Am fugit pe Radania de la uzinele secrete alui Khan Borr Senior. În navă se află asistentul meu, Tor Batur și o femeie rănită de pe Ter Ra. Am fost nevoiți să o luăm cu noi, deoarece următorii noștri ne interceptaseră. Ar fi de preferat să ne abandonăm nava și să plecăm cît mai repede de aici, dacă vom fi interceptați din nou, orașul dumneavoastră riscă represalii cumplite.

Fața ofițerului se întunecă. Rămase cîteva clipe gînditor, apoi spuse pe un ton egal:

— Vă vom scoate din încurcătură, dar cu o condiție: programați nava să plece undeva și în caz de interceptie să explodeze. Nimeni nu va ști că nu sînteți în ea...

Văzînd expresia de bucurie de pe fața lui Hart, adăugă:

— Borr nu este prea iubit pe aici. Vă voi oferi găzduire la Abba Garn.

Coborîră cu grijă femeia și luară din navă tot ce li se păru important, numărînd cu atenție dischetele sustrate din laborator. Adăugară o interfață de citire-decodare, în eventualitatea că tipurile de computer de pe Radania sînt incompatibile cu programele lor. Hart programă nava pentru o traiectorie sinuoasă cu maximă probabilitate de a da peste patrula galactică. Anulă toate restricțiile de securitate și ceru depășirea regimului critic în caz de interceptie. Fixă decolarea în cîteva minute după închiderea cabinei și ieși din navă cu o strîngere de inimă, fără să mai privească înapoi.

Intrară în vehiculul patrului și așezară cu grijă femeia pe un scaun cu spătarul rabatabil lăsat mult în spate. De la plecarea de pe Ter Ra nu se trezise decît de cîteva ori. De fiecare dată îi privea absentă și adormea aproape instantaneu.

Intrară în oraș. Nava se opri în fața unei clădiri albe. Erau așteptați de un grup de oameni îmbrăcați și ei în alb, cu o targă. Nu schițară nici un gest de surpriză cînd îi văzură pe cei trei străini, în ciuda culorii pielii, net diferită de nuanța verzuie a populației indigene. Luară femeia cu gesturi precise, care trădau obișnuința și se îndepărtară în fugă.

— O duc la urgențe, explică polițistul. Și acum, să mergem la Abba Garn.

— Bine, dar... încercă să protesteze Hart arătînd cu mîna în direcția în care dispăruseră infirmierii.

— Lasă, este pe mîini bune, îl asigură polițistul mai vîrstnic, zîmbind. Măsurul său coleg intrase în clădire o dată cu infirmierii.

Tor ridică umerii neputincios, privindu-l zîmbitor pe Hart. Primirea pe Radania nu-i plăcea, îi fusese teamă că va stîrni o publicitate enormă, îștiințîndu-l astfel pe Borr de sosirea lor.

Intrară din nou în mașină și porniră spre așezarea unde locuia Abba Garn. Polițistul le explică motivul: era o colectivitate izolată, o mînă de oameni care se cunosc cu toții între ei, ca o familie. Hart deduse că nici în Borrienii nu sînt priviți cu bunăvoință. Pe drum îi povesti polițistului episoadele petrecute de cînd fugiseră de pe Borr Khanaria.

— El îl ascultă cu atenție și cînd Hart termină îi spuse:

Cred că asolizarea dumată a trecut neobservată. Un accident la una din stațiile orbitale face ca traficul să fie foarte aglomerat. În orice caz, nu ne-a sesizat nimeni despre sosirea navei voastre, am văzut-o coborînd și mi-am închipuit că este una de-a noastră cu ceva defecțiuni. În raport nu voi menționa întîlnirea...

— Dar de ce? întrebă Hart.

— Nu v-am spus? Borrienii nu sînt prea iubiți pe meleagurile noastre. Cu fata vă veți întîlni după ce se va face bine. Pînă atunci veți locui la Abba, o să vă înțelegeți bine cu el.

Abba Garn s-a arătat într-adevăr încîntat de sosirea celor două ajutoare, mai ales că Uzi, fiul său, nu îl mai vizitase de cîțva timp, prins desigur cu treburile. Bineînțeles, o acțiune de comando. În primul rînd a studiat programele aduse de ei și, cu încuviințarea lor, și-a copiat algoritmi necunoscuți micuței sale corporații.

Hart și Tor au făcut o adevărată pasiune pentru îngrijirea pomilor fructiferi, sau cel puțin nu strîmbau din nas cînd Abba îi întreba, în fiecare dimineață: „Nu v-ar place o mică plimbare în livadă?”

Acesta i-a și scris prietenului său Dan Ronar, o scrisoare:

DRAGĂ PRIETENE,

Ai avut dreptate, fructele au dat în pîrg pe meleagurile noastre, deși clima nu este chiar atît de blîndă. Vrei să-ți trimit și ție cîteva, să le guști cu prietenii tăi?

Al tău,

Abba Garn

Computerul își făcu datoria și cîteva ore mai tîrziu sosi răspunsul:

Nu te deranja. S-ar putea strica în timpul transportului. Vin eu să le iau peste trei zile.

Dan Ronar

În seara aceea, Abba Garn a fost deosebit de vesel. Odată cu lăsarea întinericului sosi și aeronava forțelor de ordine. Parcă în fața casei lui Abba. Din ea ieși polițistul care îi condusesese pe Hart și Tor aici. L-au invitat înăuntru, dar el a refuzat spunînd că are treabă, a trecut doar să le lase un nou oaspete, femeia pe care o luaseră de pe Ter Ra.

O priviră uimiți. Ea păru că îi recunoaște, căci fața i se luminează cînd îi zări și le spuse ceva într-o limbă necunoscută, cu rezonanțe stranii, în care unele cuvinte păreau cunoscute. De fapt, își dădură seama mai tîrziu, doar sonoritatea era familiară.

Abba le făcu un semn pe care nu îl înțelesesă. Încercă apoi să îi vorbească femeii, însă fără rezultat. Se părea că înțelege unele cuvinte, dar totul nu era decît o impresie, fraza refuza să se lege.

— Ce ne facem? întrebă Hart. Dialectul galactic nu îl știe adiniana nu. Cum ne putem înțelege?

— Simți nevoia să vorbești cu ea? făcu Abba ușor insinuant. Deh, tinerețea! Lasă, se vor rezolva toate. Undeva, în Galaxia asta mare, trebuie să fie înregistrată și limba ei. Ai numai puțină răbdare...

Încheie pe un ton care cerea de la sine o întrebare. În plus, solicitase parcă părerea tinerei, privind-o cu un zîmbet cald și prietenos. Femeia aprobă zîbind la rîndul ei și spuse cîteva cuvinte. Spre mirarea lor, înțeleseseră distinct cuvîntul „urmare”.

— Mîine dimineată va veni un prieten în vizită, spuse Abba Garn. Este un pasionat al enigmelor lingvistice, îi va face plăcere să încerce o conversație cu frumoasa dumitale prietenă...

Hart roși. Voise să spună ceva, dar nu mai știa ce anume.

★

★

★

— În sfîrșit! exclamă Michael Pardes lăsîndu-se pe fotoliul cu spătar înalt din camera de lucru a lui Dan Ronar. Mă temeam că vor pune mîna pe ei oamenii lui Borr, ori patrula galactică...

— Au avut noroc, aprobă profesorul. Au coborît foarte aproape de Abba Garn și singura lor întîlnire a fost cu un prieten al acestuia, din forțele de ordine. Au cu ei o femeie...

— Zula Borr? sări ca ars Michael Pardes.

— Nu, nu știu cine este, se pare că au luat-o cu ei de pe planeta unde au poposit. Era mai mult moartă decît vie, căzuse de pe o înălțime, din cîte am putut afla.

— Și ce spune Hart Tausendsasa, are de gînd să colaboreze cu noi? întrebă Michael.

Dan Ronar îl privi cu satisfacție. Îi spuse rar, savurînd efectul vizibil pe fața prietenului său:

— Nu numai că va colabora, dar a adus cu el o armă eficace împotriva bioroboților-predicatori...

Michael ridică o sprînceană în semn de uimire. Se așteptase ca Hart să nu plece cu mîna goală, însă vestea aceasta îi întrecia cu mult speranțele cele mai optimiste. În ultimul timp, Radania gema de predicatori ai „Dumnezeului Adevărat”. În Hammar îndeosebi, misionarismul borrienilor se bucura de un succes neașteptat, multe țări erau pe cale să adopte noua credință ca religie oficială, după modelul Kaniliei. Chiar și în Marinia, cu puzderia ei de credințe oficiale și clandestine, unde puteai fi sigur că „borrianismul” se va dilua pînă la dispariție, chiar și acolo a dobîndit o pondere periculoasă, desigur cu ajutorul lui Trott. Pretutindeni apar aceiași predicatori înalți, cu barbă roșcată, întrutotul asemănători locotenentului Dolf Magog. Nu ar fi exclus să existe o armă eficace contra lor, dacă ne gîndim la sfîrșitul ciudat al acestuia...

— Ei bine, ce mai așteptăm? Să mergem la el! exclamă Michael bine dispus.

— Am pregătit totul pentru mâine, spuse Dan Ronar. Acum, că a trecut toate testele, trebuie să vedem ce rol îi rezervăm lui Hart în „Ligă”. Și-a manifestat intenția de a lupta alături de noi...

— Crezi că putem avea încredere? întrebă Michael, deși în sinea lui nu se îndoaia deloc de Hart.

— Da! răspunse răspicat Dan Ronar. Abba Garn se pricepe la oameni și dacă el l-a recomandat înseamnă că știe ce face.

— Bine, admise bucuros Michael. Mâine dimineată pornim spre ei. Îi vom duce direct în munți, la centrul de coordonare. Este mai bine să stea izolați; cu cât sînt mai puțini cei care știu de experiența lor, cu atât mai bine.

*

*

*

Rod Menor se plimba îngîndurat pe străzile aproape pustii ale orașului. Ultimele zile și le petrecuse recitîndu-și cu atenție lucrările, cu ajutorul expertului de la biblioteca de date istorice. Luase dischetă cu dischetă, analizînd cu o adevărată frenezie notațiile date de expert, confruntînd datele cu cele existente în fișierul bibliotecii. De la bun început, activitatea aceasta îl prînse atît de mult încît își luă cîteva zile libere, să poată munci pe îndelete acasă.

Pas cu pas, ecran cu ecran, îi dădeau tot mai mult dreptate profesorului. Afirmările cele mai interesante, chiar și cele considerate de el originale, erau de fapt locuri comune în alte domenii, fuseseră introduse și de alți autori în lucrările lor. Printre cei citați îl găsi și pe Dan Ronar. Tresări și căută cu înfrigurare data depunerii documentului. Diferența era de peste un an.

Începînd o altă variantă. Începu să analizeze cîteva din lucrările profesorului, alese la întîmplare. După primele fraze, adevărul deveni evident: ceea ce la el era concluzia, cheia de boltă a lucrării, la profesor era expeditat în cîteva fraze introductive, la capitolul „generalități”. Deși nu era nevoie, verifică bibliografia profesorului punct cu punct, observînd lanțul prin care se propaga informația de la un autor la altul.

Trebuie să recunoască faptul că redescoperise, în cele mai multe cazuri, adevăruri la care nu avusese acces din propria lui vină. „La ce bun să-mi pierd vremea prin biblioteci?” spunea el cui avea chef să-l asculte. „Am citit destul în școală, acum este timpul marilor realizări!”

Și „marile realizări” s-au dovedit niște biete baloane de săpun. Atunci, de unde relativul succes al lucrărilor sale? Analiză și acest aspect, cu toată atenția. În primul rînd erau destul de laborioase, aveau o mare densitate, de date. Deci, compilații utile, fără puncte de vedere originale. „Acestea nu se pot obține prin căutare automată, după un cuvînt-cheie”, își spuse cu tristețe. Dincolo de „compilația utilă” era doar componenta personală. Afișa o atitudine arogantă, disprețuitoare, își expunea teza cu aplomb și nega

vehement valoarea celorlalte lucrări. Și iată rezultatul: banca de date îi respingea aproape toate lucrările, colegii îl ocoleau, publicul îl privea chiorș și banda de teroriști îl găsisse tocmai bun de criminal.

Termină evaluarea propriilor lucrări. Aruncă totul la coșul de gunoi. Voi chiar să le ștergă pe cele admise la banca de date istorice, însă nu reuși. Expertul refuza, motivînd că respinsese alte lucrări cu un conținut similar și ștergerea acestora ar crea un gol.

— Da, dar prezența lor acolo îmi crează mie un gol în suflet! spusese uitînd că are în față o simplă mașină. Răspunsul fusese ceea ce trebuia să fie: un semn de întrebare.

Acum, se apropia de orașul unde locuia Dan Ronar. O clipă se gîndi să îl caute, să schimbe o vorbă cu el. Nu îndrăzni, îi era încă rușine. S-a purtat atît de frumos în dimineața aceea...

„Eu, dacă ar fi tras cineva în mine și mi-ar fi ieșit apoi în cale, îi spărgeam capul”, își spuse trist. În sinea lui ar fi vrut ca profesorul să-i tragă măcar o pereche de palme, să îl umilească, indiferent cum. Acesta însă înțelegea ceea ce el nu înțelesese: capacitatea de a se cunoaște pe sine însuși.

Surise trist și își continuă drumul. În spatele său, un trecător mergea distrat, cu mîinile în buzunare. Îl privi în treacăt, cu coada ochiului. „Ce bine este să nu ai grijii!” remarcă pentru sine și mări pasul. Nu voia să vadă pe nimeni, cunoscut ori necunoscut.

— Alo, domnu'! se auzi strigat din spate.

Se întoarse uimit. Un bărbat înalt, cu statură athletică, grăbea pasul ca să îl ajungă.

— Ce doriți? întrebă sec Rod.

— Aveam un prieten, pe Yer, dacă vă amintiți... Am venit să continuăm ceea ce a început el!

În primul moment nu înțelese. Sensul cuvintelor îi perfora mintea treptat, ca o mlaștină care își sugă încet victima. Simți un gol imens, în ceafă o durere pulsa ritmic. Îi surise trist interlocutorului. „Ce să fac?” se întrebă. „Să sar la el? Nu, e mult prea solid și cu siguranță este înarmat. Aha...”

— Mda, zise încet. Dar nu am armă, am pierdut-o atunci.

Necunoscutul îi întinse zîmbind un pistol.

— Ia-l, îl îmbie văzînd că ezită. Hai să mergem, trebuie să fie pe aproape.

Se supuse mașinal. Mergea alături de necunoscut, evitînd să-l privească. De cîteva ori o pornire irezistibilă îl îndemnă să scoată arma și să tragă în cel de lîngă el. Dar se simțea supravegheat, precis că în buzunar ține pistolul ațintit asupra lui, gata să tragă la cea mai mică mișcare suspectă. Ajunseră la un colț, fără să-și vorbească. Necunoscutul îi făcu semn să se oprească și se uită precaut în lungul străzii.

— Vine! îi șopti. Ai grijă, cum apare...

— Nici o grijă, răspunse pe un ton sec. De cînd aștept clipa asta.

Omul îl privi scurt, apoi îi făcu semn să treacă în față, la doi pași de colț. Rôd scoase pistolul, îl armă rezistînd tentației de a se întoarce. Se auzea distinct sunetul ritmic al pașilor pe caldarîm.

Întinse brațul. De după colț apăru umbra palidă a profesorului. Privi scurt spre necunoscut. Era în stînga lui, la cîțiva pași. Zîmbea. Lui Rod i se păru că distinge o nuanță ironică, dar nu avu timp să se convingă. Sări în fața profesorului și strigă „Păze!” Apoi se întoarce spre celălalt. Îl văzu cu o armă în mînă. În țeavă se aprinse o lumină și ceva îl împrînci. Se dezechilibră și căzu. Degetul apăsă trăgaciul armei. Văzu cum arma banditului zboară într-o parte și cum pe umăr îi înflorește o corolă de un roșu aprins. Vru să se întoarcă spre Dan Ronar, dar genunchii atinseră solul și șocul îl zdruncină. Profesorul scoase și el o armă dar necunoscutul era deja departe. Se aplecă în față. Urme de sînge. Abia atunci simți durerea în pîntece ca o explozie. Nu dură mult, doar o clipă, însă îl ameți. Dan Ronar se apropie de el și îi prinse capul în palme.

— Ce faci, tinere, vrei să-ți plătești datoria?

Încercă să-i zîmbească, dar nu reuși. O nouă explozie de durere. Dispăru, la fel ca prima dată, însă își lasă amprenta în piept. Își privi pieptul: purta aceeași floare roșie. Privirea i se încetoșă și simți că ametește. Apoi se simți plutind. Șocul din frunte îl trezi puțin, doar atît cît să-și dea seama că afară se face frig.

Înfipse degetele în caldarîm, încercînd să-l tragă peste el, să se acopere...

*

* *

Abba Garn își privi noii oaspeți cu simplitate. Ridică paharul și închină:

— Pentru victoria „Ligii Libertății!”

Apoi adăugă, făcînd o figură de ștrengar prins în timp ce sparge cifrul catalogului pentru a-și schimba media:

— Deși nu se țin toasturi cu sucuri nefermentate... Sper să nu fie asta cauza pentru care Horhat o să facă infarct.

Dan Ronar zîmbi silit. Abba îi observase proasta dispoziție de cum venise și încerca să-l înveselească. El însuși un om sobru, îi venea greu să găsească ceva vesel. Avea impresia că face pe măscăriciul, chiar și cele mai banale glume dispăruseră, lăsînd loc unei apăsătoare senzații de neajutorare. Hart simți că se întîmplă ceva dar nu își putu da seama ce anume, sesiză doar starea de stînjeneală răsărită parcă din senin. În ciuda apatiei profesorului, figura acestuia îi inspiră încredere. Îl studiase pe furiș, încercînd să-și dea seama ce fel de om poate fi. Abba îi povestise multe despre el și le percepuase într-un mod straniu; într-un fel, acest profesor era fostul său dușman din umbră, cu care luptase prin intermediul copiei lui Lock Borr, de exemplu. La fel și Michael Pardes, care avusese de-a face cu

mai multe creații ale sale. Pe Michael îl privea ca pe principalul său concurent într-o competiție, unde acesta ieșea învingător. Spre marea sa mulțumire, își dădu seama că nu-l dorea victoria fostului inamic, dimpotrivă, o considera și propria sa victorie.

Hart îi privea cu admirație. Nu auzise de profesor, însă figura lui Pardes îi era binecunoscută. „Omul care l-a înfruntat pe Borr!” gândi el, accentuând mult nuanța exclamativă. Fosta sa apartenență la grupul lui Borr îi dădea un sentiment de culpabilitate care, cumulat cu sfiala propriei vârste, îl făcea să pară un timid incorrigibil.

Michael îi privi pe rînd și spuse pe un ton ezitant:

— Sîntem între prieteni, așa că nu vād de ce ne-am ascunde după deget! Profesorul Dan Ronar a fost în ultimul timp ținta mai multor atacuri criminale. Este principalul meu aliat în zonă și dușmanii știu acest lucru.

Dan Ronar îl privi trist. Știa unde vrea să ajungă și îi părea bine. Ar fi vrut să povestească el, însă nu putea. Michael urmă, după ce își privi prietenul cu căldură:

— Ei bine, ultimul care a atentat la viața profesorului a fost un asistent al său, care îl ura din motive...

— Întemeiate! rosti Dan Ronar profitînd de ezitarea lui Michael.

Rămaseră toți surprinși de spusele lui Ronar, căzute ca un verdict. Îl priviră și profesorul se explică:

— Niciodată nu i-am spus exact ce lipsuri au lucrările lui. Niciodată nu m-am apropiat de el, n-am încercat să îl înțeleg... E normal că s-a simțit frustrat și s-a lăsat influențat de teroriști...

— Este un complex de culpabilitate! îl întrerupse Pardes. Tînărul s-a lămurit pe mîinile cui a ajuns, însă prea tîrziu. L-au lichidat pînă la urmă...

— Da, dar mi-a salvat viața... în seara aceea nu aveam ceasul! spuse Dan Ronar.

Michael rămase cu degetul întins. Voise să-i atragă atenția că exagerează, însă brusc simți un gol în stomac. Spuse aproape șoptit:

— Cum adică, nu aveai ceasul?

— Uite, așa! În ziua aceea am simțit ceva ciudat... Ceasul îmi dădea o senzație stranie, de invincibilitate imbecilă... Mă simțeam în stare de orice, nu-mi păsa de nimic. „Sînt indestructibil!” striga ceva în mine, parcă bătîndu-și joc de frica adunată de-a lungul mileniilor în care am fost animale. Mă plimbam ca de obicei cînd, după un colț, apare el, Rod... Strigă la mine: „Păzea” și într-o clipă toată starea aceea de împăcare cu lumea din jur s-a dus dracului! Am rămas încremenit, avea o armă în mînă! Îmi strigase „Păzea!” dar nu l-am înțeles, am pierdut cîteva clipe... timp în care celălalt l-a ciuruit! Dacă nu erau toate sentimentele astea...

— ...Era un biorobot! spuse tăios Abba Garn. Nu trebuie să-ți faci atîtea probleme, un accident și cu asta basta! În definitiv, nimeni nu l-a împins în brațele borrienilor, s-a dus singur. Ceea ce a urmat nu este decît consecința logică a faptelor sale...

— La naiba! făcu Dan Ronar. Dacă există ceva logic aici, sînt dispus să mai studiez o dată materia...

Hart asculta discuția, gîndindu-se că în toate acestea își are și el partea lui de vinovăție. Tînăra de pe Ter Ra stătea alături, privindu-i fără să înțeleagă nimic. Aflaseră că o cheamă Anca, după un dialog ridicol: „Eu, Hart, tu?” ca în cărțile cu exploratori galactici ajunși pe planete locuite de sălbatici. O privi și ea îi zîmbi, alungîndu-i gîndurile neplăcute.

— Pînă cînd vom distruge Ordinul Borrienilor, întîmplări de genul acesta vor mai avea loc, spuse Abba Garn. Pe măsură ce atentatele se vor înmulți, va crește și numărul acelor care își vor da seama de caracterul regimului impus de borrieni.

Dan Ronar clătină capul neîncercător.

— Ești prea optimist, dragă prietene, spuse el. În fiecare zi, sute și mii de oameni aderă sau sînt siliți să adere la Noua Credință Pretutindeni, Ordinul Borrienilor își impune oamenii prin forță sau prin viclenie... Nicăieri lucrurile nu se petrec prin confruntări deschise, cărțile se joacă în umbră, în memoria computerelor, fără nimic spectaculos. Omul de rînd este tentat să ignore această luptă subterană, de cele mai multe ori nici nu-și dă seama că ea există. Ce-i pasă lui X de pe Radania de ceea ce se întîmplă pe Adin sau mai știu eu unde? Și totuși, lucrurile au o rezonanță și aici, uite, deja aproape 20 la sută din rețelele radaniene sînt piramidale... S-a opus cineva? Aproape nimeni! Mici schimbări în protocolul de acces la rețea și cu asta basta. Cine s-a mai gîndit că informațiile sînt centralizate și nimic nu se petrece fără știrea unității centrale din virful piramidei, că oricînd o rețea poate fi blocată ori intoxicată cu informații false, că oricine poate fi supravegheat de la celălalt capăt al galaxiei...

— De asta sîntem noi aici, să spunem deschis toate aceste lucruri, făcu Pardes. Singura cale de a ne opune acțiunii borrienilor este Liga Libertății. Dacă Liga va pierde teren, Ordinul va înainta și nu cred că va ceda ușor pozițiile cîștigate.

Hart Tausendsasa îi privi curios. Se bucura în sinea lui că soarta îl aruncase de aceeași parte a baricadei cu acești oameni simpatici și curajoși. Își aminti ordinele și supravegherea continuă, figurile veșnic încruntate din uzina-laborator, unde doar Essau zîmbea uneori. Preocupat cum era, nici nu-și dăduse seama că trăia într-o închisoare.

— Mi-ar place să mă întîlnesc cu cei din Liga Libertății, spuse el timid.

Michael îl privi încîntat, Dan Ronar aprobă printr-o mișcare a capului.

— Am adus cu noi o serie de date interesante, interveni și Tor Batur. Veți putea cunoaște în amănunt dotarea tehnică a inamicilor voștri...

— Dacă asta se numește ofertă, făcu Pardes, atunci se aprobă! De fapt, scopul vizitei noastre este tocmai acela de a vă duce la sediul Ligii. Bineînțeles, dacă acceptați. Pînă se clarifică situația, va trebui să stați ascunși, Borr are urechi și ochi pretutindeni...

Hart și Tor aprobă la unison.

— Ce facem cu fata, o lăsăm aici? întrebă Pardes.

— Aș fi onorat să-i ofer găzduire, spuse Abba Garn.

— Eu aș vrea să o luăm cu noi, interveni Hart cedînd unei inexplicabile porniri lăuntrice. Nici pe ea nu ar fi bine să o vadă cineva, reluă el, încercînd să-și justifice punctul de vedere.

— Cred că e mai bine să vișă cu noi, aprobă Pardes. La centru va putea învăța dialectul galactic și va fi ferită de priviri indiscrete. Apoi, cine știe, s-ar putea să ne fie de folos, în fond Ter Ra nu este încă membră a Consiliului Galactic...

Abba Garn îl întrerupse cu un gest al mîinii. Se duse la masă și porni monitorul, apoi spuse:

— Este timpul... Am impresia că emisiunea de știri va da ceva bătaie de cap unor persoane.

Pardes zîmbi. Hart îi privi întrebător.

— Nu ai văzut niciodată vreo emisiune a Ligii Libertății? îl întrebă Abba văzîndu-i figura mirată.

— Ba da, aprobă Hart. Asta m-a hotărît să plec.

Trecură și priviră ecranul monitorului. O emisiune de știri oarecare: avarie la o exploatare minieră, tulburări politice în Waikor, agitații ale sec-tanților din Shomballa (imagini din timpul unor lupte de stradă), știri de la Consiliul Galactic...

Imaginea se tulbură. Apăru un anunț: „Liga Libertății“. Cîteva clipe mai tîrziu inscripția făcu loc chipului unei femei tinere, care surise și începu să vorbească:

„Vi se adresează Liga Libertății. Iată principala știre a zilei: Membrii expediției conduse de Michael Pardes au fost nevoiți să fugă și să se ascundă, căci Consiliul Galactic a trimis o patrulă pentru a anihila echipajul. Principalul pericol pentru politica expansionistă dusă de actualul președinte al Consiliului constă în dezvoltarea caracterului eminamente pacifist al societății de pe planeta Myat din roiul Reptilei.

Generalul Nog Bang a insistat să se separe de grup și a asolizat pe Radania, unde a făcut unele dezvoltări presei. În cursul conferinței de presă a fost atacat de un biorobot sinucigaș, care a luat foc imediat după atentat. Deși Departamentul de interne afirmă că atacatorul face parte din trupa de comando, analiza fragmentelor calcinate arată că acesta a fost manufacturat pe Borr Khanaria.

Din raportul înaintat de Michael Pardes și grupul său, rezultă în mod evident că pregătirea atacului împotriva planetei Myat este preludiul unui genocid. Locuitorii acestei planete trăiesc într-o comunitate în care idealul democrației este de mult o realitate. Vom reveni cu amănunte în cursul emisiunilor viitoare.“

Cîteva clipe ecranul rămase alb, apoi emisiunea de știri își reluă netulburată cursul.

— Se fac că nu observă, spuse Michael. Speră că astfel vor stîrni mai puțin spiritele...

— Da, spuse Abba Garn. O dezmințire vehementă nu ar face decât să sporească credibilitatea anunțului. Așa s-au petrecut lucrurile cu câteva zile în urmă, când Khan Borr Junior și Horhat Zdrahorian au trecut la amenințări directe. Indicele de vizionare a devenit aproape nul!

Fără să știe că Pardes este deja la curent, Hart Tausendsasa îi spuse, îndemnat de privirile lui Tor Batur fixate asupra sa cu o insistență aproape supărătoare:

— Am pe o dischetă un montaj audio-vizual din cuvântările lui Khan Borr Senior. Dacă ar fi difuzat, majoritatea bioroboților predicatori s-ar autodistrage. Aș vrea să pun această dischetă la dispoziția Ligii Libertății...

Michael îl privi vesel.

— Asta așteptam de la tine, îi spuse. Vom pleca astă seară chiar!

Hart privi spre fată. Ea zîmbea, ca și cum ar fi înțeles cele discutate în prezența sa.

*

* *

Hart intră în camera lui Tor cu chipul inundat de bucurie.

— Acum câteva clipe am vorbit cu profesorul Dan Ronar. Ne-a invitat să-i facem o vizită, toți trei...

— Care „toți trei”? Întrebă Tor buimac.

— Cum, care? Eu, tu și Anca.

— Aa! se miră Tor ușor ironic. Se pare că începe să-ți placă fata...

Hart tăcu încurcat. Imaginea Zulei îi trecu o clipă prin minte, alungată de amintirea zîmbetului Ancăi. Nu-și pusese problema pînă acum, însă fu nevoit să recunoască faptul că gîndurile îi erau stăpînite din ce în ce mai mult de tînăra pe care întîmplarea i-o scosese în cale. Întîmplarea și... patrula galactică.

— Ce să-i faci, admise el. Nu sînt prea multe fete frumoase în jurul nostru...

— Așa este, încuviință Tor. Dacă te obișnuiești cu tenul ei palid, este intradevăr frumoasă. În plus, are un fel de a fi foarte agreabil...

Hart zîmbi. Cuvintele tînărului îi făceau plăcere. Își dădu seama de asta și încercă să înțeleagă de ce.

*

* *

Horhat zbura deasupra Gadollei, cu gîndurile aiurea și ochii furați de priveliștea orașului născut parcă dintr-o mare de vegetație. Apele fluviului Dal scînteiau în lumină, scoțînd și mai mult în evidență arcurile grațioase ale podurilor. Curînd clădirile dispărură, lăsînd locul unui covor de vegetație, împestrițat de petele viu colorate ale poienelor. În scurt timp, se zări și vila

sa, izolată de oraș printr-o pădure deasă, bine păzită de membrii gărzii personale dublați de o aparatură electronică de mare precizie. Până la sosirea Zulei, viața în această adevărată rezervație nu-i oferea cine știe ce bucurii, dimpotrivă, îi amplifică sentimentul de însingurare, aducându-l în pragul unei depresii psihice. Își amintea cum fusese odată la pescuit singur, rătăcise drumul la întoarcere și fusese să înnopteze în pădure, pe malul fluviului. Deși nu-l păzea nici măcar un orcyx, somnul îi fusese netulburat, iar dimineața se trezise într-o bună dispoziție remarcabilă.

Abia dacă sesiză atingerea cu solul. Coborî din aeronavă, ordonându-i pilotului automat să rămână pe loc. Parcurse drumul până la vilă cu pași mari, grăbiți, ca însetatul în deșert spre oaza plină de bucurii. Zula îi ieși în cale, întîmpinându-l ca de obicei cu un zîmbet larg. Îi privi chipul cu drag și sufletul îi vibră cînd văzu acea mică lumină aprinzîndu-i-se în ochi la vederea sa. O îmbrățișă, apoi intrară în casă. Primii săi pași au fost spre camera copiilor. Deschise cu grijă ușa. Gemenii, absorbiți de joaca lor nu mai aveau ochi pentru lumea din jur. Rămase cîteva clipe în prag, delectîndu-se cu imaginea lor, apoi intră în sufragerie.

Zula îi pregătise o salată delicioasă. În ultimul timp își făcuse obiceiul să evite liniile automate de preparare a mîncării, cerîndu-le să facă doar munca brută. Amestecarea componentelor, dozarea lor, găsirea celor mai adecvate compoziții, expuse savant pe platouri frumos ornamentate, toate acestea stimulîndu-i lui Horhat gustul atrofiat de mîncărurile standard pe care le cunoscuse pînă atunci.

Termină masa cu satisfacție și se îndreaptă spre salon. Zula îi spuse că fratele lui plecase împreună cu Zila să se plimbe prin împrejurimi, urmînd să se întoarcă în curînd. Horhat aprobă tăcut. Vizita îl bucura căci avea de gînd să discute cu fratele său problema borrienilor.

Zula deschise televizorul și programă serialul, o dramoletă lacrimogenă care reușea incredibilă performanță de a captiva atenția galaxiei, acumulînd 68% din cota de vizionare pe canalul informatic. Horhat se întoarse cu spatele, spunîndu-și că va trebui deschisă o anchetă în legătură cu acest serial, pentru a vedea dacă nu utilizează cumva percepții subliminale. Ideea îi stîrni imaginația: emisiuni în care timp de 1/50 dintr-o clipă apare un slogan contra Ligii... Oamenii și-l însușesc fără să vrea... Nu, nu va merge, procedeul este mult prea simplu și ușor de descoperit.

În salon avea o mică masă de lucru, cu un terminal conectat la computerul casei. Se hotărî ca pe timpul serialului să consulte ultimele comunicări, rămase necitite din pricina unei vizite: patru generali îi ceruseră să ancheteze activitatea lui Borr. Ceru computerului să-l pună în legătură cu unitatea centrală a Consiliului, unde începu să parcurgă, cu oarecare plictiseală, zona de memorie rezervată rapoartelor. Așa i se întîmpla ori de cîte ori lucra acasă; își rezerva lucruri de rutină și asta îl ajuta să treacă repede peste rapoarte, fără vreun interes aparte.

Sosi și Hobor, fratele său, împreună cu Zila, tocmai cînd încheiase de parcurs un raport și apăruse altul, referitor la fuga lui Hart Tausendsasa de

pe Borr Khanaria. Își salută fratele peste umăr și îl rugă să-l scuze câteva clipe. Hobor răspunse că, pe perioada serialului, nu trebuie să-și facă probleme cu el; ca orice bun cetățean mediu al galaxiei, se va lăsa și el furat de vraja intrigii celui mai stupid serial din istorie. „Bine că nu l-am făcut interactiv, ori telesenzorial”, remarcă Zula, așezându-se pe un fotoliu, cu ochii țintă la ecranul mural.

Horhat începu să citească, analizând instantaneu fiecare informație și indexându-și concluziile de la claviatură, pentru a nu-i deranja pe cei din jur. Fugit de pe Borr Khanaria cu o navetă. Dispare într-o direcție necunoscută. Diagrama acțiunii. Lui Horhat îi veni ideea să suprapună graficul cu acela al urmăririi lui Pardes. Ceru afișarea hărții operațiunilor pe monitorul tridimensional. Iată, dîra portocalie este traseul presupus al lui Hart. Pardes dispăruse deja în hiperspațiu. Linia verde este traseul urmat de el. Prelungind-o, ea intersectează traseul lui Hart, aproximativ la ora interceptiei navei, raportată ca fiind nava lui Pardes. Eroarea ar fi explicabilă; același tip, lipsă însemne particulare, lipsă răspuns la semnalul de apel. Deci patrula l-a urmărit pe Hart, în timp ce Michael Pardes se îndrepta spre o direcție rămasă deocamdată cu codul „vectorul X”. Probabil Radania, dar cine poate garanta? Urma lui Hart s-a pierdut pe Ter Ra, apoi nava a fost regăsită în sectorul Gygnus B. A explodat din cauza suprasolicitării motoarelor, în dreptul stelei Kab Alla.

Medită o clipă și introduse trei concluzii: 1) Dispariția urmei pe Ter Ra — dubioasă; poate a rămas acolo și se ascunde, profitînd de lipsa afilierii la Consiliul Galactic; 2) Explozia motoarelor — exclusă fără intervenția la expertul energetic. Susține concluzia 1; 3) De încercat să aflăm dacă nu a existat altă oprire între Ter Ra și explozie: ipoteză de rezervă.

O nouă pagină: mesaj de pe Borr Khanaria către nava lui Hart. Ceru afișarea lui, dar o exclamație de surpriză îl făcu să se întoarcă. De pe ecranul mural îi zîmbea ironic Michael Pardes.

— Ce se întîmplă? întrebă el nedumerit.

— Liga Libertății a întrerupt emisiunea, îi explică fratele său.

Zdroharian se încruntă și începu să-l urmărească pe Pardes. Evocarea expediției pe roiul Reptilei o ascultă cu interes. Atacul împotriva planetei Myat devenise deja un plan eșuat, depășit de problemele aduse de confruntarea cu bioroboții lui Borr. Apoi Pardes povesti pe larg cum patrula galactică încercase să îl atace. Își ilustră expunerea cu video cadre înregistrate pe bandă, derulate rapid în colțul din dreapta al ecranului. Horhat remarcă faptul că, în scurt timp, complexitatea tehnică a emisiunii crescuse mult. Apoi Pardes anunță că în curînd, în Maniria, pe planeta Radania, va avea loc congresul Ligii Libertății, unde se va dezbate public situația nou creată în Galaxie de intervenția bioroboților predicatori și ascensiunea la putere a exponenților doctrinei borriene. Făcu apel la toți cei care au posibilitatea să vină personal pe Radania, apoi spuse că o întrunire preliminară va avea loc în localitatea Surya, pe aceeași planetă.

Zdrahorian asculta încurcat. Mai avea puțin timp la dispoziție. În locul lui Pardes apărură chipul crainicei, care anunță o scurtă întrevedere cu Hart Tausendsasa, inginerul fugit din uzinele secrete ale lui Khan Borr. Anunțul îl lăsa pe Horhat perplex; însemna că Liga îl căutasese și îl găsisese pe Ter Ra, sau că Hart a reușit să ajungă pe una din planetele membre în Consiliului și să ia legătura cu Liga, fără a fi depistat de nici unul din oamenii săi, ori ai lui Junior. De Junior nu se mira, însă în agenții săi avea încredere.

Hart Tausendsasa explica în linii mari sarcinile sale în uzina-laborator și insistă asupra metodelor de programare folosite pentru condiționarea psihică a roboților de tip Dolf Magog. Zdrahorian se întoarse și, fără a privi ecranul monitorului, întrebă dacă s-a localizat emițătorul. „Este imposibil!” răspunse ofițerul de serviciu, chemat de urgență de către ordinator. Urmări cu interes relatarea succintă a fugii. „O ultimă întrebare, domnule Hart”, interveni reporterul. „Câte copii după membrii familiei Borr ați făcut?”

Zula Zdrahorian-Borr. Un nume cu oarecare rezonanță în Galaxie, pe care voia să îl transforme într-un simbol al devotamentului matrimonial. Îl urise pe Horhat Zdrahorian, își aminti oarecum amuzată, oroarea pe care acesta i-o inspira, însă lucrurile evoluaseră mult în bine, mai ales după ce apăruseră pe lume cei doi gemeni. .

Pe undeva, Horhat semăna mult cu tatăl ei, era un cuceritor care nu suporta să-i stea nimic în cale. Îl considerase un maniac răzbunător, dar trebuise să recunoască exagerarea evidentă. Răzbunarea înseamnă să ataci un dușman după săvârșirea acțiunii acestuia, atunci când nu te mai amenință nici un pericol, or asupra lui Horhat definiția nu mergea. Își anihila numai dușmanii periculoși și cine oare nu face la fel?

Un dur? Cu ea se purtase întotdeauna cu delicatețe, chiar și în momentele mai încordate ale începutului, când firile lor își toceau asperitățile în certuri minore.

Își amintea că voia Putere, încă din copilărie vîsa să fie regină, să i se plece la picioare popoare întregi. Poate de aceea nu-l suportase pe Horhat, era prea asemănător cu tatăl ei — și el un maniac al Puterii. Și ea? Nu, nici ea, nici Horhat nu sînt maniaci. Ea, pentru că știuse să cedeze în momentul acela obscur, cînd ura pentru actualul soț se transformase într-o atracție subtilă și irezistibilă. Horhat, pentru că își cunoaște limitele și își poate domina pasiunea. La el, voința, forța sînt cele care îl aduc Puterea, printr-o acțiune implacabilă, ca o lege a naturii pe care nu ai cum să o ocolești, cel mult poți să lupți cu ea.

În schimb, tatăl ei, da. Un maniac, care nu numai că și-a fixat niște limite nenatural de îndepărtate, dar caută să le și depășească. Zeul, Unicul, Dumnezeu Adevărat, cuvinte fără noimă care nu făceau decît să o îndepărteze

de idealurile grupului de îndată ce le auzea. Se bucura că soțul ei era de aceeași părere.

Se mirase, după clipa obscură când sentimentele ei viraseră de la ură spre iubire, de asemănarea dintre ei. Amîndoi fuseseră crescuți și educați într-un mod auster, prezența părinților fiind mai mult simbolică, amîndoi aveau ceva din forța sălbatică a unui animal de pradă, dublată de rațiunea care le spunea unde pot lovi și unde nu. Ea renunțase, lăsîndu-și soțul să-și urmeze destinul și mulțumindu-se să stea în umbră, apărata de silueta sa impunătoare.

Acest Hart Tausendsasa... Tatăl ei vorbea mult despre invențiile sale. Un bărbat drăguț, dar cam naiv. Iată că și el părăsea corabia... Înseamnă că luntrea s-a șubrezit de tot. Cu el este ceva nelămurit, vederea chipului său îi provocă o stare de alertă, o apăsare în coșul pieptului și o durere surdă în stomac. Hart și clipa aceea obscură când... Nu, nu-l iubise niciodată, se liniști Zula, alertată o clipă de posibilitatea unei infidelități săvîrșite în gînd.

— Cîte copii după membrii familiei Borr ați făcut? interveni reportera, probabil grăbită să încheie emisiunea. Le făcea bine, văzuse una, un bio... ro... bot, un biorobot, după chipul unchiului Lock, care păcălise toată familia, aha, uite că-l și pomenește.

Tatăl ei trebuie că s-a îmbolnăvit, altfel nu ar insista atîta cu religia asta absurdă. Din cîte își amintea din anii de școală, ceea ce voia el se poate traduce printr-o expansiune nestăvilită a eului, care ajunge să-l țină captiv pe posesorul său. Este ca un program de calculator care invadează tot spațiul de memorie, cerînd cu insistență anexarea tuturor unităților disponibile, pentru a se multiplica la infinit.

— Mai multe copii după Zula, fiica lui Senior...

Sigur, Zula este una din ele, poate chiar cea mai reușită. Dar... care sînt celelalte? Probabil că le-a făcut după plecarea ei de pe Borr Khanaria. Nu regretase despărțirea de casa unde și-a trăit cei mai mulți ani ai vieții, fuseseră prea agitați și tumultuoși, pierduți în nenumărate dispute cu tatăl ei și cu animalul acela murdar — Junior, pe care într-o bună zi o să-l...

— UNA DIN ELE A DEVENIT SOȚIA LUI HORHAT ZDRAHORIAN...

„A fratelui, nu a lui Horhat”, gîndi ea ridicînd ochii spre cei din jur. Privirea lui Horhat era rece, înghețată, tăioasă. „Se înșeală”, își repetă ea, amintindu-și scena întîlnirii cu tatăl ei, în uzina-laborator. Biorobotul spusese doar: Să mă iertați stăpîne, că m-am lăsat antrenată în joaca stăpînei. „Ea mi-a poruncit să mă comport astfel.” Dar ea nu-i poruncise nimic, absolut nimic. Bioroboții nu mint, decît dacă sînt programați să o facă. Își amintea destul de greu aceste lucruri, deși nu erau prea îndepărtate. Mai mult, despre un răstimp de aproape o săptămînă nu avea nici o amintire...

— Ticălosul, în locul Zulei mi-a trimis o păpușă frumoasă! O să-l fac să muște țărîna, blestematul! urlă Horhat.

Simți o menghină strîngîndu-i fără milă tîmplele. Se ridică în picioare, clătîniuindu-se amețită. Întinse mîna spre Horhat, să se sprijine de el, dar era mult prea departe.

— Îl voi nimici pe acest paranoic care se crede zeu și adevărata Zula va fi soția mea!

În jurul buzelor se ivi o spumă albicioasă. Brusc, își aminti: Era întinsă pe un pat. În jurul ei aparate. Deschisese ochii. Începea să perceapă lumea și simțea clar cum mintea i se umple cu acele fapte mărunte care împlinesc o viață de om. Înainte era NIMENI și, treptat, devenea ZULA. Imagini din copilărie, figuri de oameni, întâmplări și modul de a le lega între ele. „Cît rău i-am făcut“, își spuse privind-și soțul.

Deschise gura. Aerul deveni greu, parcă s-ar fi lichefiat. Strigă din răsputeri: „Nu, n-am știut!“ și se prăbuși ca într-o mare caldută, îmbietoare.

Apele se închiseră deasupra ei și aceasta fu singura amintire pe care o mai purtă, câteva clipe, în drumul ei spre neant.

*

* *

— Cîte copii după membrii familiei Borr ați făcut?

Horhat ridică o sprînceană. Întrebarea era jenantă, nu-i convenea să se știe că fratele său se însurase cu un biorobot, asta ar putea stîrni un scandal monstru în Galaxie.

— Una după Lock Borr și mai multe după Zula, fiica lui Senior...

Mai multe? Una fratele său și una bătrînul Borr. Mă rog, e treaba lui ce face pe planetă.

— Patru. Una m-a ajutat să fug, una a rămas la Senior, una fratelui lui Zdrahorian și una din ele a devenit SOȚIA LUI HORHAT ZDRAHORIAN.

Dădu din mîină a lehamite. Informația plana undeva în creier, fără să reușească să se integreze în conștiință. Se întoarse și ochii întîlniră pagina afișată pe ecran. O porțiune fusese subliniată: Convorbire interceptată — Zula îl cheamă pe Hart înapoi. Hart afirmă că un biorobot a devenit soția lui Horhat Zdrahorian.

De data aceasta percepu mesajul de parcă l-ar fi lovit din interiorul ființei. Cele două informații se ciocniră, strivindu-i conștiința. O privi pe Zula aproape cu ură, imaginîndu-și hohotele de rîs ale oamenilor.

— Nu se poate, nu poate fi adevărat, murmură el. Zula se ridicase în picioare, cu privirea rătăcită. Este un biorobot! Ideea îl lovi dureros, distrugînd tot eșafodajul ce susținea imaginea unei fericiri casnice pe care o crezuse atît de stabilă. Timpanele prinseră să-i țiuie, capul îi vuia surd. Privirea i se acoperi cu o ceață roșie, întreaga ființă îi fu inundată de un val de furie. Îi venea să spargă, să distrugă totul în jur, așa cum imaginea sa despre lume s-a fărîmat în mii de cioburi care cad acum asupra lui, îl îngroapă sub ele.

Urlă ca un animal rănit de moarte:

—Ticălosul, în locul Zulei mi-a trimis o păpușă frumoasă! O să-l fac să muște țărîna, blestematul! Îl voi nimici pe acest paranoic care se crede zeu și adevărata Zula va fi soția mea!

Gemu. Vorbele nu se legau. Reuși, cu mare greutate, să se calmeze și ceața roșie din fața ochilor se destrămă. „Nu, n-am știut!” strigase Zula, sfîșindu-i cortina așternută peste conștiință. O privi. Se prăbușea lent. Ura i se risipi ca prin farmec. În definitiv, adevărata Zula nu s-ar fi purtat niciodată atît de frumos ca și copia ei. La dracu cu Galaxia și risetele unei adunături de cretini!

Femeia atinse podeaua. Covorul gros atenuă zgomotul căderii. Ochii îi rămaseră deschiși, fixați asupra lui într-o întrebare mută. Simți miros de ars. Imaginile începură să se deruleze rapid. Zări cu groază cum din picioarele Zulei încep să se înalțe flăcări.

—Scoateți copiii afară! îi strigă Zulei și fratelui său, amîndoi încremeniți, cu ochii larg deschiși.

Parcă abia atunci realizară ce se întîmplase. Luară fiecare cîte un copil în brațe și alergară spre ușă. Flăcările cuprinseseră trupul biorobotului. Încăperea se umplu de un fum greu, înăbușitor. Horhat stătea în picioare, sfîșiat între pornirea de a-i da un ajutor inutil și aceea de a fugi. Știa că riscă să moară asfixiat și că este expus propagării reacției de ardere în trupul lui. Se apropie cu pași nesiguri de capul carbonizat. În cîteva clipe arsese aproape complet. O pată mare, neagră pe covorul ars doar puțin în jurul trupului, marcînd o siluetă întunecată. Cenușă. Fibre carbonizate. Craniul micșorat și incandescent, cu gura deschisă, parcă ar fi vrut să-i spună ceva. Fum. O ceață vîscoasă, mirosind îngrozitor a carne arsă.

Ridică privirea. Stomacul i se agita spasmodic. Pe față îi șiroiau lacrimi, spălînd stratul vîscos de grăsime care începuse să se depună peste tot. Își pipăi obrazul. Amintirea acelei atingeri cu materia din care fusese alcătuită soția lui, răspîndită acum în toată încăperea, avea să-l urmărească întreaga viață, tulburîndu-i somnul cu coșmaruri înfiorătoare.

Pe ecranul mural văzu chipul lui Junior. Nu-l auzea. Strînse pumnii pînă cînd i se albiră degetele și spuse încet, numai pentru sine:

—O să vă omor pe toți! O să vă distrug, bandă de criminali, scleraților!

★

★

★

Un biorobot este o masă proteică structurată într-un câmp morfologic, fără intervenția materialului genetic uman, însă imitînd omul în bună măsură. Sensibil și efemer, are ca punct slab biocomputerul, unde programele ce simulează psihicul devin adesea instabile și monitorul fiziologic anulează câmpul morfologic remanent (sin: Android)

După moartea soției sale, Horhat începu să se intereseze de psihicul biorobotilor. Disparația Zulei lăsase o amprentă profundă asupra lui, și o alta

superficială. Aparent se simțea ca și cum i s-ar fi stricat computerul, se exterioriza doar prin accese de furie îndreptate asupra lui Borr, pentru că îl înșelase. Dar schimbarea majoră era sub creasta valului conștiinței, o ura pe Zula sălbatic, cu patimă. Ar fi vrut să o calce în picioare, să o sfîșie cu dinții. Prin contrast, biorobotul apărea idealizat și, în clipele de singurătate, recunoștea că idealul fusese foarte aproape. Se gîdea la Zila, cealaltă copie a Zulei, care și ea se îndepărtase mult de modelul original. Luase copii la ea, imediat după moartea Zulei. Micuții se lăsaseră înșelați de asemănare, deși uneori o priveau ciudat, cu ochii mari și umezi ațintiți asupra ei, ca și cum ar fi avut în față o necunoscută.

„De ce?” voise să știe Horhat, imediat ce reușise să se calmeze. Hobor îl trăsese după el în bucătărie și începuse să-i explice, sperînd că expunerea aridă va reuși să-i îndepărteze durerea.

— Era doar un biorobot, începuse el, ferindu-și privirea de ochii lui Horhat. Un mecanism biologic, cu personalitatea modelată după Zula.

— Dar de ce a murit? Și de ce atît de înfiorător?

— De ce? Simplu, automatele din categoria ei au o grijă aproape maniacală de a respecta programul implantat, or acesta este tocmai personalitatea copiată. Există în interiorul minții o imagine a ceea ce trebuie să fie, pe care o confruntă permanent cu cea rezultată din exterior. Dacă între imaginea subiectivă și cea obiectivă apare o diferență majoră, atunci poate rezulta un șoc, sentimentul eșecului, al inutilității și autodistrugerea. La Zula, pur și simplu inconștientul i-a accelerat metabolismul pînă la pragul critic; se cunosc destule cazuri...

Horhat clătinase capul neîncrezător:

— Nu prea îmi vine să cred. Zula — soția mea era diferită de Zula Borr; era cu totul altă persoană și asta din prima zi. Unde este orgoliul tipic borrienilor, mîndria lor exacerbată?

Hobor tăcu încurcat. Fratele său se apropia periculos de adevăr și asta putea însemna o adîncire a crizei. Consideră că este momentul să schimbe subiectul. De altfel, trebui el să recunoască cu tot cinismul observației, acum este cel mai bun moment pentru a-l atrage pe Horhat de partea sa.

— În orice caz, spuse Hobor, alianța ta cu Borr s-a cam dus...

— O să-l omor, făcu printre dinți Horhat.

— De ce, vrei să fii primul președinte al Consiliului acuzat de crimă? Vrei să cîștigi din nou teren doctrina lui? Nu-ți dai seama că, dacă nu o anihilăm, va supraviețui prin ideile sale, prin religia pe care a creat-o și care va rămîne în locuri izolate, ca un cancer pîndind din umbră?

Zdrahorian dădu din umeri a neputință. Pentru el gîndul morții lui Khan Borr Senior, Junior, la urma urmei a întregului clan, era un adevărat balsam.

— Nu, domnule. Trebuie distrus prin ceea ce are el mai scump, trebuie anihilată doctrina lui și asta o poate face o singură organizație...

Horhat își privi fratele mirat. În fruntea Departamentului de Interne se află Junior. Cine altcineva ar putea, doar nu se referă la...

– Da, da, făcu Hobor văzîndu-i expresia. Liga Libertății. Majoritatea oamenilor luminați au aderat la ea, viitorul îi aparține. Ordinul Borrienilor este în declin, o dată cu prestigiul lui Khan Borr Senior.

„Ce l-a apucat să facă propagandă în favoarea ăstora?” se întrebă Horhat. De fapt, ideea de a se alătura Ligii nici nu este chiar atît de rea. Își aminti că dimineața avea întîlnire cu cei patru generali. Dacă i-ar aresta, conducerea Ordinului Borrierilor ar fi redusă la cîteva persoane. Pe Junior l-ar putea imobiliza ușor, iar pe Nog Bang l-ar putea face inofensiv cu ajutorul unor oameni de încredere de pe Radania. Dacă lucrurile se desfășoară suficient de repede, l-ar putea lua pe Senior prin surprindere, i-ar putea nimici reședința. Ce ar face bioroboții fără Dumnezeu lor? Încercă să-și imagineze stupefacția și deruta lor la auzul știrii că Unicul e mort. Ideea îi provoacă un hohot de rîs tonic.

Hobor se sperie, crezu că fratele său o luase razna. Horhat îi explică planul și fu satisfăcut de entuziasmul celui din fața sa. Hobor îi promise că îi va face legătura cu Liga Libertății.

Surîsul lui Horhat îngheță. Întrebă, vag amenințător:

– Și tu faci parte din organizație?

Hobor răspunse hotărît:

– Da, frate. Acolo este locul fiecărui cetățean care ține la demnitate. Nu este o lozincă, dragul meu.. Iar tu, dacă vrei să recîștigi încrederea patrioților, ar trebui să treci în tabăra noastră. În definitiv, avem un dușman comun.

Se opri și așteptă reacția fratelui său. Acesta se mulțumi să-l privească întrebător, fără să spună nimic. Hobor continuă:

– Pot să te pun în legătură cu unul din conducătorii Ligii de pe planeta noastră. Te vom ajuta să lovești cu succes Ordinul și pe borrieni. Știi desigur că numeroși militari sînt de partea noastră și mulți alții simpatizează cu noi. Dispunem de un număr suficient de mare de nave, pentru a ne opune cu succes flotei galactice chiar...

Ideea era clară. Doctrina borriană fiind compromisă, singura cale de a se menține la putere este să contribuie activ la înfrîngerea lui Senior. Dacă, în ceea ce privește Ordinul, mai avea scrupule, pe Borr l-ar strînge de gît cu mîinile lui. Va apărea în ochii tuturor ca salvator al democrației și libertății, va recîștiga încrederea lumii și poate, cîndva, va putea ridica din nou, de pe altă platformă, problema unui regim informatic autoritar.

– Poți să mergi după el, spuse Horhat. Dar nu discut decît cu șeful organizației...

Hobor îl privi în ochi:

– Ești realmente hotărît să lupți alături de noi? Fii atent, nu ne trăda, căci vom duce lupta între noi doi.

– Du-te fără grijă. N-ai văzut ce mi-a făcut Borr, după ce l-am sprijinit, pe el și pe cretinul ăla de nepot... Nu am altă soluție pentru a-mi îndrepta eroarea, decît să lupt alături de voi. Invită-l fără grijă...

Hobor se retrase fără să spună un cuvînt. Horhat rămase din nou singur cu sine și descoperi, pentru prima dată, că este o companie deloc agreabilă. Își masă tîmplele, încercînd să alunge imaginea Zulei. Se consolă pentru moment cu ideea că, o dată ce se va alătura Ligii, îi va putea cere lui Hart să-i facă altă copie. Se bucură ca un copil, dar veselia i se spulberă curînd, cînd realizează că, indiferent de talentul inginerului, copia nu va fi EA, ci o alta, o străină. Întrevăzu o soluție, din păcate irealizabilă: un timp oarecare, cele două creiere să fie cuplate direct, astfel ca personalitatea originalului să invadeze terenul liber al copiei. Apoi, separîndu-le personalitatea se va scinda, de fapt, nu, nu se va scinda, ci se va reproduce... Dar asta însemna că Zula, cea adevărată, biorobotul, ar fi trebuit să fie vie. Pornind de la o nouă copie a Zulei se va ajunge la orice, numai la „Zula — soția lui” — nu. Unică și irepetabilă. Unică. „Iată”, trebui să recunoască Horhat, „iată că fiecare sîntem, în felul nostru, unici”. Și atunci, ce mama dracului vrem unii de la alții? Fiecare vrea să facă ceea ce are chef. Liberul arbitru. Și eu, de fapt, tot asta vreau. Putere? Este exact forța de a face ce vrei, de a călca în picioare liberul arbitru al celuilalt, făcîndu-l să se închine în fața arbitrariului tău. Unii pot, alții nu. Unii eșuează din cauze externe, alții din cauze interioare. Puterea este legată de dorință, de fixarea obsesivă a atenției asupra unuia din obiecte. Exagerată, și de aceea cu atît mai dorită, este posibilitatea de a-ți procura acel obiect. O femeie, de pildă, pe Zula. Și dobitocul mi-a dat o păpușă care valora de zece mii de ori mai mult decît neroada de fiică-sa și eu n-am știut s-o păstrez... Gîndul acesta îl posomorî.

„De ce ne-am aliat noi doi, eu și cu Borr?” se întrebă el. „Cine se aseamănă” se adună — spune un proverb. Poate că amîndoi avem limita dorințelor foarte sus, cu deosebirea că eu îmi cunosc limitele, în timp ce Borr este, deja, mult în afara lor. Cine spunea că nu este nenorocire mai mare decît necunoașterea limitelor pasiunilor noastre? N-are a face, cineva din Galaxie... Oricum, avea dreptate.

Deschiderea ușii îl smulse din plasa gîndurilor. Hobor intră în încăpere împreună cu un bărbat mic de statură, dar impunător prin ținuta dreaptă, tipică militarilor. Fusese unul din adjuncții săi la Interne, Hot Dak, acum în subordinea lui Junior. Îl privi întrebător pe Hobor. Acesta îi zîmbi și abia atunci înțelese:

— Doar nu vrei să spui că tu, Hot Dak, ești...

Lăsase intenționat propoziția în suspensie. Dar dacă nu? Adjunctul lui Junior zîmbi reținut și spuse vesel:

— Nu te așteptai ca tocmai eu să reprezint planeta Adin în Liga Libertății, așa-i?

Își întinse picioarele sub masa care îi servea drept birou și-și sprijini spatele de spătarul înalt. Încercă în zadar să-și închipuie cum arată și regretă o clipă lipsa unei oglinzi. Hot Dak îl privea surizând. Își cunoștea bine șeful, așa încît își dădea seama că acum încearcă să intre în noul rol: Horhat Zdrahorian, apărătorul democrației, patriotul galactic. În sinea lui se bucură; o dată ce partitura era acceptată, jocul lui Horhat va fi împins pînă la limită, pentru a reliefa toate nuanțele oferite de rol. Abia după aceea va încerca să schimbe scenariul, dar pînă atunci mai este și nici ei, regizorii, nu vor sta cu mîinile în sîn.

În încăpere se mai aflau doi agenți secreți, pregătiți pentru misiunile cele mai ingrate, aflați sub ordinele directe ale lui Horhat. Hot Dak îl cunoștea bine, de pe vremea cînd erau oamenii lui Zdrahorian la Interne. Mutat în noua funcție își luase și cei doi „fidei” cu el; erau singurele ființe în care avea încredere. Pînă ieri, Horhat ar mai fi adăugat un nume, Zula, astăzi însă făcea eforturi disperate să nu-și amintească nimic.

— Să intre! ordonă el monitorului.

Cîteva clipe mai tîrziu, cei patru generali intrară cu o mină gravă. Expresia feței li se întunecă și mai mult cînd se pomeniră sub amenințarea pistoalelor celor doi. Îl priviră amenințător pe Horhat, care le răspunse cu un zîmbet larg:

— Începînd cu această clipă sînteți civili! anunță el. În calitate de civili, sînteți reținuți pentru cercetări. Hot Dak, ocupă-te de cazarea domnilor!

Oftă ușurat cînd cei șapte ieșiră din cameră pe ușa liftului de siguranță. Generalii vor fi duși într-un loc secret, cunoscut numai de Hot Dak. Acceptase acest lucru, știind că în fostul său adjunct poate avea încredere.

Monitorul afișă un mesaj cu indicativul „urgent”: RADANIA: Gen. Bah Nog Bang solicită audiență.

Înseamna că la această oră își redactează prima declarație sub stare de arest. Zimbi mulțumit și îl convocă pe Junior. Hot Dak și cei doi agenți intrară în încăpere.

Tînărul se ivi destul de tîrziu, cu o mină iritată. Dacă în fiecare zi este chemat astfel la ordine, va trebui să-i vorbească lui Senior, să-l pună la punct pe încrezutul ăsta care își permite să trateze de sus un membru de frunte al clanului. Înaintă, fără să-i remarce pe cei trei, ascunși de ușa masivă.

— Nu crezi că pentru un imbecil ai ajuns destul de departe? îl întrebă suav Horhat.

Singele îi pieri din obraji. Deschise gura să spună ceva, dar cuvintele refuzau să-l asculte. Horhat se ridică, se apropie de el și îl studie minuțios, cu atenția colecționarului de fluturi în fața unui insectar. Junior tremura de mînie. Regreta amarnic că nu și-a luat arma, însă de îndată ce se va fi întors la birou își va trimite bioroboții să-l lichideze. Sclipirea din ochii săi îl amuză pe Horhat. Îl lovi năprasnic cu dosul palmei peste față. Junior se clătină, amețit, paralizat de ceea ce i se întîmpla. Horhat repetă lovitura, cu mîna cealaltă. Un fir de sînge se ivi în colțul gurii lui Junior, care se dădu înspăimîntat doi pași înapoi.

– Ai știut, așa-i? Rîdeai, împreună cu mizerabilul de Borr, pe socoteala mea, nu? Ei bine, acum este rîndul meu!

Hot Dak puse mîna pe umărul lui Junior. Tînărul se întoarse, îi zări alături pe cei doi și înțelese. Intervenția avu darul să-l calmeze pe Horhat, care în gînd îi mulțumi lui Dak, căci altfel l-ar fi călcat în picioare pe Junior, ca aperitiv la marea confruntare cu bătrînul Borr.

– Luați-! porunci el, absent la lamentările borrianului. Hot Dak, preiei conducerea Departamentului de interne!

Regretă aproape imediat cele spuse. Se așează la birou și își prinse capul în mîini. Hot Dak este un om integru, pe care nu-l poți manipula cum vrei. Acum este bine să-l ai în fruntea unuia din cele mai importante departamente, dar mai tîrziu? Dacă va dori să schimbe direcția, va avea un dușman mai aprig decît Pardes.

Consideră problema prematură. „Vom găsi soluția la momentul potrivit“, își spuse. Rememoră evenimentele acelei dimineți, satisfăcut de ușurința cu care se petrecuseră. O clipă simți imboldul de a se duce acasă, apoi își aminti și fața i se crispă. Rămase doar cu o întrebare: „Totuși, ce ar fi spus Zula de cele petrecute astăzi?“ În spatele ei, însă, se ascundea alta: „Dacă Zula ar mai putea spune ceva, s-ar mai întîmpla toate aceste lucruri?“

*

* *

KHAN BORR SENIOR!

Cuvintele se leagă între ele după o linie melodică stranie, ca și cum ar simboliza fulgerul, observă Senior cînd ultimele ecouri ale salutului gărzii se stinseră. Intră în birou, într-o dispoziție excelentă. Lucrurile mergeau bine, numărul aderenților la Noua Religie era în continuă creștere. Aruncă o privire pe graficele afișate de monitor și zîmbi. Curba numărului de credincioși în funcție de numărul de predicatori era ascendentă. Visa la clipa saturației, cînd linia se va avînta în sus, atingînd cifra totalului populației galactice. Noi planuri îi treceau prin minte: canalul informatic să poată asigura sincronizarea rugăciunii tuturor oamenilor. Cîtă măreție, o galaxie întreagă introducînd un imn de slavă, în același moment, un imn în cinstea Lui, a Unicului!

Visul îi fu spulberat de un anunț, apărut dintr-o dată pe ecran. „Patrula galactică pe traiectorie spre Borr Khanaria. Contact în două ore.“

– Cîte nave? întrebă Borr răstit.

„37“, apără pe ecran, ștergînd „cîte“ și semnul întrebării.

– Întreabă care este scopul apropierii.

„Lipsă contact.“

Borr rămase pe gînduri. Horhat? Nu, și-ar fi anunțat vizita, ca și Junior. Atunci? Patrula galactică nu se mișcă decît la ordinul unuia din cele două

departamente militare, al Apărării și Internelor, ori la comanda directă a președintelui Consiliului Galactic.

— Alla, Zula! strigă el.

Răspunsul sosi după câteva clipe, îngrozitor de lungi pentru surescitarea lui Borr.

— Imediat la aeronavă, urgent!

Proteste ei le opri strigînd scurt: „Sîntem atacați”, apoi începu să dea ultimele dispoziții:

— Interceptați patrula galactică. Misiunea: nici o navă nu asolizează. Nu permiteți înscrierea pe orbite circumborriene!

— Alarmă aeriană: atacați orice navă străină.

Pe antiaeriană nu se baza prea mult, important era ca patrula să vadă că înaintarea ei nu este permisă. Ordonă și trupelor de sol să intre în alertă și încercă să ia legătura cu Junior. Nu răspundea, la fel și Horhat Zdrahorian. În locul mesajului de contact, monitorul afișa doar apelul, clipind ritmic în semn că legătura nu se stabilise. Alarmat, fugi și el în aeronavă, comandîndu-i viteza maximă spre uzina-laborator.

*

*

*

— Fă-mi legătura cu infogalactul! ordonă Horhat monitorului.

Întîlnirea fusese prestabilită. La primirea mesajului, crainica întrerupse emisiunea și anunță:

— Vi se adresează Horhat Zdrahorian, președintele Consiliului Galactic.

Pe monitor, cursorul scris: „În emisie directă”. Horhat își dresе glasul și începu să citească rar și apăsат textul care defila pe monitorul montat sub camera video:

— Stimați prieteni! După o matură analiză, cîntărind temeinic faptele, am ajuns la concluzia că activitatea grupului condus de Khan Borr Senior a devenit un pericol grav pentru stabilitatea sistemului politic în Galaxie. Cultul Dumnezeului Adevărat, pe care îl propagă cu sprijinul unor bioroboți special instalați, este o sfidare adusă rațiunii și bunului simț! Galaxia noastră nu poate tolera asemenea acte, săvîrșite cu o violență de-a dreptul paranoică! Este cazul să punem capăt terorii exercitate de brutele sale fanatice, pe care doar permisivitatea exagerată a politicii noastre a făcut-o cu putință. Începînd cu această clipă, activitatea Ligii Libertății este legală și-o vom sprijini cu toate forțele. Este meritul Ligii de a fi dezvăluit adevărul despre borrieni și Ordinul lor. Cer tuturor secțiunilor Ordinului să se dezică public de Khan Borr Senior, căci numai astfel vor avea șansa unei activități politice pe viitor.

Întinse mîna spre claviatură și întrerupse legătura.

Khan Borr Senior lovi puternic cu pumnul în masă. Inspiră aer în piept și îi spuse Allei printre dinți:

— Ne-a trădat! A avut dreptate Zula când nu l-a acceptat pe Zdrahorian de bărbat. Are o intuiție fantastică fata noastră! Naivul, partida nu este încă jucată, îl voi zdrobi pe acest trădător, pe el și pe aliații lui! Crede că mă poate învinge? Se înșală, sînt invincibil!

Invincibilitatea îi fu demonstrată de un ușor tremur al solului. Monitorul anunță impersonal distrugerea reședinței Borr în urma unei explozii atomice.

— Cum a fost posibil? răcni Borr spre aparat. Fă-mi legătura cu Dratar! ordonă apoi, amintindu-și că sistemul-expert de apărare nu-i poate furniza, decît date laconice.

— Dratar, spuse aproape rugător, cum a fost posibil ca apărarea noastră să fie străpunsă?

— Excelență, patrula a lansat cîteva sute de rachete. Întreaga forță de apărare s-a concentrat pentru a le distruge, numai că astfel a slăbit altă zonă, pe unde au lansat o a doua salvă. Nici forțele de la sol, nici aeronavele n-au putut face față...

— Și sateliții?

— Distruși, excelență.

Khan Borr făcu o criză de nervi. Urlă, plînsă și îl imploră pe Dratar să nu-i lase să asolizeze. Își reveni o clipă și îl amenință că îl împușcă, dacă o singură navă inamică va ajunge pe solul sfînt al planetei Dumnezeuului Adevărat. Apoi răcni din nou, luă un pahar de pe masă și îl aruncă în monitor. Se enervă și mai rău, pînă cînd simți o durere în cap. „Apoplexie“, își spuse înfricoșat, amintindu-și brusc că băuse și o cană mare cu extract de godex. Încercă să se calmeze și începu să trateze un mesaj, cu indicația de a fi transmis pe canalul informatic:

„Khan Borr Senior către toți membrii Ordinului Borr: Cavaleri! Ridicați-vă la luptă împotriva trădătorului Horhat Zdrahorian, care a trecut de partea rebelilor din Liga Libertății! Toți cavalerii care dispun de nave de luptă să se adune pe orbită în jurul Borr Khanariei! Dragi generali, ofițeri și soldați, alăturați-vă cu toții grupului nostru, pentru a asigura liniștea, ordinea și disciplina în Galaxie. Cei care nu vor da curs acestui apel, vor fi nimiciți fără cruțare!“

Așteptă cîteva clipe și trimise apel pe rețea, bucurîndu-se că nu a uitat să conecteze și uzina, apoi se îndreptă spre claviatură și începu să studieze variantele oferite de expertul-militar.

Horhat Zdrahorian zîmbi satisfăcut cînd primi vestea distrugerii reședinței lui Borr. O clipă se temu că a murit și el, soarta i-ar fi fost prea ușoară, iar jocul prea curînd încheiat, însă știrea difuzării apelului lui Borr îl liniști.

Comută ecranul mural pe imagine, urmărind scenele emise de Hot Dak, aflat la comanda patrulei galactice. Păstră harta zonei într-un colț al ecranului, pentru a putea aprecia situația în ansamblul ei.

Apărarea planetei Borr Khanaria era destul de bine organizată, trebui să recunoască Horhat. Din fericire, numărul aeronavelor disponibile nu era prea mare, iar patrula galactică ataca îndeosebi prin intermediul unor micronavete conduse automat, încărcate cu toată gama de arme imaginabile. Peisajul amintea de un joc video de demult; navele virau brusc, raze laser se încrucișau pretutindeni, rachete țîșneau pentru a fi distruse și, din cînd în cînd, cite o navă exploda într-o jerbă de lumină, împrăștiind schije minuscule în spațiu.

Biorobotii lui Borr distruseră aproape un sfert din micronavele aflate în misiune, dar și numărul lor se înjumătățise. Horhat convocase deja flota galactică pentru a ocupa poziții în hiperspațiu, în vecinătatea Borr Khanariei, însă acest lucru va lua cîteva zeci de ore. În plus se aștepta ca Borr să primească întăriri de la fanaticii săi, precum și de la biorobotii care puteau reuși să pună mîna pe nave. Deja se raportaseră furturi de nave, obligînd flotila să modifice programul navigator, astfel încît să refuze decolarea dacă nu identifică prezența unui anumit pilot la bord.

Mai multe explozii atomice reușiră să distrugă o parte din puținele localități de pe Borr Khanaria. Horhat urmărea să facă planeta nelocuibilă, silîndu-i pe toți să fugă în spațiu, unde nu aveau decît două soluții; fie să se predea patrulei galactice, fie să se lase distruși de tirul încrucișat al navelor. Dar lucrurile mergeau încet, căci pentru fiecare rachetă care își atîngea ținta, alte cîteva mii erau distruse în spațiu de către apărarea antiaeriană a planetei.

Iar obiectivul principal, situat într-o zonă permanent acoperită, rămînea aproape intangibil. Horhat oîta. Războiul cu Borr nu se va termina atît de rapid precum preconizase.

Centrul Internațional Surya este, de fapt, o mică stațiune, așezată într-un luminis al Pădurii Haloviniene. Un total de nouă clădiri, cu unul sau două caturi, constituie, de fapt, centrul, la care se poate ajunge pe șosea ori cu

aeronava. Sala de conferințe este amenajată într-o clădire scundă, cu patru piramide argintii, alăturate câte două pe o jumătate a acoperișului, cealaltă parte putînd servi drept platformă de asolizare pentru aeronavele ușoare. Construcțiile alăturate, cu fațadele în nuanțe de verde și gri adăpostesc birouri și camere pentru invitați. O sală de mese fastuoasă, așezată în clădirea principală, putea fi rapid amenajată pentru a servi unei secțiuni paralele, atunci cînd întrunirile cereau acest lucru. Împrejurimile erau parcă anume alese pentru a înlesni legăturile dintre oameni: o pădure de arbori zibra, întinsă pe mai multe dealuri, lăsînd doar culmile golașe, ca niște cocoșe acoperite de puful ierbii. Numeroase clădiri se răsfireau pretutindeni, îndepărtîndu-se pînă spre localitățile învecinate, pe sub coroanele încărcate de arome ale arborilor.

Pentru înțîlnirea preliminară a Ligii Libertății, centrul fusese dotat cu un modem puternic, capabil să asigure legătura cu oricare din rețelele informatice ale Radaniei. Într-una din clădirile izolate fuseseră cazați ofițeri din trupele speciale, care își asumaseră sarcina asigurării centrului contra unui eventual atac terorist. Evenimentul zilei era comentat pe larg, cîțiva dintre ofițeri participaseră direct la arestarea lui Bah Nog Bang și povesteau celorlalți cum decursese acțiunea. Dar punctul central al discuției rămînea comunicatul lui Horhat Zdrahorian și atacul împotriva Borr Khanariei, anunțat cu o satisfacție nedisimulată de toate posturile planetei. Majoritatea radanienilor rămîneau închiși în case, cu ochii fixați pe imensele ecrane murale, urmărind scenele transmise în direct. Cei nevoiți să plece nu se mulțumeau să privească emisiunea la aparatele portabile ci lăsau instrucțiuni acasă pentru a înregistra orice referire la mersul evenimentelor, pentru ca lupta să nu rămînă necunoscută copiilor lor la vremea potrivită.

Anca Mugur își luase îndatoririle în primire, la consola computerului. Se descurca deja bine în dialectul galactic, limba oficială a întrunirii.

Utilizarea unui computer de complexitatea celor radaniene îi puneă încă probleme deosebite. Ideogramele meniului, afișate de programele utilitare, îi arătau pas cu pas ce avea de făcut și nu era deloc necesar să cunoască limbajul de programare. Rolul ei era mai mult acela de auxiliar al computerului, constatare care o necăjea întrucîtva.

Hart Tausendsasa se arătase încîntat de progresele fetei, mai ales de însușirea rapidă a limbii. Putură discuta în voie ore în șir, împărtășindu-și experiențele plăcute sau mai puțin plăcute ale vieții. Trecură amîndoi peste aspectele dureroase și observară că, în afara lor, nu mai rămînea mare lucru. Hart își petrecuse majoritatea anilor în laboratorul lui Essau, Anca într-o continuă căutare a unei stări de grație care întîrzia să apară, deși cerea ridicol de puțin. Își dădea seama că trecuse de multe ori pe lîngă ceea ce căuta. De fiecare dată însă aparențele erau altele și complexe de o năpădeau din nou, făcînd-o să refuze evidența. Bărbații rezervați îi trezeau suspiciuni, cei expansivi o intimidau, făcînd-o să se retragă în cochilia ei.

După accidentul din munți, viața ei luase o cotitură neașteptată, parcă ar fi renăscut. De fapt, lui Hart și Tor le datora viața, vizitei lor, cu totul

improbabilă după legile statisticii. Pătrunseră în acest nou episod cu timiditatea și candoarea unui copil, încercînd să se mire cît mai puțin, deși fiecare lucru îi stîrnea o mulțime de întrebări. Pe undeva, asta o și ajutase să-și părăsească vechea personalitate, ca un fluture născut din crisalidă. Anca Mugur renăscuse într-un loc pe care nici măcar nu îl putea fixa pe firmament. „Într-adevăr”, își spunea adeseori înainte de a adormi, „sînt în cer!” Lumea aceasta nouă nu avea cîtuși de puțin aparența unui rai și poate tocmai de aceea o găsea interesantă. Asistase mută la relatarea unor lupte; pricepuse mai mult după tonalitatea dură a celui care povestea. Înțelegea că firmamentul este rupt în bucăți, divizat în fracțiuni de interese meschine, pe care le înțînise, păstrînd proporțiile, și în conflictele dintre locuitorii planetei natale.

— Cum se poate ca oamenii să fi evoluat atît de puțin, îl întrebase pe Hart la prima lor discuție mai serioasă.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, făcuse Hart trecînd în revistă toate marile realizări ale civilizației galactice: infogalactul, navele hiperspațiale, super-computerele, prelungirea vieții...

— Și cu toate acestea, spuse Anca, lupta cu Borr seamănă izbitor de mult cu oricare alt conflict pentru putere, chiar și în sînul unei familii. Mijloacele sînt altele, numărul celor implicați este mult mai mare, dar imboldul care declanșează această acțiune este identic.

Hart ridică din umeri, neînțelegînd ce spune fata. Puse acest lucru pe seama dificultăților de exprimare, dar Anca insistă.

— Uite, chiar și computerele sînt foarte asemănătoare cu ale noastre. Sigur, discurile magnetice au capacități enorme, memoria este la limita maximă admisibilă pentru o unitate centrală. Le poți vorbi ca unor oameni, pot formula singure rezolvarea unei probleme, sînt de acord cu toate aceste lucruri, însă ele reprezintă doar o modificare a proporțiilor, nu ceva fundamental nou. De altfel, toate aceste facilități le prevedem și noi, pentru aparatele noastre...

— Asta înseamnă, interveni Hart zîmbind, că în curînd veți bate la ușa Consiliului Galactic!

Anca surîse la amintirea acestei discuții și își continuă lucrul.

Khan Borr Senior se arată satisfăcut de intervenția navelor Ordinului Borr. La început fusese dezamăgit, se așteptase ca la chemarea lui, întreaga flotilă galactică să i se alieze, lăsîndu-l pe Zdrahorian doar cu naveta lui personală. În locul armatei visate sosi doar o patrulă, formată însă, după cum află mai tîrziu, din ofițeri de elită, îndelung antrenați în simulatoare pentru acțiuni de comando. Pe unii îi cunoștea personal și îi remarcase pentru încrîncenarea cu care se aruncau în luptă de dragul senzațiilor tari, dezinteresîndu-se total de scopul luptei. îi atrăsese de partea sa cu ajutorul

unor simulări telesenzoriale extrem de complexe, dar palpitate. Amintindu-și scenariul, se simți și mai exaltat: era vorba despre intervenția în favoarea unei planete atacate concomitent din spațiu și hyperspațiu.

Vestea intervenției stîrnise senzație în mica lume a uzinei-laborator. Din nou se iviră zîmbete pe figurile membrilor clanului Borr, închiși în ei după distrugerea reședinței. La început, o salvă de micronavete apăruse brusc din hyperspațiu, în apropierea navelor-patrulă, atacînd cu tot ce aveau la bord, distrugînd în primele clipe șase dintre ele și silindu-le pe celelalte să se îndepărteze de planetă. Un al doilea val sili patrula galactică să-și lanseze tot stocul de micronavete, avînd de luptat în două direcții acum, și să se retragă prin hyperspațiu pe planeta Adin, pentru realimentare.

Comandoul, condus de căpitanul Fragar, campionul jocului „Comando” propus de Borr, trimise un mesaj de salut Unicului și rămase pe orbită circumborriană. Un sfert din navele sale se plasaseră în hyperspațiu, pentru a încerca să contracareze un eventual atac-surpriză.

Borr ar fi vrut să cheme în apărarea planetei întreg stocul de bioroboți DM, însă cunoștea măsurile luate de trupele galactice pentru a-și asigura navele. Cu inteligența lor redusă, bioroboții nu ar fi fost în stare să spargă cifrul expertului-navigator și să pornească o navă, în scurtul răstimp oferit de alarma lansată după prima încercare eșuată.

Avea un răgaz de cel puțin cîteva ore și cel mult cîteva zile pînă la atacul masiv al flotei galactice. O întrebare îi revenea cu insistență, obsesiv, împiedicîndu-l să se gîndească la altceva: „Ce anume l-a putut determina pe Horhat Zdrahorian să încalce pactul încheiat?

Trădarea fostului aliat îl punea într-o situație dificilă, mai ales că, din cîte lăsau să se înțeleagă informațiile care circulau pe canalul informatic, Ordinul Borr fusese practic desființat și cele două departamente pactizaseră cu președintele Consiliului.

Îl chemă pe Essau la el. Fratele său veni în grabă, agitat, tremurînd de frică să nu-l audă pe Senior cum tună și fulgeră împotriva celui care ar fi lansat montajul video pe rețea. Se aștepta ca, din clipă în clipă, Hart să încerce anihilarea biorobotilor și atunci bănuielele fratelui său se vor alimenta din nou, pe fondul suspiciunilor mai vechi. Se știa urmărit și de aceea își îndeplinea sarcinile cu o scrupulozitate ieșită din comun, agasat continuu de perspectiva unei arestări, ori poate și mai rău.

Senior îl întîmpină cu un suris liniștitor. Essau se așează, răsufliînd ușurat.

— Îți amintești de tinărul acela, informaticianul, de la care ți-am spus să copiezi memoria și să-l faci dispărut?

— Da, răspunse nedumerit Essau. Ți-am trimis reprezentările luate de el în apropierea Stelei Morții...

— Și el?

— Păi, făcu Essau încurcat, s-a întors din misiune și l-am...

— L-ai curățat?

— Da, doar tu ai spus să-l fac dispărut!

– Nu de asta este vorba, zise Senior bătînd nervos cu degetele în masă. Mă interesează dacă i-ai copiat memoria...

– Da, de două ori chiar.

– De ce de două ori? întrebă Senior.

– Pentru că prima dată am neglijat diferența dintre viteza impulsurilor din creier și cea din calculator. Ca urmare, prima copie a murit de bătrînețe după cîteva zile...

– Nu te înțeleg, făcu Senior privindu-l cu atenție.

– L-am creat un mediu artificial, programat, asta a fost greșala mea. Subiectul gîndea prin intermediul impulsurilor din calculator, mult mai rapid decît viteza de propagare a sarcinilor din creier. Așa că și-a trăit viața în cîteva zile, într-un cadru artificial.

– Și a doua oară?

– L-am conectat la senzori acustici și video, care îi aduc informații din afară. Asta îl sincronizează cu mediul...

Senior rămase pe gînduri. Essau, încercînd să ghicească unde vrea să ajungă, continuă:

– Există o „genă a morții” care limitează viața individului. O găsim și în psihic, ca o instrucțiune care spune cînd să se încheie programul. De fapt, gena este determinată de psihic, dar asta nu are importanță. Copiindu-i psihicul, i-am sustras și această informație...

– Se poate modifica? întrebă Senior grav. Își privea fratele cu interes. „Băiatul ăsta știe întotdeauna să meargă în întîmpinarea dorințelor mele”, își spuse cu o undă de admirație.

– În calculator da, foarte simplu. La om nu, știi doar că orice tentativă de programare a unui om înseamnă ștergerea totală a personalității acestuia...

– Bine, îi spuse Senior. Pe ce calculator l-ai încărcat?

– Pe cel de la mine din birou.

Senior îl cunoștea. Era un model din cele mai performante, aproape portabil, însă cu o memorie enormă și o fiabilitate uluitoare pentru capacitatea sa.

– Bine, foarte bine, încuvîntă el spusele lui Essau. Vreau să faci două experiențe: să-l pui pe tînăr să conceapă un program pentru blocarea calculatorului prin canalul informatic. Apoi copiază programul pe o dischetă și șterge memoria calculatorului.

Savură nedumerirea fratelui său, apoi continuă rostind cuvintele apăsate:

– Acolo vei introduce personalitatea mea!

*

*

*

Dan Ronar era bucuros. Pentru prima dată, după ani de zile, casa lor era plină. Venise Abba Garn cu fiul său Uzi, iar Michael Pardes se hotărî să

se stabilească la profesor pînă în preajma întrunirii de la Surya. Kvisq venise și el pentru o zi, onorîndu-și promisiunea făcută profesorului, de a-i întoarce vizita.

Biroul, comod în condiții normale, deveni acum neîncăpător, însă, cu toate insistențele Marthei, refuzară să-și petreacă timpul în sufragerie, sub pretextul că nu vor să facă deranj. În special Pardes insista să rămînă în camera de lucru.

— Dar de ce ne-ai făcut cadou robotul casnic? încercă Martha să-l convingă.

— Ca să-l folosiți sănătoși, răspunse în glumă Pardes. După plecarea noastră, veți avea nevoie de unul din acelea folosite în hoteluri...

Martha nu mai insistă. Îl lăsă în pace, bombănind ceva despre încăpățînarea bărbaților și pregăti hainele de drum pentru soțul ei. În cursul serii urmau să plece cu toții la Centrul Internațional Surya.

Profesorul obișnuia să-și ia cu el, într-o sacoșă, doar strictul necesar. Cîteva cămăși, lenjeria, obiectele de folosință curentă constituiau tot bagajul. Nu era, cum s-ar putea crede, o consecință a deselor atacuri asupra lui, care l-ar fi determinat să caute să aibă mîinile libere, ci o obișnuință din tinerețe, cînd îi plăcea să hoinărească prin munți.

Martha termină repede cu bagajul și se îndreptă spre bucătărie, unde programă meniul și comunică numărul de persoane. Se așeză pe un scaun, ascultînd sunetele scoase de robotul casnic. În scurt timp, monitorul afișă mesajul de încheiere a preparării mesei și Martha pregăti vesela. Din perete se desprinsе brațul de robot și începu să toarne în castron supa aburîndă.

Se duse în birou și îi pofți la masă. Bărbații se hotărîră cu greu să-și întrerupă discuția, în cele din urmă însă căzură de acord cu Martha: nu avea sens să epuizeze subiectele întrunirii, înainte ca ea să înceapă.

În timp ce ei se așezară, Martha aduse castronul cu supă și îl așeză cu grijă pe masă. Se priviră unii pe alții, neștiind care să înceapă. Kwisq luă o mină protocolară și spuse:

— Mai întii doamnele...

Martha zîmbi și își puse supa. Așteptă pînă serviră cu toții apoi le ură poftă bună. Luă lingura în mînă și își aminti cu cîtă plăcere gătea la începutul căsniciei ei cu Dan Ronar. Își făcuse un punct de glorie din a refuza serviciile robotului casnic. Mîncarea gătită de ea i se părea bună, deși recunoștea că nu reușea să-i dea de două ori același gust. Duse lingura la gură, cu gîndul că măcar astăzi trebuie să încerce unul din felurile pe care nu le poți întîlni în meniurile roboților casnici. Măcar astăzi, cînd urma o nouă despărțire de Dan. Spunea că în curînd lucrurile se vor aranja, borrieni vor fi învinși și atunci va reveni la normal. Deși era oarecum implicată și ea, lupta soțului avea un caracter ciudat, straniu, pe care cu greu reușea să-l înțeleagă. Dușmanul era la distanță de ani lumină, nici măcar nu-i putea ghici chipul și totuși loviturile sale ajungeau pînă aici într-un biet cartier al unui oraș oarecare, de pe o planetă invizibilă.

— Jos lingura!

Ordinul urlat de către Pardes o făcu să păteze fața de masă. Se priviră uluiți. Michael răsuflă ușurat văzînd că nimeni nu apucase să guste și se explică:

— Mîncarea este otrăvită!

*

* *

— Și spui că un asemenea program poate face ca robotul casnic să dozeze insecticidul ca pe un condiment? întrebă Senior neîncrezător.

— Numai dacă s-a cerut în prealabil legătura cu Liga Libertății, la Centrul Surya, răspunse Essau încîntat.

— Bine, cel puțin pe Radania vom scăpa de cei mai mulți dintre oponenți.

*

* *

Rdmes Badraban era îngrijorat de evoluția evenimentelor. „Schimbarea la față”, cum defineau kanilienii trădarea lui Horhat Zdrahorian, îi provocase o criză de nervi de o violență ieșită din comun. Nu se calmă pînă cînd nu ucise cu mîna lui pe toți cei aflați în închisoarea din Sada, renumită pentru ușurința cu care își primea vizitatorii și dificultatea de a ieși de acolo. De cînd preluase puterea, profitase de așezarea ei într-un loc izolat pentru a-și înternița acolo dușmanii. Acum, foștii dușmani...

Ordinul Borr se divizase în două grupări: prima era dispusă să accepte fără rezerve îndemnul lui Horhat de a se dezice de Borr și a lupta alături de Liga Libertății pentru Lichidarea religiei impuse de bioroboții misionari; cealaltă, aflată în minoritate, rămînea fermă pe pozițiile stabilite anterior.

În Kanalia nu existau probleme, însă lui Rdmes nu-i convenea să aparțină taberei celui învins. Aderase la o mișcare puternică, atras de șansa de a deveni un lider planetar și, iată, în scurt timp risca să-și vadă actuala poziție periclitată.

Ha Machuca rămăsese, din păcate, unul din puținii săi oameni de încredere, singurul pe care putea conta, atîta timp cît mai avea bani. Gîndul acesta îl întristă și mai mult. Situația economică nu-i era deloc favorabilă; lumea avea nevoie din ce în ce mai puțin de uraniu. Deja, majoritatea utilizatorilor își recondiționau integral deșeurile, iar cu timpii lungi de folosire, stocul de material astfel obținut le asigura o independență de cîteva generații. Mulți au început să strîmbe din nas la prețurile sale, preferînd să cumpere combustibil reciclat, odată cu tehnologia respectivă.

„Se caută tot mai mult produsele informatice”, spunea expertul, arătîndu-i o diagramă îngrijorătoare. Mica firmă a lui Abba Garn avea toate

șansele să aducă, ea singură, tot atâtea venituri cît exploatarea lui de uraniu. În condițiile acestea, viitorul lui Rdmes părea tulbure. După ce va fi lichidat cu Liga Libertății, Ha Machuca va trebui să se ocupe mai serios de acest om. Dar asta numai dacă va reuși... Un avantaj tot îi rămînea: programarea psihică a oamenilor nu i-a reușit decît lui.

Rdmes se hotărî să trimită un mesaj Centrului Internațional Surya, cu gîndul secret ca, dacă Liga va ieși victorioasă în lupta dusă împotriva lui Borr, să nu fie considerat un adept fanatic al religiei acestuia.

Ordonă monitorului să compună un text evaziv și să-l expedieze imediat, apoi ceru o gustare. Mai avea de suportat o întrevedere cu cîțiva generali și simțea nevoia să-și potolească puțin foamea.

Robotul își făcu datoria. Rdmes Badraban muri, ducînd cu sine convingerea că gena Ordinului Borr se activase și îl considerase trădător.

*

*

*

Legănat de mișcarea rimalului, bătrînul ațipise sub soarele arzător al deșertului Neger. Rimalii erau viața lui, îi crescuse de mic copil și nu îi părăsise nici măcar atunci cînd mirajul orașului lăsase în oaze o populație infimă. Prea săraci ca să-și poată cumpăra aeronave, prea atașați de oazele unde trăiau pentru a călători departe, se mulțumeau să-și călărească rimalul în rarele ocazii cînd trebuiau să se miște de la o oază la alta, ori să-și cumpere ceva din oraș.

În ultimii ani rămăsese singurul crescător de rimali din deșert. Oamenii îi apreciau încăpățînarea, întrebîndu-se îngrijorați cine va prelua această sarcină după ce trecerea sa prin lume se va fi săvîrșit.

Oprirea animalului îl trezi din amorțeală. Deschise ochii puțin, cît să nu-l orbească soarele. În zare, obișnuita iluzie a deșertului nu reuși să îl înșele. Privi în jur, fără să vadă nimic deosebit. Departe, nisipul părea că face loc unei întinderi de apă tremurătoare. Zîmbi, amuzîndu-se de amintirea primei sale ieșiri în deșert, cînd îi strigase tatălui său să meargă spre locul din zare, să facă o baie.

Bunicul spunea că apa aceea există într-adevăr, într-un „tărîm al umbrelor”, pe care nu îl pot atinge decît cei foarte curați la suflet. Nu încercase niciodată să-i verifice afirmația, tatăl îi șoptise că nu are rost, în tinerețe încercase în zadar să-l atingă, după săptămîni în șir de spălări și purificări rituale. Fiul său de la oraș spunea că este doar o iluzie, o părere și poate că avea dreptate, după toate cîte le-o fi învățat acolo, cu atîția oameni pricepuți în jurul lui.

Mai privi o dată către lac și începu să clipească des. Ca niciodată, lacul părea că își schimbă forma și vine spre el. În aer simțea parcă o vibrație ciudată, un sunet continuu, abia perceptibil așa cum scoteau une-ori munții cîntători de la marginea pustiului.

Rimalul începu să tremure, pironit locului, ca în fața unui pericol neașteptat. Bătrînul simți colții fricii mușcîndu-i cugetul. Voi să sară de pe animal și să fugă, dar înțelepciunea sa simplă îl domoli, spunîndu-i că oriunde s-ar duce, îl amenință aceeași primejdie. Mai mult, fără rimal nu avea nici cea mai mică șansă de a atinge prima oază. Lipsit de simțul de orientare al animalului, fără să-și poată căra apa cu el, ar muri în cîteva zile.

Rămase călare, înfruntînd soarta cu pieptul gol. Apa fantomatică prinsese forma a două farfurii puse una peste cealaltă și se apropia neîncetat de el. Devenise mai deschisă la culoare, lucea întorcînd lumina de parcă ar fi fost făcută din metal topit. Ajunse la cîteva zeci de pași de el și se opri, plutind în aer. Bătrînul observă că nu face umbră sub ea. Animalul nu mai tremura, își înălțase ușor capul și oscila, ca și cum ar fi simțit arome necunoscute în jur. Obiectul straniu era mare, cît trei-patru oaze, observă bătrînul, intrigat de faptul că în continuare nu se întîmplă nimic. Își îmboldi animalul și fu surprins că acesta îl asculta, absent la ceea ce se petrecea în jurul său.

Drumul său trecea pe sub ciudata apariție. Îl urmă cu strîngere de inimă, gata oricînd să o rupă la fugă. Ajuns dedesubt, observă că soarele nu se mai vede, parcă acoperit de un nor cu contururile tăiate precis, dar cu toate acestea nisipul era luminat. În plus, nici el, nici animalul, nu făceau umbră. Simți cum îl cuprinde din nou teama și își îmboldi rimalul să meargă mai repede. Ascultător, acesta începu să alerge. Bătrînul se chinuia să-și alunge gîndul că se află la poarta tărîmului umbrelor. În ciuda căldurii, simțea o răcoare neplăcută mîngîindu-i spatele. Mergea cu capul aplecat, străduindu-se să lase impresia, unui ipotetic observator, că se dezinteresează total de ceea ce se întîmplă în jurul său.

Cînd depăși zona acoperită de straniul obiect, răsuflă ușurat. După cîteva clipe, curiozitatea îl împinse să-și întoarcă privirile. Îndrăzni chiar să-l cerceteze fătîș, observînd un șir de deschideri ovale, ce se detașau de fond, datorită culorii diferite. Își puse mîna streășină la ochi pentru a putea vedea mai bine. Acum astrul zilei se afla deasupra obiectului, împiedicîndu-i vederea.

În jurul său roiau păsări. Privi mai bine. Păsările aveau trup omenesc.

Anca privea nedumerită agitația din jur. Patru specialiști informaticieni veniseră în grabă, încercînd să înțeleagă ce se întîmplă. Calculatorul Centrului Surya se blocase și, odată cu el, toate terminalele inteligente, care pentru Anca nu erau cu nimic mai prejos decît cele mai bune computere știute pe Ter Ra. Din fericire, datele fuseseră trecute pe suport magnetic, astfel că repunerea în funcțiune nu a fost cel mai dificil lucru. S-a putut afla că blocarea a fost provocată de un program-pirat, introdus prin canalul in-

formatic. Specialiștii Centrului își băteau capul cu un alt program, care să depisteze o tentativă ulterioară de blocare și să anihileze piratul.

Cel mai bun lucru ar fi fost să renunțe la modem și la legătura cu canalul informatic, însă aceasta nu era cu putință. Era nevoie de un permanent schimb de date cu alte rețele de pe Radania ori din Galaxie. Riscul de a introduce programe-pirat pe această cale era mare, însă soluțiile nu vor întârzia să apară, afirmau specialiștii.

O telegramă de la Michael Pardes îi informa despre tentativa de reprogramare a robotului casnic. Din fericire, știrea sosise în timp util: înaintea programului de blocare un alt program-pirat schimbase adresa insecticidului cu aceea a unui condiment. Calculatorul refăcuse circuitele robotului casnic, apoi intrase în funcțiune subrutina care îl blocase.

Știrea, transmisă pe toate canalele, inclusiv pe cel informatic, avertiză întreaga omenire asupra noli turnuri pe care o lua confruntarea cu Borr, recomandînd ca pînă la încheierea luptei să se renunțe, pe cît era cu putință, la activitățile robotizate.

*

* *

Dacă clonarea nu rezolvă integral problema unui duplicat, copierea informației unui creier se poate dovedi un paliativ acceptabil.

Essau își privea fratele, mulțumit de expresia încântată a figurii sale. De pretutindeni soseau știri despre blocări de computere, iar pe Radania numeroși locuitori muriseră ca urmare a unor intoxicații accidentale. Un post fidel vechii structuri a Ordinului Borr perora arătînd că de aceste întâmplări sînt vinovați cei din roiul Reptilei, care au început un așa-numit „atac informatic” împotriva Galaxiei. Sondaje de opinie, după care audiența acestor zvonuri era minimă, îi fuseseră ascunse cu grijă lui Borr.

Senior venise la el împreună cu Lock și Zula. Fata încerca să pară degajată, privirea însă îi trăda starea de tensiune în care se afla. Rămase cîteva clipe, apoi pretextă că trebuie să controleze ceva în secția bioroboților și plecă.

Essau avea un dosar întreg cu propuneri de programe sabotoare, listate după indicațiile tînărului informatician ucis la ordinul lui Senior. Nu avea remușcări, deși îi luase viața în două rînduri. Prima dată se consolase cu ideea că, la urma urmei, o dublură a sa există în memoria calculatorului. A doua oară se folosise de experiența dobîndită cu prilejul îmbătrînirii rapide a primei copii și substituise informațiile trimise de la terminale cu altele, contrafăcute după principiul de bază al teleprezenței. Derularea cu maximum de viteză, la capacitatea oferită de funcționarea computerului în regim de supraconductibilitate, îi oferise tînărului, captiv în circuitele sale, șansa de a muri de bătrînețe într-o singură dimineată.

Puținele clipe în care spectrul tânărului stăruia în conștiința sa obosită le alunga cu gândul că, în definitiv, moartea sa a fost doar o aparență. Viața derulându-i-se în mod normal în memoria calculatorului.

Senior îi întrerupse meditația, spunându-i vesel:

— Ei, ce mai face bătrâna mea dublură?

— Se uită la noi, răspunse Essau după ce privi în treacăt camera videocaptoare. Se temea de ea, ca și cum ar fi fost ochii fratelui său. Și la Senior intuisese o stare de reținere față de dublura sa. De când se încheiasă transferul memoriei, bătrînul evitase orice contact cu el, deși normal ar fi fost să-l încerce curiozitatea de a vorbi cu imaginea sa informatică.

Îl întrebuse dacă are conștiință de sine și Essau ridicase din umeri. „Nu am putea ști cu certitudine decât dacă am fi în locul lui”, răspunse el. Aceeași problemă o ridicau și bioroboții, dar evita să-l spună; știa că ideea l-ar enerva.

Senior se mulțumise să schimbe cîteva cuvinte, apoi plecase bombănind. Dublura sa îl luase în primire pe un ton arogant, întrebându-l de ce își permite să-l deranjeze în timpul siestei. Afară, Essau îl lămurise că i-a programat un prînz de excepție, cu ocazia primei zile petrecute în circuitele computerului. Intuia vag ce nu-i place lui Senior; personalități ca a lui pot fi plăcute dacă sînt privite dinăuntru, dar sînt incomode celor din jur. Senior avea ocazia să se convingă singur de acest lucru.

— I-ai asigurat protecția? întrebă Senior, grijuliu.

— Da, răspunse Essau. I s-a decelat suita care marchează încetarea funcționării și s-a suprimat. Este practic nemuritor... În plus, rezistă și la întreruperea alimentării, datele se stochează pe elementele cele mai încăpătoare pe care le avem la dispoziție. Dacă modulul nu este distrus, și acest lucru nu este tocmai ușor, va supraviețui oricît în hiperspațiu.

— Bine. Lansează-l, ordonă Borr.

— Acum? se miră Lock. Nu așteptăm încheierea conflictului?

— Acum, întrebă Senior fără alte explicații. Era cartea pe care o ținea ascunsă în mîneacă și voia să o joace în timp util.

*

* *

Dan Ronar și prietenii săi sosiră la Centrul Internațional Surya cu o navă pilotată de Michael Pardes. Se temeau să folosească pilotul automat, mai ales după ce evocaseră moartea Xurei Sanzen. Au fost întîmpinați cu bucurie. Majoritatea participanților se cunoșteau între ei. Revederea lui Hart Tausendsasa îl bucură pe Dan Ronar. Îi plăcea tînărul acesta laconic, cu exploziile sale de volubilitate, alternînd cu perioade de muțenie, în care el lucra febril în căutarea unei soluții.

Principalul subiect de discuție era apariția ciudată din deșertul Neger. Ronar nu ascultase ultimele știri, transmise în timp ce ei se pregăteau de

plecare, ori erau pe drum. Înainte de a viziona înregistrarea, ascultară cu mult interes cele povestite pretutindeni în jurul lor. Hart fusese primul care îi interelase:

— Ați auzit despre nava care a asolizat în deșertul Neger?

Se priviră mirați. Kvisq negă, spre bucuria lui Hart, care găsise, în sfârșit, cui să-i povestească totul pe îndelete.

— Este o navă lenticulară, imensă, complet diferită de tot ceea ce cunoaștem noi în Galaxie. A apărut în prezența unui bătrîn crescător de rimali unicul din zonă, dacă nu mă înșel. La început nu l-a crezut nimeni, știi cum este, dacă radarul și stațiile hiperspațiale nu indică nimic, ceea ce vezi nu există...

Pardes zîmbi. Era exact punctul de vedere pe care îl apăsă Hart la prima întîlnire. Spunea: „Cum pot să cred în realitatea unui fenomen, dacă aparatele nu-mi indică nimic?”

— Au crezut că este o halucinație, continuă Hart. În cele din urmă, exasperat de viteza cu care se răspîdea zvonul, guvernul a trimis o patrulă. S-au convins că sînt în fața unei nave extragalactice, ai cărei ocupanți îi neglijau cu desăvîrșire.

Contactul a fost mult mai tîrziu, la a treia vizită, cînd la sfatul bătrînului crescător de rimali, au venit neînarmați, călare pe animalele sale. Spre marea lor surpriză, au constatat că ocupanții navei cunoșteau dialectul galactic. Au declarat că vin dintr-o galaxie îndepărtată și au cerut permisiunea de a instala un post de observație propriu.

— Pentru ce? întrebă Pardes.

— Nu am înțeles nici eu, nici reporterii. Li s-a îngăduit să-și monteze postul și în cîteva minute au ridicat un turn înalt pe care l-au izolat cu un cîmp de forță necunoscut. Din cîte am putut înțelege se așteaptă la evenimente importante, însă nu mi-am putut da seama dacă au misiunea să intervină ori numai să observe.

— Nu cred că vor interveni, spuse Ronar gînditor.

— De ce? întrebă Abba.

— Dacă aveau misiunea să intervină în favoarea noastră, asolizau pe Borr Khanaria. Dacă i-ar fi ajutat pe borrieni, și-ar fi instalat baza pe Adin. Cam atît se știe despre ei, agențiile de știri sînt extrem de zgîrcite cu relatările. Mă rog, dacă facem abstracție de speculații...

— Astea trebuie să fie cele mai interesante, spuse rîzînd Pardes.

— Da, aprobă Hart. O emisiune mariniană afirma că nava este avangarda unei flote cotropitoare extragalactice. O sectă obscură susține că sînt îngerii Domnului Întunericului; alta că, dimpotrivă, ar fi arhanghelii zilei de apoi... În fine, predicatorii lui Borr susțin că, de fapt, nava este slava Unicului, venită să se aștearnă peste sufletele dreptcredincioșilor! După mine, adăugă Hart, sînt observatori neutri. Faptul că au asolizat la noi indică două lucruri: primul, că aici se așteaptă evenimente importante și al doilea, că planeta nu se află în pericol iminent de a fi distrusă.

Îl aprobă gînditori.

*

* *

Hawalla era reprezentantul Ligii de pe Jomb, satelitul colonizat al Radaniei. Călătoria spre centrul Surya se anunța a fi scurtă și fără peripeții, o deplasare de rutină, plicticoasă, numai bună pentru a-l lăsa să-și facă ordine în gânduri. Scăpase ca prin urechile acului de o confruntare cu un misionar al Noii Religii și tensiunea acelor momente se descătușa acum, într-o anxietate tîrzie și fără obiect real. Își aminti scena cu oroare. Îl întâlnise la marginea orașului, în timp ce traversa strada către unul din sediile Ligii. Nu-l observase decît atunci cînd se trezi apostrofat în plină stradă: „Hei, de ce nu te pleci în fața reprezentantului adevărului?” Îl privise uluit. Cu un cap mai înalt ca el, cu barba roșcată agitîndu-se în timp ce vorbea, îl domina net, împrôscîndu-i cuvintele amenințătoare. Și nu se lăsase pînă cînd nu-l silise să îngenuncheze în fața lui, apăsîndu-i umerii cu o forță incredibilă și cerîndu-i să rostească după el: „Mărturisesc credința mea adevărată și pură în Unicul, Khan Borr Senior, Dumnezeu Adevărat!” Abia atunci uriașul îl lăsase în pace, bolborosînd un „Pace ție, frate!” deasupra capului său.

Auzise despre acești misionari borrieni, apăruiți pe Jomb de puțină vreme, însă acum îi întâlnise pentru prima dată. Spera să fie și ultima; aflase că nimeni nu li se poate împotrivi și că forțele ordinii publice au dispoziție să nu intervină, de teama dezlănțuirii unor lupte, fatale pentru cea mai mare parte a populației.

„Au dreptate,” gîndi el. „Asta este treaba armatei!” Se hotărî să ridice, la sedința Ligii, problema acestor misionari, rămasă în suspensie după declanșarea luptei împotriva lui Borr.

Intra în atmosferă. Își prinse centura de siguranță și urmări pe monitor manevrele efectuate de pilotul automat. Discul Radanei îl copleșea, dîndu-i o senzație ciudată, de cer solidificat, în timp ce sub picioarele lui se afla hăul universului. Naveta se răsuci și lucrurile reintrară în normal. Se apropia de Surya; pe harta afișată de monitor, punctul clipitor care simboliza nava era aproape de destinația marcată cu o cruce.

Orizontul basculă aproape fără ca el să-și dea seama. Deasupra capului său, covorul albastru al norilor se apropia vîzînd cu ochii. Alarmat, privi cadranul unde se afișau parametrii de zbor. Linia solului era inversată. Ceru comanda manuală și puse mîna pe manșă, însă servo-mecanismele refuzau să i se supună.

Simți cum îl cuprinde frigul, pe măsură ce pereții navei se încălzeau la roșu.

*

* *

Seara se lăsase peste munți, învăluind arborii pădurii cu o aureolă de mister. Obişnuiți cu luminile orașului, oaspeții se simțeau înconjurați din

toate părțile de un întineric amenințător. Se mulțumeau să se plimbe printre clădiri, în zona luminată, unde se simțeau în siguranță. Foarte puțini îndrăzneau să se avînte pe cărările din împrejurimi, în ciuda marcajului fosforescent.

Hart se îndepărtase, aproape fără să-și dea seama, prins de discuția cu Anca. La cină li se anunțase prăbușirea aeronavei lui Hawalla. Păstrasera un moment de reculegere, promițându-și fiecare că va face tot ce-i va sta în putință pentru ca asemenea evenimente să nu se repete. Hart se închisese în sine, dominat de veșnicul său complex de vinovăție. Din nou simțea mîna lui Borr întinzîndu-se peste nebuloase și roșuri stelare, purtînd o armă făurită și concepută de el, Hart Tausendsasa. Nu se ocupase de programe de sabotaj, asta era sarcina tînărului acela, apărut pe monitor înainte ca Anca să observe blocarea computerului, însă contribuise din plin la conceperea misiunilor.

Îi povestise toate acestea fetei, cu senzația plăcută că se descarcă de o mare greutate.

— Dar bine, cunoșteam aceste lucruri, îi spuse Anca privindu-l în ochi. Le povesteai prietenilor, la Abba Garn. Atunci nu am înțeles. Am făcut legătura mai tîrziu, din frînturi de discuții. Crede-mă, nu are nici o importanță, ceea ce contează este faptul că te afli aici, lîngă noi...

Se opri. Cuvîntul „noi” sunase ciudat și includerea lui Hart în mulțimea desemnată de acest pronume îi făcea plăcere. Tînărul o privi întrebător. Uitase gîndurile negre, de parcă privirea fetei le împrăștiase.

Cîteva clipe pășiră în tăcere. Anca încercă să-l scoată din muțenie provocîndu-l la discuții tehnice. Cu intuiția ei, își dădea seama că era singurul subiect capabil să-i schimbe starea de spirit, indiferent de mobilul care îi aducea proasta dispoziție.

— Hart, cum circulă navele în hiperspațiu?

Tînărul zîmbi, amuzat de stratagema străvezie. Văzîndu-se deconspirată, fata rîse.

— Ei bine, ca să te pedepsesc pentru micul tău șiretlic, îți voi explica. Dar pe scurt, pentru să scopul a fost nobil. Ei bine, secretul, cunoscut în toată Galaxia, constă în faptul că viteza luminii este limitată numai în cele trei dimensiuni ale spațiului. Un obiect situat în afara lor se poate deplasa cu orice viteză, fără a avea de suferit de pe urma „paradoxului temporal”...

Fata nu-l asculta, Hart tăcu și, fără să vrea, îi prinse mîna. Ea se întoarse spre el, fără a fi surprinsă. Privirile li se întîlniră și în liniștea pădurii, întreruptă doar de un foșnet monoton, auziră limpede o voce guturală:

— Frații mei întru credință! Ziua mării judecăți este aproape. Voința Unicului este ca în fața Lui să apară fețele credincioșilor Săi, pentru ca milostenia Sa să aibă prilejul de a face să pălească de invidie sufletele celor mai îndurători dintre sfinți. Să-i netezim calea, fraților, să-i nimicim pe acești păgîni păcătoși, care se adună întru umilirea numelui său.

Se îndepărtară, atenți să nu facă zgomot, apoi începură să alerge spre centru.

Zula Borr se plimba nervoasă prin încăpere. Primele nave ale flotei galactice își făcuseră deja apariția, stabilindu-se în hyperspațiu. „Crucișătoarele galactice” erau aproape invincibile. Și toți uitau tocmai acest lucru esențial, lăsându-se în planuri absurde, fără nici o șansă de realizare.

Trei crucișătoare îi supravegheau acum și nu puteau face nimic pentru a se ascunde. Aveau la bord dispozitive atât de fine, încât îi puteau vedea chiar și aici, în încăperile îngropate sub pământ. Cine știe, poate himera lui Essau s-a realizat în tabăra adversă; o armă cu care îți poți uide adversarul trăgînd de la adăpostul hyperspațiului...

Gîndul o umplu de oroare. Știa că de „acolo” se observă la fel de bine interiorul ca și exteriorul și nu vedea ce anume ar putea împiedica realizarea unei astfel de arme. O eroare grosolană de pilotare ar putea face ca o navă să se materializeze la ei în subteran, iar dacă pilotul este automat, iar nava încărcată cu explozibil...

Își analiză sentimentele cu toată obiectivitatea de care era în stare. Nu-i era frică, sau mai bine zis nu încerca teama aceea explozivă a fricosului, ci una difuză, dar persistentă, răbufnind din timp în timp cu violență. Khan Borr Senior era tatăl ei; în ciuda divergențelor ținea la el, însă ceea ce puneă acum la cale era opera unui nebun incurabil. Planeta era înconjurată de patrula galactică, crucișătoarele luau poziție în jurul ei, neîngăduind nimănui să plece, trupele de intervenție ale Consiliului erau gata de debarcare, se aflau prinși în laț ca un vînat și lui îi ardea de lansat programe-sabotor pe canalul informatic, pentru a doborî cine știe ce nevinovat în celălalt capăt al Galaxiei.

Consultase expertul-monitor al planetei și încremenise. Stupoarea se amesteca penibil cu oroarea iscată de descoperire: Khan Borr Senior umblase la sistemul de stabilizare gravitațională a planetei... Borr Khanaria urma să devină satelitul Stelei Morții, apoi, la a treia rotație, se va angaja pe o traiectorie spiralată spre hăul care absoarbe totul în jur. Iată adevărata cauză a angoasei. Ce spera cu asta, să-l șantajeze pe Horhat? Îl cunoștea bine, ar fi rinjit satisfăcut și i-ar fi dat și un brînci, dacă i-ar fi stat în putință...

Îl întrebuse de ce proceda astfel, dar el țipase la ea, ordonîndu-i să-și țină gura și să nu mai spună nimănui. Nu va spune, nu. Avea o navetă pregătită, gata oricînd să decoleze. Dacă lucrurile vor evolua spre dezastru, gata, scape cine poate! Și cum poate, adăugă ea amintindu-și de navele care orbitau în jurul planetei. În cel mai rău caz va lupta; din cîte știa, pilotarea unei nave în condiții de luptă reală nu era cu mult diferită de simularea unui joc pe computer.

Se și pregătea, în fiecare seară, închisă în camera ei. Petrecea ore în șir în fața monitorului, după ce se decupla de modem și introducea fie „comando”, fie „Luptătorul stelar”, cele mai bune simulatoare de luptă din Galaxie.

Senior o liniștise într-o zi, spunându-i că Fragor este de partea lor și orbitează în jurul planetei, de fapt așa îi și venise ideea fugii.

Dacă un bărbat poate lupta în condițiile astea, o femeie nu poate fi cu nimic mai prejos.

*

* *

Khan Borr Senior urmărea infogalactul scrișnind din dinți. Văzu defilînd la tribună foști adepți ai grupului Borr, care denunțau deschis scopurile și metodele organizației; militari care își exprimau convingerea că roiul Reptilei nu a fost nicicînd o amenințare, ci o farsă pusă la cale de borrieni; oameni simpli, declarînd că religia propăvăduită de misionarii lui Borr este ultima expresie a decăderii conștiinței umane. Și toate aceste lucruri pe canalul informatic, în auzul Galaxiei, fără posibilitatea de a le închide gura.

— Primul lucru pe care îl voi face, după ce voi distruge flotila galactică, va fi să pustiesc Radania! îi spuse el lui Essau.

Acesta înclină capul în mod automat. Ca un releu, dorința fratelui îi declanșase mecanismul gîndirii, centrat pe metodele cele mai eficiente de a-i pune planul în aplicare. Zula intră fără să se anunțe, folosindu-se de codul prioritar pentru a deschide ușa. Îl privi pe Essau semnificativ și acesta părăsi încăperea, mulțumindu-i în gînd Zulei pentru că îi ușurase retragerea. Senior nu sesiză scena, absorbit de imaginile de pe monitor.

Fata se așeză în fața lui, acoperind ecranul. Senior se încruntă, încercă să privească peste umărul ei, apoi întrebă iritat, dar încercînd să-și mascheze simțămintele:

— Ce-i Zula, te supără ceva?

Zula îi privi fața zbîrcită de parcă abia acum i-ar fi observat ridurile. Ochii își pierduseră parcă vioiciunea, privirea devenise fixă, stranie, incapabilă să se dezlipsească de undeva, dintr-o zare văzută numai de el.

— Tată, îi spuse ea blînd. Renunță, te rog, nu mai avem nici o șansă, toată lumea este împotriva noastră!

Ochii bătrînului luciră scurt, tăios. Își privi cu răceală fiica, preț de cîteva clipe, apoi sesiză glasul ei aproape rugător și se împlînzî. Îi spuse cu tonul folosit pe vremuri, în rarele momente cînd găsea răgazul să o alinte:

— Fata mea, tu nu vrei să mă înțelegi... Ei nu mai au nici o șansă, nu eu! Cu fiecare clipă scursă, mă apropii tot mai mult de victorie. Voi fi stăpînul absolut al Galaxiei, ce spun eu — al Universului! Eu, Khan Borr Senior, voi vibra în fiecare particulă a acestui continuu spațio-temporal! Numele meu se va întinde, împreună cu întreaga mea ființă, de la începutul începuturilor pînă la clipa de apoi a lumii, mă înțelegi tu, fata tatii?

Figura bătrînului devenise blîndă, luminoasă și aproape implora înțelegerea. Zula simți că se rupe ceva în ea cînd constată rece, ca un diagnostic al expertului-medical: „E nebun! Categorie, nu-i în toate mințile.”

Senior parcă îi auzi gândul. Chipul i se posomori și îi spuse trist, ca pe un reproș:

— Nu, nu mă înțelegi. Nu crezi că am dreptate, nu ai încredere în mine, tatăl tău!

— Dar bine, ne duci pe toți la moarte sigură! Izbucni Zula simțind că îi dau lacrimile.

— La moarte? Eu? Nu, draga mea, nu. La nemurire vă duc!

Zula simți că o cuprinde deznădejdea. Sperase din tot sufletul că îl va putea convinge să renunțe, însă vedea că nu are cu cine vorbi. Încercă să îl ia altfel, gândind că latura ei cinică îi va fi de mai mult folos:

— La ce nemurire? Acolo, pe Steaua Morții? Zdrobiți, presați într-un terci de neutroni? Hai, tată, vino-ți în fire, nu mai vorbi prostii!

Senior îi zîmbi trist. Cuvintele treceau pe lângă el, răsunînd slab, fără să-și dezvăluie pe deplin înțelesul. Îi spuse ca unui copil rău și încăpățînat, căruia îi atragi atenția din datorie, știind de la bun început că nu te va asculta:

— Zula, acolo materia se transformă în informație! Înțelegi? Iar informația se răspîndește în Univers, ea este structura intimă a lumii! Ea sfidează timpul! Ea, informația, iar informația voi fi eu, Khan Borr Senior!

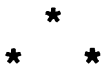
Zula plecă fruntea. Privirea tatălui o durea. Simțea în ochii lui reproș și disperare, nu pentru că refuza să-l înțeleagă, ci pentru că încerca să-l abată convingerea că el este cel care are dreptate. Senior văzu gestul și îl interpretă drept încuviințare, căci urmă:

— Cel care se unește cu Steaua Morții, se unește cu însuși Universul, devine Unic, înțelegi? Da, eu, Khan Borr, voi deveni Unic și Adevărat, voi fi în miezul tuturor lucrurilor, înțelegi?

— Da, tată, te înțeleg, răspunse Zula. Ești unic.

Plecă în fugă, simțind că nu-și poate stăpîni plînsul. În ușa se opri să-și mai privească o dată tatăl, apoi se îndreptă spre lift.

În navetă o aștepta Alla, mama ei.

Essau își prinse capul în palme, cu ochii ațintîți asupra monitorului. Imaginea tridimensională arăta evoluția planetei Borr Khanaria, după intervențiile succesive în sistemul său de stabilizare gravitațională. Imaginea reducea dimensiunile spațiale la un plan, deformat puternic, ca o pîlnie sau, mai curînd, ca o trombă în regiunea Stelei Morții. După prima intervenție, planeta urma să execute trei rotații complete înainte de a fi atrasă într-o mișcare spiralată, spre astrul întunecat, vizibil doar datorită haloului de gaze absorbite de la Galdar.

După fuga Zulei, Borr rătăcise pe coridoarele uzinei, cu ochii pierduți, mut și străin de tot ceea ce îl înconjură. Atunci abla descoperise Essau inter-

venția, la a doua reprogramare, în urma căreia planeta urma să se angajeze direct în căderea fatală. Va dura mult? Nu îndrăzni să întrebe. Știa că astfel își va anula orice speranță, că va rămîne, tremurînd înfricoșat și penibil.

Zîmbi trist, la gîndul că Senior își va împlini visul; razele de lumină se vor întoarce înapoi, nimic nu va răzbi înafară. „O cenzură cosmică perfectă”, remarcă Essau cu bruma de ironie de care mai era capabil. Un corp cosmic închis în sine, iată ce vor deveni cu toții!

Gîndul acesta îl înfioră mai mult decît perspectiva extincției conștiinței. Steaua Morții era, într-adevăr, un simbol care întruchipa perfect grupul Borr; cîndva un gigant, împrăștiind în jur lumină și viață, apoi degenerînd lent dar sigur în acest monstru cosmic, acaparator și nemilos, de parcă s-ar teme și el de propria sa moarte, la fel ca oricare altă ființă, și ar încerca să-și amăgească frica, exercitîndu-și puterea asupra celor din jur.

Ultima comunicare a lui Senior pe canalul informatic îl mirase și mai mult pe Essau: „Iubiții mei credincioși”, spusese Borr Senior, „lau asupra mea toate păcatele Galaxiei, pe care le voi anihila în Steaua Morții. Oricine va rosti Numele Meu, din inimă, cu credință și pioșenie, va fi curățat de relele acestei lumi!”

În spatele aparentei sale bune intenții se ascundeau două lucruri, Essau își cunoștea prea bine fratele pentru a nu-i sesiza mecanismele ascunse ale gîndirii. După teoria lui absurdă, invocarea informației cuprinse în numele său ar cupla individul direct cu structura corespunzătoare a infomateriei. În realitate, gîndi Essau, este aceeași grijă nevrotică pentru păstrarea numelui, un fel de nemurire, de viață trăită în amintirea semenilor, impresionați și ușurați de ideea că cineva suferă pentru ei. Și mulți sînt gata să accepte toate ineptiile, numai pentru că le este mai comod să-și rezolve frămîntările punîndu-le pe seama altuia, devenind totodată sclavii personalității fictive, căreia i s-au încredințat.

Își evaluă mental șansele de a fugi de pe planetă. În principiu, existau, deși erau extrem de mici. Pînă la prima rotire în jurul Stelei Morții, înainte ca goana Borr Khanariei să se încetinească, o navetă din cele existente pe platou putea dobîndi viteza de scăpare. Cu puțin noroc, să se predea, ori să încerce să se plardă în hiperspațiu...

Și după aceea? În definitiv, este la fel de vinovat ca și Senior, poate chiar mai mult, căci fără el planurile fratelui său nu ar fi avut nici o șansă de a se materializa. Horhat Zdrahorian nu i-ar ierta apartenența la clan, mai ales dacă Senior îl scapă din mînă. L-ar considera reprezentantul grupării borriene, chît că pe el l-a interesat latura tehnică și nu cea politică. Da, dar el este cel care a creat legiunea de misionari, „oastea domnului Borr”. Și moartea sutelor de mii de nevinovați, într-un fel, i se datorează direct lui.

Își aminti elanul care îl însufleșea la terminarea facultății, încîntarea cu care își începuse lucrul în uzina-laborator a clanului. Atunci nici măcar nu se întrebese cum vor fi folosite creațiile sale, absorbit de problemele ridicate de comenzile tot mai complexe ale lui Senior. Se îngropase aici, la doi pași de Alla, uitînd de toți și de toate, lucrînd „pentru binele familiei”. Dar „binele

familiei" însemna un rău pentru restul omenirii, iată o judecată simplă — își spusese Essau — care a așteptat să mi se albească părul pentru a se impune conștiinței. Și dacă ar fi observat de la bun început asta, ce ar fi făcut? S-ar fi dus pe Adin să i se alăture lui Șemeș, luptînd împotriva alor săi? Împotriva lui Senior și a Allei? Nu, în nici un caz.

Senior este bolnav, asta-i evident pentru toată lumea. Într-un fel, Essau se simțea vinovat de starea lui Senior, doar făcuse tot ceea ce l-a stat în putință pentru a-i netezi calea spre putere. Asta este boala lui Senior: setea de putere. Și iată ironia sorții: Stăpînul devine robul Puterii, fiecare act îi sporește forța, declanșînd noi și noi mecanisme intime, care vin să-l întunece și mai mult judecata.

Se gîndi să meargă să-i vorbească, să-i explice că, inițial, borrienii au fost promotorii politicii de dezvoltare armonioasă a personalității, că au luptat pentru principiul cunoașterii adevărului despre lume — atunci, la primii pași ai Consiliului Galactic, cînd un grup puternic voia să pună mîna pe putere, intoxicînd canalul informatic cu tot felul de date falsificate —, că Pardes și Șemeș exprimă acum cei mai bine idealurile expuse atunci și că ar fi bine să cedeze și să se supună judecății Consiliului. Ideea îi dădu fiori, apoi îl invadă un val de nemulțumire. Întotdeauna a avut idei utopice despre oameni. Cum să accepte Senior o asemenea umilință, cînd zeci de mii de misionari adună milioane de aderenți la religia lui?

Apoi își dădu seama că prin asta voia de fapt să se salveze pe el însuși, nu pe senior.

*

* *

Lila Trott ceruse monitorului să îi selecteze toate referirile la numele soțului ei, din comunicările zilei. Le afișa una după alta pe ecranul mural, insistînd pe acelea care o pomeneau și pe ea. Cele mai multe luau calea arhivei proprii, depozitate pe un disc de cîțiva megaocteți, cu tăieturi din emisiunile de actualități.

Articolele erau destul de monotone și, cu tot caracterul lor elogios, renunță la citirea lor detaliată, mulțumindu-se cu o trecere în revistă a titlurilor. Unul singur era leșit din comun. Citi cu atenție textul; se referea la dispariția unei nave în deșertul Neger, unde se spune că s-au petrecut o serie de fenomene ciudate. Reporterul, al cărui nume Lila avu grijă să-l indexeze, lansa ipoteza că nava avea misiunea să exploreze locul și că Hot Trott nu este străin de această sarcină.

Lila rămase pe gînduri. Amestecul reporterului îi punea într-o lumină neplăcută. Textul fusese transmis de pe o rețea necunoscută, probabil una a Ligii Libertății, care începea să invadeze căile monitoarelor marinieni. Ciudat i se părea faptul că datele din articol erau foarte precise — data exactă a decolării, tipul aeronavei, numele pilotului — deși despre această misiune știau doar o mîna de oameni de încredere din Ordinul Borr.

Numele organizației îi stârni din nou un sentiment de automulțumire. Aderența lor nu fusese niciodată făcută public, așa că relațiile cu Consiliul Galactic rămăneau bune, fără a mai fi nevoie să dea umiltoarea declarație la care îl obliga Horhat. Este foarte probabil că apartenența lor la Ordinul Borr îi este cunoscută fostului șef al Departamentului de Interne, însă Lila știa că nu poate avea certitudinea absolută, căci ramura lor depindea direct de Lock Borr, care nu dădea socoteală de acțiunile sale decât lui Senior personal.

Trott intră îngîndurat. Se apropie de Lila, o sărută și se așează alături de ea, cu ochii fixați pe ecran.

— Cine a scris chestia asta? spuse el făcînd un semn cu capul spre monitor.

— Liga Libertății, răspunse Lila cu compasiune în glas. Mă surprinde precizia datelor. Misiunea pilotului a fost ultrasecretă.

Trott aprobă în tăcere. Singura explicație este că unul din cei implicați face parte din Ligă, ori au găsit o cale de a descifra mesajele.

— Nu are mare importanță, încercă el să minimalizeze problema. De cînd sifarienii au izolat zona, majoritatea țărilor se interesează de ea. Faptul că a aterizat o navă cosmică este paradoxal, incredibil în ochii celor mai mulți, care nu văd de ce acest eveniment trebuie să rămînă secret. Oricum un lucru știm cu siguranță: după cele transmise de pilot înaintea dispariției sale, nava nu aparține unei planete din Galaxie...

Lila îl privi cu simpatie. De curînd, se certaseră crunt din cauza unei gafe făcute de un grup de misionari, care voiseră să înființeze un lagăr în Marina. Trott sărise ca ars, imaginîndu-și scandalul pe care îl va provoca știrea în țară. Îi refuzase net, în termeni foarte duri, apoi îl înjurase pe Senior în fața Lilei, care se înroșise la față de furie și începuse să-i reproșeze o serie de mărunțisuri din trecutul său. După trei zile de tăcere încăpățînată din partea amîndurora, au ajuns la un compromis: Trott se va dezinteresa de activitatea borrienilor, cu condiția ca acțiunile de pe teritoriul țării să rămînă sub controlul său direct. Cum Lila avea un cuvînt greu de spus în această privință, se împăcară. El îi păstrase o oarecare ranchiună, care după cîteva zile se risipise în fața drăgălăseniilor cu care îl copleșea frumoasa sa soție.

— Cum am putea afla ce se întîmplă în deșertul sifarian? întrebă Hot sincer îngrijorat de amenințarea de peste ocean. Adesea se lăsa influențat de Lila, uneori chiar îi urma punct cu punct sfaturile, în urma unor repetate succese obținute după ce-i ascultase sugestiile. În politică recurgea rar la ele, însă cînd venea vorba de acțiuni directe, nu lua nici o hotărîre pînă nu-și consulta soția.

Lila îl privi așa cum instinctul ei programat o sfătuia că este bine; ochii deschiși, sprincenele arcuite a mirare, sugerînd surpriza și plăcerea de a fi implicată în treburile sale. Soluția o găsisese cu cîteva ore în urmă, o analizase chiar cu ajutorul programului-expert al Ordinului, însă aștepta cîteva clipe, luînd o mină concentrată, pînă cînd rosti anevoie, ca și cum ar calcula încă posibilitățile:

— Nu văd decît o singură soluție: un grup specializat în acțiuni de comando să captureze un ocupant al navei...

Hot tresări. Ideea i se părea extrem de riscantă. După cîteva clipe de tăcere îi spuse:

— Poate ai dreptate, însă nu văd cum se poate realiza acest lucru... Dincolo de cordonul sifarian se află un cîmp de forță, peste care nu se poate trece. Acolo a dispărut și pilotul nostru...

— Uite, îi spuse Lila, ți-aș propune să ne împărțim sarcinile; eu mă voi ocupa de planul răpirii unui extragalactic, iar tu vei sprijini distrugerea emițătorului Ligii Libertății și atacul sediului unde va avea loc Conferința ei, la finele săptămîinii.

Hot o privi posomorît. Tîrgul nu avea nimic avantajos pentru el; poziția și modalitatea de emisie nu erau cunoscute, iar pe de altă parte, un atac direct contra Ligii Libertății acum, după recunoașterea ei de către Consiliul Galactic, înseamnă un război declarat flotei galactice, ceea ce ar fi pur și simplu o absurditate...

Își exprimă temerile, dar Lila surîse și îi spuse:

— Toate aceste lucruri se pot rezolva cumva. Nu este prima dată cînd pe Radania o forță necunoscută atacă violent. Oricum, gruparea principală o vor constitui misionarii, trebuie doar să-ți plasezi oamenii printre ei, pentru a-i sprijini. Ei vor fi forța de șoc, brutală, necruțătoare, misiunea ta este ca, beneficiind de confuzia generală provocată de ei, să nu lași să scape nici unul din conducătorii Ligii. În primul rînd, frații Pardes, bineînțeles. În schimb, eu voi organiza intervenția în deșertul Neger...

— Dacă atacă misionarii, ce rost mai are să intervin și eu? făcu Hot nedumerit. Auzise multe lucruri despre bioroboții lui Borr, dar nu cunoscuse personal nici unul și spera ca ocazia să nu i se ivească.

— Pentru că au un viciu de structură în programare, îi explică Lila. Sînt prea bigoți! Comunicațiile cu ei sînt practic rupte, de cînd sârmanul Senior este izolat pe planeta lui, nu mai putem trimite ordine decît direct, altfel află și ceilalți și acțiunea își pierde sensul. Ultima comandă generală a fost Conferința Ligii Libertății. Există riscul ca Pardes, de pildă, să se prefacă brusc convertit la borrianism și atunci vor ezita, sau îi vor cruța. Aici este nevoie de oameni, Hot, nu de automate... Oricum, cei care vor acționa vor fi acoperiți de soldați practic indestructibili. Tot ceea ce li se cere, este inițiativă și adaptare rapidă la condițiile de pe teren. De restul se vor ocupa bioroboții lui Borr.

Lila rostise cuvîntul „biorobot” cu o intonație ciudată, ca și cum s-ar fi jenat să-l folosească. Hot Trott nu observă, acceptă prin cîteva înclinări ale capului, păstrînd totuși o expresie sceptică.

*

* *

Hart asoliză lîngă poarta lagărului. Înainte de a părăsi cabina își privi imaginea de pe monitor. Îmbrăcase hainele de lucru purtate odinioară în uzina

lui Essau și acest lucru îi producea o senzație neplăcută, ca și cum și-ar fi pătat îmbrăcămintea la o recepție pretențioasă.

Părăsi cabina, privind vesel spre figurile încruntate ale misionarilor grăbiți să înconjoare nava necunoscută. Emblema grupului Borr îi descumpănea, însă intențiile dușmănoase rămăneau vizibile în priviri.

— Pace vouă, scumpi copii ai Unicului, slăvit fie-l Numele, făcu Hart cu o mutră cucernică. Ce-i cu voi, nu-l mai recunoașteți pe acela care a muncit pentru ca voi să puteți împlini porunca?

Rolul lui Tausendsasa în viața lor era obscur pentru bioroboții înzestrați cu o memorie slabă. Își amintea însă de acest om, tratat cu considerație de către fratele Dumnezeului Adevărat, Slăvit fie-l Numele, și care se bucura de o libertate deplină în Raiul Desăvârșit, unde își are El sălașul.

— Am venit la voi, urmă Tausendsasa văzînd că nu se grăbesc să-i răspundă, pentru a verifica modul în care aduceți la îndeplinire poruncile Lui. Deunăzi, stăteam de vorbă cu Unicul, cînd a sosit vestea că unii dintre fil săi și-au pierdut credința în unicitatea Sa. Suferința Lui a fost fără margini... adaugă Hart cu un oftat încărcat de tristețe.

Cei patru paznici îl priviră cu stupefactivă zăbăvire pe figură. Unul dintre ei păși spre Hart și spuse cu o voce încărcată de emoție:

— Cum, fiii Lui, cele mai bune ființe din Univers, și-au pierdut credința?

— Da, întări grav Hart. Au ajuns aproape ca acești supuși dubioși, pe care voi îi îndreptați spre credință. Că dacă n-ați fi voi... făcu Hart însoțindu-și spusele cu un gest evaziv și pornind spre intrare.

Lagărul cuprindea cîteva duzini de barăci, unde se adăposteau în condiții mizerabile zeci de mii de oameni, declarați dubioși de către misionarii din orașul apropiat. I-ar fi exterminat fără milă, însă încarcerările nu conțineau cu laudele și rugăciunile. Compuseră aici imnuri și poeme dedicate lui Borr, plîngeau zilnic la fiecare apel, blestemîndu-și soarta lor de păcătoși, născuți la o distanță atît de mare de Unicul și Adevăratul. Ceva însă nu corespundea standardelor implantate în judecata bioroboților, punîndu-i în imposibilitate de a decide dacă sînt credincioși, și atunci trebuie tratați ca atare, cu asprime dar fără a-i uide, ori terfelesc numele Său în noroi și atunci „plata păcatului e moartea”.

Sosirea lui Hart mobiliză mica așezare. Comenzile răcnite de misionari adunară pe platou mulțimea de oameni. În fața lor o hologramă gigantică a lui Borr se născu, dominînd împrejmuirea cu statura sa impresionantă.

Erau adunați în grupuri de cîte o sută, în fruntea fiecăruia aflîndu-se cîte un „Consilier religios” de tipul Dolf Magog. Mulți bioroboți recunoscuseră în Hart pe tînărul aflat la dreapta fratelui Unicului și îl priviră cu bunăvoință.

— În genunchii! urlă un misionar și întreaga adunare luă o poziție cucernică. Bioroboții rămăseră în picioare. În calitatea lor de ființe superioare, nu-și puteau permite să se roage alături de aceste gunoarie. Sufletul lor pur trebuie să se deschidă către Unicul, în lumina Adevărului, în deplină pace și singurătate. În plus, clipele de extaz, pricinuite de comuniunea lor cu Lumina Vieții, nu trebuie să le distragă atenția de la supravegherea continuă

a posibilibor păcătoși aflați pe platou. Hart sesiză imediat acest aspect și își dădu seama că nu era una din trăsăturile programate, ci o inițiativă proprie, născută în mintea automatelor în urma experienței dobândite în lagăr.

Oamenii îngenuncheați își țineau privirile în țărână, murmurând întruna rugăciunea sacră: „Numele Tău, Khan Borr Senior, Numele Tău este Unic și atotcuprinzător. În numele Tău se ascunde taina vieții și a lumii. Tu ne ești nădejdea și speranța, în Tine găsim bucurie și plăcere. Voia Ta este voia noastră, zîmbetul Tău este fericirea și viața noastră. Ție îți încredințăm, Doamne, sufletul nostru, în mâinile Tale ne punem, încrezători, destinul nostru, în veci slăvit fie-Ți Numele, Khan Borr Senior!”

Bioroboții înclinau capul ritmic, subliniind cuvintele cu o expresie încordată, atenți la comportarea fiecărui om îngenuncheat. Hart îi privi stupefiat. Judecînd după fețele lor, nimeni nu s-ar îndoi că vorbele sînt rostite cu cea mai autentică exaltare. Și totuși, unuia ochii îi scilipeau rece, tăios, altul rostea cuvintele cu accente înălțătoare și o grimasă scîrbită...

Odată încheiată rugăciunea, oamenii rămaseră cu frunțile plecate la pămînt și palmele întinse înainte, ca și cum s-ar pregăti pentru un salt în lumea de apoi a Unicului. Misionarii priviră spre Hart, care păru adîncit în rugăciune. Rosti mut de trei ori Numele, știind bine că roboții pot descifra cuvintele după mișcarea buzelor, apoi începu să se plimbe agitat, căutînd din ochi dispozitivul de proiecție a hologramei.

— Supuși credincioși ai Unicului, vă aduc salutul celui Sfînt, făcu el fără a lăsa să se înțeleagă cui se adresează. Numele Său, cel binecuvîntat, v-a luminat cugetul în spiritul dreptei credințe. Vă aduc înregistrarea cuvîntului, așa cum Mi-a poruncit să fac.

Îl chemă cu un gest autoritar pe cel mai apropiat misionar și îi întinse o dischetă, după ce în prealabil o sărută evlavios. Nu se lansase într-un discurs mai lung, deoarece știa bine că orice cuvinte, rostite de altcineva în afara lui Borr, au un efect redus asupra psihicului automatelor; cu excepția celor socotite blasfemii, desigur.

Presupunerea lui Hart se dovedi adevărată. Holograma reprezentîndu-l pe Borr se animă în momentul în care cuvintele de pe dischetă au fost deciptate de computer:

— În genunchi păcătoșilor, făpturi de nimic ce sînteți! Ați năpăstuit ființe credincioase mie, în loc să vă ocupați de cei fără de credință, să-i aduceți pe calea cea dreaptă! Nepriceperea voastră este un păcat mai grav decît lipsa credinței, mișei ce sînteți! Nu sînteți buni nici să faceți umbră solului, păcătoșilor. V-am scos de la inima mea, pieriți!

METH! METH! METH!

Hart se întoarse într-o parte, îngenunchind în fața hologramei. Era complet lipsit de apărare, de acum înainte. Se afla la cheremul bioroboților. Cîteva clipe domni o liniște mormîntală, apoi se făcură auzite vaiete și țipete de neputință. Mirosul de ars îi aduse vestea succesului. Rămase încă puțin timp aplecat, temîndu-se de o descărcare accidentală a laserelor încorporate în biomecanismele ucigașe, apoi țîșni în picioare.

Oamenii rămaseră prosternați, neîndrăznind să-și ridice privirile de la sol. În fața lui Hart, un misionar îl privea cu ochi sticloși și mâinile întinse spre el. Încremeni, așteptînd din clipă în clipă descărcarea fatală, care însă întîrzie să vină. Îndrăzni să se apropie de biorobot, fără ca acesta să reacționeze într-un fel. Îl atinse și uriașul se prăbuși ca o păpușă de cîrpă.

— Hei, voi ăștia, strigă Hart mulțimii îngenunchiate. Sînteți liberi, ce mai așteptați?

Se îndreaptă spre navă, cu gîndul penibil că le dăruise ceva cu care nu știau ce să facă.

*

* *

Ha Machuca zîmbi în barbă, văzînd clădirea ascunsă între munți. Aici era, după indicațiile sale, centrul nodal al informațiilor transmise de Liga Libertății. A doua zi urma să înceapă consfătuirea galactică și gîndul că informațiile acumulate aici vor deveni inutilizabile îl făcea să se simtă cît se poate de vesel.

Sesizase din primul moment că stația este complet automată. Probabil cei din Ligă scontaseră mult pe situarea ei într-o zonă greu accesibilă, sub înfățișarea unei banale stații meteo. Cîteva antene pentru legătura cu sateliții asigurau conexiunea cu centrele individuale de transmisie. Undeva, probabil la Centrul Surya, se întocmea programul central, adus și el aici pe aceeași cale și apoi injectat pe canalul informatic.

Ha Machuca zîmbi satisfăcut. Indiferent de calitatea sistemului de pază, distrugerea centrului nu punea nici o problemă. Îi felicită în gînd pe spionii și specialiștii marinieni care reușiseră să localizeze punctul prin care intrau informațiile în rețea.

Mergea în fruntea grupului, împrăștiind continuu în fața lui o substanță menită să facă vizibile eventualele raze infraroșii din sistemul de celule fotoelectrice. Pînă la ușa clădirii nu întîlni nici unul. Detectorul nu indică nici alte tipuri de unde din gama celor curent folosite de către detectoarele de prezență. „Ăștia ori sînt siguri de secretul amplasării, ori au ceva mai sofisticat în interior, ori nu sînt normali“, gîndi Machuca. „De fapt“, adăugă el după cîteva clipe, „de ce și-ar face probleme cu paza? Cîteva închizitoare normale asigură o pază eficientă pentru un curios. Dacă cineva este decis să distrugă centrul de emisie nu se va lăsa impresionat de o alarmă, mai ales că în pustietatea asta nu va veni nimeni să-l deranjeze“.

Dacă ultima idee este cea valabilă, atunci treaba se anunța a fi extrem de ușoară. Încurajat, apăsă butonul care trebuia să deschidă ușa, fără nici un rezultat. Sub el era o mufă pentru conectarea cu un microcalculator, prin care se programa cifrul. După dispunerea conexiunilor, părea unul comun. Scoase un asemenea dispozitiv din buzunar, îl cuplă, încîntat că displaiul indică existența legăturii cu computerul din interior. Dimensiunea mică a dispozitivului nu îngăduia o căutare programată a codului, așa că Ha Machuca

folosi interfața unui minicalculator cu un program specializat în spargerea cifrurilor.

Ușa se deschise fără nici un sunet. Unul din oamenii lui Machuca rămase afară, iar ceilalți pătrunseră, cu aruncătoarele de plasmă în mână, într-un mic coridor. A doua ușă a fost deschisă la fel ca cea dintâi. Intrară într-o cameră spațioasă, cu pereții încărcăți de aparatură. Dintr-o singură privire, Ha Machuca făcu bilanțul: modemuri pentru comunicații cu sisteme informatice, câteva unități centrale, dispozitive pentru urmărirea sateliților. Lângă ușă, un ecran mural. Câteva salve ale aruncătoarelor de plasmă și două trei grenade ar fi ajuns.

Înainte ca Ha Machuca să dea ordinele necesare, ecranul mural se activă. În colțul din dreapta-sus, obșnuitul semn al testului de vizionare, fixat pe maximum de audiență. În stînga, o inscripție: „În direct”, sub care clipea emblema Ligii.

Pe ecran, în prim plan și în relief, figura uluită a lui Ha Machuca.

Cei zece membri ai comandoului își priviră sceptici comandantul. În fața lor, în zare, se vedea silueta întunecată a uriașei nave, încremenită la mică distanță deasupra solului. În unghi drept față de poziția ei se putea zări turnul misterios, protejat de cîmpul de forță. Părea un pilon alcătuit din sfere strălucitoare, sprijinite una peste alta. Vîrfurile se pierdea în cerul noros. În jurul pilonului aerul era ușor luminiscent, ca o perdea fină pornind din vîrf și lărgindu-se către bază.

— Bătrînul dresor de rimali spunea că a trecut netulburat pe sub navă, spuse comandantul, un bărbat uscățiv și înalt, participant la aproape toate acțiunile de comando inițiate în ultimul an. Planul său era de o simplitate remarcabilă, de aceea și fusese aprobat de către superiorii săi, fără rezerve: se vor apropia de nava extragalactică spre seară și vor petrece noaptea în apropierea ei.

Dimineața vor încerca să captureze un ocupant al navei, aruncînd asupra lui o plasă specială care se închidea în jurul lui, împiedicîndu-i orice mișcare, fără să-l facă însă nici un rău. Din cîte le povestise bătrînul, vizitatorii zburau cu ajutorul unor aripi mari, albe; desigur, o exagerare ori o festă jucată de imaginația exacerbată, care nu știe să discearnă între un aparat de zbor individual și o pereche de aripi.

Ceilalți membri ai comandoului erau neîncrezători în șansele de reușită ale planului, deoarece nu vedeau cum ceilalți pasageri ar sta cu „aripile în sin”, fără să intervină, în timp, ce unul din camarazii lor este răpit. Să folosească arme, le fusese interzis, riscul riposte și al unui scandal ulterior fiind prea mari pe fundalul frămîntărilor extragalactice, care ar interveni, utilizînd aceleași plase, fără însă a-i captura.

Noaptea urmau să o petreacă în deșert, ca niște călători ai unei caravane oarecare. E drept că popasul unei nave rapide în apropierea bazei extragalactice putea stîrni bănuiele, însă comandantul explicase că, în cazul unor ființe complet diferite de ei, trebuie luată în considerare și deosebirea de obiceiuri, lucru ce nu poate fi neglijat într-o asemenea situație. Pur și simplu, el spera ca apropierea lor să treacă neobservată, vizitatorii manifestînd un dezinteres total față de ceea ce se petrecea în jurul lor.

S-au culcat în cabina navei, după ce au activat senzorii exteriori de apropiere. Monitorul fusese instruit să-i trezească înainte de zorii zilei, în caz că nu se întîmplă nimic deosebit în timpul nopții.

Semnalul matinal i-a trezit pe toți dintr-un somn greu, cu multe vise pe care voiră să și le povestească imediat, însă le uitară pe loc. Cîteva clipe s-au privit mirați, apoi s-au grupat în fața navei, pentru un dejun.

Răsăritul l-a găsit sporovăind așezați pe nisip, cu termosul în mînă. Cîntau o melodie despre valurile de nisip care legănau o corabie fantomă, cu ochii ațîntiți asupra imensei nave oprite în apropierea lor.

Cînd din ea au apărut siluete umane, le-au făcut gesturi vesele cu mîna și au chiuit de bucurie, văzînd că li se răspunde la semne.

După ce și-au terminat mîncarea, s-au suit în navă și s-au întors, liniștiți acasă.

Flotila galactică se îndrepta cu maximum de viteză spre Radania. După o luptă scurtă dar decisivă, navele care apărau Borr Khanaria fuseseră distruse. Cîteva zeci de explozii nucleare spulberaseră majoritatea punctelor de apărare, însă o debarcare masivă rămînea o acțiune riscantă.

După ordinul transmis de Borr misionarilor, de a ataca Radania cu orice preț, și devierea orbitei planetei spre steaua Morții, Horhat hotărîse ca o cincime din flotă să rămînă lîngă planetă, iar restul să asigure securitatea consfătuirii.

Se temea îndeosebi de un punct critic în drumul planetei, unde Borr ar fi putut să-i accelereze mișcarea, proiectînd-o în spațiu. Calculele expertului arătau că existau cîteva zeci de momente, în care un pilot abil s-ar putea pierde în hiperspațiu, de aceea lăsase un număr destul de însemnat de nave în jurul planetei.

Harta Borr Khanariei fusese etalată pe peretele din dreapta sa, afișînd cu ostentație punctele distruse. Horhat încă nu realizase că de la moartea Zulei nu mai trecuse pe acasă.

Un raport îl agasa. Era vorba despre o navă de proveniență extragalactică, asolizată într-un deșert de pe Radania. Un comando, trimis de Hot Trott probabil, se întorsese fără să facă nimic, uitînd complet misiunea primită! — după cum se sublinia pe monitor.

Acum îi părea rău că deține funcția supremă în Consiliul Galactic. În vechea sa calitate ar fi reușit să găsească un pretext pentru a distruge Borr Khanaria, cu stăpînul ei cu tot.

Privi trist în jur. În galaxie era un moment de calm aparent cînd navele inamice alergau una în întîmpinarea celeilalte, cu înversunarea sinucigașului obsedat de ideea de a-și sparge capul de pereți. Monitoarele afișau, tăcute, diferite sectoare și navele prezente acolo. Ecranul mural rămăsese cuplat pe harta sistemului Galdor, cu Adin și Borr Khanaria în prim plan. Colțul din stînga afișa numărătoarea inversă pînă la punctul critic în cursa lui Borr. Îl privi tăcut și se simțea gol pe dinăuntru, penibil și obsedat. Pereții parcă erau mai îndepărtați ca de obicei, ostili, reci și indiferenți.

Și pentru prima dată după multă vreme se simți singur, izolat de lumea din jur de un zid clădit de el însuși cu mîgală, un zid pe care acum nu îl mai putea sări.

*

* *

—Erau gînduri... șopti Hart arătîndu-i fetei discheta înregistrată de ea.

Anca îl privi uimită:

—Cum adică gînduri?

—Sînt idelle și reprezentările unui grup de oameni despre modalitatea de a ataca și răpi un extragalactic din deșertul Neger. Sînt structurate într-un fișier alcătuit din zece pagini, probabil gîndurile fiecărui membru al trupei.

—Dar cum au ajuns în calculator? făcu Anca neîncrezătoare.

—Nu știu. Dacă acest computer ar capta gîndurile oamenilor, am fi observat pînă acum. Cel mai probabil lucru este că poate intra în legătură cu extragalacticii...

—Am fi observat și asta pînă acum, remarcă Anca gînditoare. În plus, nu văd cum le-am transmite mesaje. Aici cred că este ceva, un fenomen secundar.

—La ce? întrebă Hart amuzat de figura concentrată a fetei.

—Asta aș vrea să știu și eu, șopti ea în loc de răspuns.

Hart îi prinse mîna și porniră să se plimbe tăcuți pe aleile parcului.

*

* *

—Un singur biorobot, unul singur, dacă ajunge în sala conferinței Ligii, ne poate uide pe toți, făcu Pardes furios. Înțeleg să mă bat cu ei, dar nu să mă ascund ca un șoarece. Hart și-a creat un adevărat expert în vocea lui Borr, mai nou se distrează pronunțînd discursuri pe care interfața lui pro-

gramabilă le transferă direct în singura voce de care ascultă bioroboții, însă asta nu îndepărtează decât grosul pericolului...

— Vrei să spui, exclamă fratele său, că nu toți bioroboții vor fi distruși?

— Exact, întări Michael. Nu pentru că discursul nu le-ar anula programul, ci pentru simplul motiv că se poate ca unul, unul singur, să nu-l asculte dintr-un motiv oarecare și să se supună ordinului de a ne ataca. Singura noastră șansă ar fi să-l derutăm, simulând un elogiu adus lui Borr, ceea ce mi se pare total inacceptabil.

— Evident, exclamă Rafael. Oricare dintre membrii Ligii ar refuza categoric acest lucru, chiar cu riscul de a fi ucis!

— Și atunci ce propui? întrebă Michael observând abia acum calmul întipărit pe figura fratelui său.

— Să acționăm în două etape!

*

* *

Khan Borr Senior rățacea abătut prin culoarele aproape pustii ale uzinei-laborator. Majoritatea celor care lucraseră aici au fost trimiși la suprafață, pentru a deservi monitoarele apărării antiaeriene. De fapt, scopul principal era de a asigura rezistența în cazul unei debarcări, căci apărarea putea fi comandată și din interiorul uzinei.

Lock încercase să fugă, însă pierise în luptă cu patrula galactică. Înregistrarea mesajelor schimbate de nave o transmisese pe rețeaua internă a uzinei, după ce tăiase exclamația de surpriză a unui pilot: „Păzea, nebunul ăsta ne atacă!”

Agitația din jur făcuse loc unei liniști enervante. Senior fusese obișnuit să îc nore mulțimea de oameni amestecați cu bioroboți, dar lipsa lor din peisaj îl neliniștea. Zidurile mohorâte își făceau simțită prezența inducându-i o stare de agitație necunoscută pînă atunci. Înainte de ultimele evenimente se retrăgea adesea în biroul său, stînd ore în șir în deplină singurătate. Dar niciodată nu fusese atît de lipsit de orice prezență, de parcă dublul său i-ar fi extras, o dată cu copierea memoriei, și acel observator intern cu care oamenii discută de obicei. Acum vocea interioară tăcea, iar gîndurile se nășteau greoi, simple enunțuri seci, golite de orice emoție.

Singurul din familie care rămăsese lîngă el era Essau, dar acest lucru nu-i aducea nici o bucurie. Fratele său refuza categoric să îl vadă și se blocase într-un colț al uzinei, de unde nu l-ar fi putut scoate decât distrugînd patru uși blindate.

Ajunse în fața ușii biroului său, lăsată deblocată, și o deschise furios cu piciorul. Monitoarele răspîndeau o plăcută lumină multicoloră, care însă îl enervă și mai tare.

Detectîndu-i prezența prin traductoarele capacitive, terminalul îi afișă pe ecranul mural traseul urmat de planetă. În condițiile existente, Borr Khanaria urma să se angajeze pe o orbită circulară în jurul Steii Morții, cu un timp

lung de cădere. Există un punct unde o mică schimbare în unghiul de apropiere putea transforma câmpul gravitațional al găurii negre într-o praștie cosmică, aruncînd planeta în spațiul sideral. Frînarea mișcării ar duce la prăbușirea pe suprafața astrului...

- Și ce vrei de la mine? se răsti Senior, nedumerit.
- Decizia pentru punctul critic, răspunse terminalul monoton.
- Bine. Aleg varianta a treia, prăbușirea.
- Prea bine, stăpîne!

Remarca îl scoase din sărite. „Stăpînul cui?” urlă el dînd cu piciorul în birou. O clipă îl fulgeră ideea că, în prima variantă, ar putea profita de traiectorie pentru a încerca o evadare în hiperspațiu. Unde? Renunță la gîndul salvării și rise în hohote imaginîndu-și surpriza generală cînd, după prăbușirea în hăul negru, îl vor vedea și auzi pretutindeni în Univers.

*

* *

Dolf Magog nr. 808 își cuplase creierul cu computerul navei. Nu avea încredere în calculator, deși fusese sfințit de însuși Unicul. Nu avea noțiuni de programare, însă își dădea seama că se putea proceda în așa fel încît mașina să vorbească în termeni mai reverențioși. Acest aspect se transformase într-o adevărată fobie — aceea de a se adresa direct unui computer — și prefera să-și substituie simțurile cu semnalele date de senzorii navei. O biată jucărie, în comparație cu propria sa complexitate, dar ce senzații fantastice poate încerca astfel. Privirea i se deschide dintr-o dată, devine panoramică, mersul normal al motoarelor îi produce o stare euforică, iar impactul micrometeoritilor seamănă cu atingerea plăcută dată de stropii unei ploii de vară ce cad pe pielea încinsă de soare.

Oamenii, desigur, nu pot gusta asemenea senzații. Creierul lor firav, de păcătoși cu credință îndoielnică, suferă de prea multă imaginație, se sperie și se îmbolnăvește. Biete ființe inferioare, sclavi ai ignoranței, nu sînt în stare nici măcar să recunoască lumina adevărului, atunci cînd le este adusă pe tavă.

Nu-și putea imagina cum de au reușit să le reziste pînă acum. Porniseră zeci de mii de nave, dinspre toate colțurile Galaxiei, întru slava Uniculului, pentru pedepsirea ereticilor din Radania și abia au rămas cîteva mii după primele întîlniri cu patrula galactică. Victoria păcătoșilor îl contraria: să fie oare o încercare a credinței lor, pusă la cale de Unicul? Ori a sosit ceasul Adevărului și Neprețuitul a hotărît să-i cheme lîngă el, la dreapta lui, pentru marea judecată de apoi, cînd informația păcătoșilor va fi pirjolită în focul entropiei, iar cea a adepților divinei credințe va fi glorificată și multiplicată, pentru a umple Universul?

Radania este aici la doi pași. Misiunea lor pacifistă este gata să înceapă. Își imaginează cu plăcere nava, ca o haină preotească, survolînd adunarea

ereticiiilor și pustiind totul în jur. Apoi ei, cavalerii Unicului, fiii Noii Credințe, vor coborî și vor arde totul în jur cu focul purificator, divin, cu care i-a înzestrat Unicul. Vor înălța Imnuri și se vor ruga în ruinele fumegînde, pentru ca Numele Lui să trăiască veșnic în fiecare celulă vie, în fiecare atom al Lumii.

Simți semnalele radarurilor ca pe o învăluire de gaze urît mirositoare. Recunoscui în modulații codul patrului galactice, care le cerea să se identifice. Privi în jurul său cu mîndrie: navele binecuvîntate semănau cu niște păsări uriașe, devoratoare, venite din lumea Adevărului pentru a răspîndi Lumina în jur. Schimbă între ei mesaje de salut și se aruncară în luptă strigînd: „În numele Dumnezeului Adevărat, al unicului Khan Borr Senior, la atac!”

Goddan comanda patrula galactică de peste douăzeci de ani. Avea la activ zeci de mil de ore de zbor, petrecute în simulatoare și cîteva mii de misiuni de cercetare. Escadrila sa capturase nave transportoare cu încărcătură de contrabandă, stîrpise un început de piraterie cosmică și înăbușise cîteva răscoale. Pe drept cuvînt, fusese declarată cea mai încercată formație de luptă din Galaxie.

Pilotul automat și expertul de zbor îi erau prietenii cei mai apropiați, lîngă care își petrecuse o mare parte a vieții. Obținuse aprobarea să le personalizeze vocile, deși cu multă greutate, căci dorința lui implica modificarea structurii memoriei și o altă interfață vocală, nestandardizată încă în flotilă. Primul, Oddie, era un glumeț, cu aparența unui meseriaș, ușor iritabil și care nu se sfia să recurgă și la expresii tari, în împrejurări mai dificile. În calmul de după misiune regreta, își cerea scuze și devenea lingușitor, încercînd să intre din nou în grațiile prietenului său mai mare.

Cod, expertul navigator, avea o voce feminină, senzuală, de o tonalitate gravă, serioasă. Nu se enerva niciodată și îl iubea cu pasiune pe comandant, dar se sfia să o recunoască.

Cînd navele inamice s-au ivit pe ecranele monitoarelor, Goddan tocmai încerca să-l împace pe Oddie cu Cod. O altă toană de-a sa: ceruse programatorului ca, din cînd în cînd, cei doi să se certe și să nu se împace decît la insistențele sale. Acesta a fost lucrul cel mai greu de obținut. A reușit să-l convingă doar acceptînd introducerea unei variabile indicator de pericol, care să anuleze instantaneu animozitatea dintre cele două programe.

- Dragule, spune-i lui Oddie să intre în alertă.
- Nu este nevoie, îi am pe hartă!
- Gata cu scandalul, făcu Goddan. La treabă!

Lansă un chiuit vesel și își fixă ochii pe monitor. Escadrila țîşni din hiper-spăţiu în preajma inamicului, în imediata apropiere a liniei de siguranţă. Îndată după schimbul mesajelor de identificare, lansă un atac masiv cu nave automate. Spaţiul se umplu cu fulgerări şi explozii, ca un enorm foc de artificii. Lupta dură doar câteva clipe, neputînd fi reconstituită decît mult mai tîrziu, după derularea cu încetinitorul a înregistrărilor flotilei galactice. Piloţii abia dacă apucau să vadă crîmpele din marea scenă desfăşurată sub ochii lor, mulţi erau orbiţi şi nu mai ştiau dacă a explodat nava lor ori a vecinului, decît în clipa în care îşi reveneau.

Escadrila borrienilor deţinea o majoritate covîrşitoare. Patrula galactică a lui Goddan îşi isprăvisc de mult rezervele de nave automate şi trecuse la lupta directă. Asta după primele momente ale confruntării. Din fericire, misionarii galactici aveau puţine asemenea nave şi se angajară şi ei în luptă. Antrenamentul dur al piloţilor îi ajută puţin în aceste clipe cînd, de fapt, luptau programele-expert. Rapiditatea execuţiei, mulţimea factorilor de luat în considerare, multitudinea ţintelor, arborii de decizie complicaţi, toate acestea făceau din pilot un spectator neajutorat, menit să intervină doar pentru a aduce nava la bază, în cursul unei defecţiuni.

Retragerea a fost decisă de către piloţii automaţi. Goddan se certase cumplit cu Oddie, care s-a blocat. Porni la luptă, încurajat de Cod cu „Sînt aici, lîngă tine, dragule. Te voi urma oriunde!”

După ce distruse nava celui care părea să fie conducătorul escadrilei borriene, Goddan îşi întîlni iubita. Purta o rochie albă, cu dantele şi păşea uşor, venind către el prin ceaţa transparentă. Ochii îi străluceau, iar adierea uşoară a vîntului cosmic îi flutura părul lung, auriu. Păşi alături de ea printre stele, părăsindu-şi nava devenită acum o minge de foc violaceu, care se umfla încet, încet, în spatele său, atînsă concomitent de jeturi de plasmă şi fascicule laser.

★

★ ★

Senior se așeză tăcut în fotoliu. În uzina-laborator nu mai rămăsese nimeni, cu excepția lui și a lui Essau, baricadat într-unul din sectoarele administrative, surd și mut la toate apelurile sale. Privi ecranul mural cu satisfacție: de pretutindeni, navele dragilor săi bioroboți avansau spre Radania. Vor pieri multe în confruntarea cu flota galactică, dar vor rămîne destule pentru a nimici pînă și amintirea Ligii Libertății.

Se întreba adeseori cum va decurge ultima etapă a călătoriei sale, însă nu avu curajul să consulte expertul. Este ca și cum cineva ți-ar explica, punct cu punct, fazele morții, își spuse el. Dispare frica? Nu, va fi exact aceeași teamă, dublată de tendința de a urmări dacă informația este exactă. Lui nu-i era frică; ce anume ar putea înflora pe cel care se va naște

din nou? Ce proști sînt oamenii! Lumea întregă, Universul, toate cele înconjurătoare, sînt de fapt în interiorul unei găuri negre! Iar Steaua Morții nu este altceva decît locul prin care informația se recirculă, pentru a pune bazele noii structuri a lumii. Iar baza ei, conștiința Universului, va fi el, Khan Borr Senior...

Privi din nou ecranul. Navele sale se apropiau de Jomb, pe o traiectorie care urma să întâlnească Radania în preziua întrunirii. Rapoartele indicau că toți reprezentanții Ligii au ajuns cu bine la destinație. Acum este momentul! Își spuse strîngînd pumnul.

Se îndulosea gîndindu-se la armata sa de misionari blînzi și credincioși. Ce ochi mari, umezi și mirați făceau la vederea lui... Cum i se prosternau la picioare, gata să-i îndeplinească orice dorință, sărmanii! Vor rămîne paznicii fideli ai credinței sale, o vor răspîndi în Galaxie, ei vor fi cei care îi vor auzi numele în șoapta vîntului ori în vuietul cascadelor.

Simți nevoia să le vorbească. Intra, de altfel, în programul său o ultimă cuvîntare — ceva mai tîrziu, după nimicirea inamicului — însă graficul afișat la monitorul din dreapta arăta că prăbușirea este mai rapidă decît s-a calculat inițial. Curînd, prea curînd, se va apropia de zona din care comunicațiile obișnuite încetează. Dar canalul informatic? Dacă se distruge rețeaua de computere, aflată și așa aproape de limita critică a dimensiunii datorită undelor de șoc electromagnetic, provocate de explozia nucleară, atunci desigur că va înceta și transmisia. Mai bine va vorbi acum, să le rămînă în memorie ca o ultimă îmbărbătare a celui Unic, plecat să spele păcatele omenirii în hăul Stelei Morții.

Comută imaginea pe ecranul mural. Crainicul tocmai transmitea știrile. Porni modemul și se cuplă la rețea, activînd programul de înlocuire a informației rezidente. Își reținu zimbetul, păstrînd o imagine sobră pentru a impresiona publicul, și după cîteva clipe începu grav:

— Vă vorbește Creatorul!

Făcu o pauză, impresionat el însuși de sonoritatea profundă a cuvintelor, apoi urmă:

— Flăcările îi vor măcina pe cei păcătoși. Adevăr grăiesc vouă, ființelor superioare create de mine, întru slava credinței celei adevărate, voi veți fi stăpîni adevărați ai Universului. Credința voastră va fi răsplătită...

Abia aici realizează că Senior, cel de pe ecran, rostea cu totul alte cuvinte, de condamnare a bioroboților. Se auzi și fatidicul „Meth“... Surpriza îi tăie respirația și îl lăsă cîteva momente confuz, incapabil să înțeleagă ceea ce se petrece, ca și cum imaginea din oglindă ar deveni independentă și s-ar strîmba. Duhul său vorbea, glasul îi deveni amenințător și sfîrși prin a rosti cuvîntul pe care abia dacă îndrăznea să-l gîndească.

Într-un tîrziu își reveni și înțelese că cineva, probabil Hart Tausendsasa, îi jucase o festă; că șansa religiei sale a devenit nulă la scară galactică. Va rămîne în amintirea unor comunități primitive, pînă cînd numele i se va denatura și o dată cu el Esența. Constatarea nu-l duru, îi produse doar o neplăcută senzație de răceală. Privi în jur, pereții reci și gri, monitoarele

străine de el. Aproape fără să-și dea seama ce face, scoase din sertar casca pentru teleprezență și și-o puse pe cap. Căută în etajera de pe masă o dischetă și o introduse în fanta lectorului. Comandă fotoliului să-și coboare spătarul și se lăsă pradă viselor artificiale.

Universul era o minge alcătuită din mii de galaxii, strălucind în întunericul haosului. El, Unicul, îl crease rostind Porunca și haosul l-a ascultat. Acum acest univers va fi El și se gândi dacă este mai potrivit să facă acest lucru prin puterea cuvântului, ori prin priceperea minilor.

Alese cea de-a doua cale și degetele Sale iscusite începură să plămădească alcătuirea de stele, dându-i forma unui om fără chip. Porunci să apară o oglindă și compară mulțumit silueta strălucitoare cu imaginea oglindită. Acum, urma la rând chipul. Întinse mîna, dar forma feței refuză să i se supună. Ceru cîmpului morfologic, alcătuitorul formelor, să-i dea celui din față sa chipul divin. Se bucură în sinea lui la gîndul plăcerii pe care o va simți cînd va trece în noul trup și va deveni una cu cosmosul; dar fața refuza să se plămădească. Atunci, furios, porunci:

— Eu sînt începutul și sfîrșitul, taina și adevărul, ție îți poruncesc să lei chipul Unicului!

Stelele prinseră a se mișca iar suprafața netedă a feței începu să vălurească. Se simți inundat de fericire și își mulțumi în gînd pentru ideea fericită pe care o avusese.

Dar bucuria îi fu scurtă. Chipul se plămădi cu trăsăturile lui Michael Paredes. În ochi, stelele se aprinseră ca două nove și buzele se mișcară rostind grav cuvîntul: METH!

Și Khan Borr Senior simți cum se dizolvă în haosul dinaintea lumii.

*

* *

Essau Borr simți cum tîmplele îi palpită puternic, provocîndu-l la fiece mișcare dureri ascuțite și enervante. Gura îi era uscată, gîngile îi sîngerau, iar pielea capului îl ustura puternic. Se ridică clătînîndu-se și se îndreptă spre ieșire. Trebuia să-i vorbească lui Senior, să-i spună în față tot ceea ce gîndea despre el, măcar acum, cu o clipă înaintea prăbușirii finale.

Ieșise de cîteva ori la suprafață și peisajul îl înspăimîntase. Planeta era pur și simplu pustie, nori grei acopereau cerul, atmosfera se răclise datorită prafului ridicat de exploziile nucleare, în ciuda faptului că era mult mai aproape de Galdar.

Se întorsese în cotlonul său și plînsese amarnic, blestemînd ziua în care se lăsase subjugat de personalitatea fratelui său. „Complexe de idiot!” urlase pereților muți și surzi și se hotărîse să-și înfrunte tiranul datorită căruia își îngropase viața sub scoarța amărîtei ăsteia de planete.

Porni pe coridoarele luminate slab, mergînd din perete în perete, nervos, bolborosînd înjurături cumplite. Mai avea cîteva ore de trăit, maximum cîteva ore, dacă nu cumva, înainte de prăbușirea pe Steaua Morții, timpul se

va încetini pînă la a-i da iluzia unei eternități fictive. Dacă așa stau lucrurile, atunci nu o va împărți cu nimeni, o va trăi singur. Își va da capul de pereți la infinit, pînă va sparge carapacea în care se închistase și se izolase de lumea din jur.

Ușile erau toate deschise, oricine putea intra și ieși după bunul său plac. Essau știa însă că nu are cine, planeta este pustie, locuită doar de două ființe vii. Nu-și puna problema dacă merită acest apelativ, în curînd va deveni o grămadă de nucleoni în supa neutronică a Stelei Morții. Deschise ușa biroului cu o lovitură de picior.

Ventilatorul încă nu reușise să împrășteie mirosul îngrozitor de carne arsă. Craniul lui Senior rînjea de pe fotoliu.

Anca repetă procedura în prezența lui Pardes, Hart și Tor. Computerul de pe Myat afișă din nou sectoarele circulare.

—Asta trebuie să fie harta împărțirii memoriei, în canalul informatic! exclamă Pardes. Aici este porțiunea rezervată teleprezenței, adăugă el, arătînd cu degetul porțiunea subliniată prin schimbarea ritmică a culorii.

—Data trecută a fost altfel, șopti Anca.

Nu-i nimic, înseamnă că acest program are funcția de scală, indică zona de memorie unde se află semnele, spuse Tor.

Un anumit semnal, remarcă Pardes. Deși cu numai două date nu se poate face o extrapolare corectă, aș fi înclinat să cred că informațiile captate se referă la securitatea navei și la borrieni. Mai corect spus, aceasta este zona de interes a extragalacticilor!

Ca pentru a sublinia cele spuse, lovi de cîteva ori cu degetul în ecran, în dreptul inscripției subliniate. Ecranul se șterse și în prim plan apăru figura lui Senlor. Rămase cîteva clipe nemișcată, apoi se micșoră și se deplasă într-un colț. În partea opusă se formă imaginea unei galaxii. Între ele apăru semnul egal, barat cu o linie oblică. Galaxia se deplasă în prim plan și luă conturul unui cap uman. Stelele care o alcătuiau se mișcă haotic pe ecran, apoi se ordonară, desenînd figura lui Pardes. Din difuzor se auzi distinct cuvîntul „Meth”, pronunțat cu o voce asemănătoare cu cea a lui Pardes, după care chipul lui Borr dispăru.

Rămaseră tăcuți, cu ochii fixați pe imagine, dar nu se mai întîmplă nimic.

—Ce se petrece? întrebă Anca înfiorată.

—Nu știu, răspunse încurcat Pardes.

Hart încercă o explicație:

—Pare schița unui scenariu...

Atunci Pardes își aminti de Xura Sanzen și de Eldad Șemeș. Întinse degetul arătător spre ecran și spuse încordat:

—Cred că mașina asta, ori extragalacticii, au plătit o poliță cuiva...

*

* *

Dolf Magog nr. 808 privi satisfăcut în jur. Spre slava Unicului, camarazii erau alături de el, uniți în gând, în fapt, în credință și sub același nume. Aici, după această poartă, se află dușmanii Dumnezeului Adevărat, adunați pentru a-i terfeli Numele. Alături de el, Dolf Magog nr. 666 ardea de nerăbdare să treacă la acțiune. Din spate, Dolf Magog nr. 809 îi șopti:

— Ce mai așteptăm? Spre gloria Lui, sîntem aici să-i împlinim Voia!

— Așteaptă, frate, să ne adunăm cu toții.

Erau aproape o sută, chemați din toată Radania pentru a împlini cuvîntul sfînt și a-i purifica pe cei păcătoși cu focul credinței adevărate. Nu s-au mirat că nu au întîlnit opreliști, voia Domnului face minuni și, El vrea să secere doar buruienile cele mari. I se va împlini dorința.

În stînga, Dolf Magog nr. 809 îl privi aproape rugător. Îi adresă un zîmbet cucernic și îi spuse:

— Bine, frate. Mergem!

Încercă să deschidă ușa, dar era încuiată. Întinse degetul arătător și dragostea sa fierbinte pentru cel Unic decupă în metal un lăcaș, pentru a-i lăsa pe robii Lui să-i pedepsească pe vrăjmași. Intrară unul cîte unul, atenți să nu facă zgomot. În fața ușii sălii de conferință se opriră. Ascultară încordați glasul lui Pardes, ereticul cel încărcat de păcate. Dolf Magog ridică mîna dreaptă. În spatele său, Dolf Magog lîngă Dolf Magog, așteptau întunecați semnalul.

Din degetele lui Dolf țîșni lumina credinței. Coborî palma și împinse ușa cu piciorul. Se repeziră urlînd răzbunare între oamenii încremeniți și își răspîndiră în toate părțile razele morții purificatoare. Părea un dans războinic, sălbatic, menit să-L implore pe Divinul să coboare pacea și credința peste sufletele lor. Pășiră în stînga și-n dreapta, secerînd adunarea.

Michael Pardes îi privi aspru de la tribună și atrase asupra lui zeci și zeci de fire incandescente. Se opriră mirați. Nevolnicul zîmbea. Ce forță întunecată îl apără de dreapta judecată a Celui care Este?

— V-a cam secat credința? le spuse el de la tribună, antrenînd un nou potop ucigător. Zadarnic.

Pe marele ecran apăru figura lui Khan Borr Senior, fie-i în veci Numele lăudat. Nu înțelesesă de ce le spune Pardes: „Veniți că șefu' are ceva cu voi!” „Erau copiii Lui înflăcărați de credință...”

*

* *

Horhat Zdrahorian privea scena atacului cu interes. Și-a dat imediat seama de truc, aceleași holograme senzitive, și își spuse că Pardes ăsta are toate șansele să devină vedeta televiziunii galactice. Recunosc în sinea lui că are talent.

Secvența oribilă a carbonizării bioroboților îi făcu greață. Îl dureau capul și stomacul i se agita spasmodic. „Zula” își aminti și își mușcă buzele pînă la sînge. Întoarse capul să nu mai vadă și rămase cîteva clipe cu ochii strînși. Apoi se destinse și privi ecranul, indiferent, lăsîndu-și gîndurile să colinde aiurea.

Își dădea seama că va fi schimbat din funcție la prima ședință a Consiliului. S-a făcut vinovat de prea multe înlesniri ascensiunii lui Borr. Numele dușmanului său îi aduse un zîmbet de satisfacție pe figură. „Gata, s-a dus dracului!” își spuse aproape bine dispus.

Pe monitorul de serviciu, pentru comunicări directe, mai stătea încă afișată o înștilțare. Cîțiva teroriști dăduseră foc casei sale, pulverizînd-o pur și simplu cu jeturi de plasmă. Din fericire, fratele său și copiii pleaseră. „Iată”, își spuse, au șters o informație din viața mea. Casă. Ce înseamnă o casă, dacă nu cămin, liniște, confort... și Zula. S-au înșelat. Eu nu mai am casă.”

Scena atacului se încheie cu imagini de la adevărata sală a conferinței, situată în alt oraș, ales în ultima clipă. „Bine gîdit”, aprobă Horhat și ceru o comunicare prioritară cu sediul Ligii Libertății. Cererea i-a fost aprobată imediat, iar mesajul a fost transmis pe canalul de știri.

Pe ecranul mural apărui imaginea unui om obosit, cu privirea tristă, de animal bătut. Gura păstra pecetea unui zîmbet amar, al omului care știe că i s-a întîmplat tot ceea ce poate fi mai rău și că nu mai poate urma decît moartea. Îl privi fix pe străin și se recunosc în el cu greutate. Începu să vorbească rar și apăsător, căutîndu-și cu greu cuvintele:

— Eu, Horhat Zdrahorian, președintele Consiliului Galactic, aduc salutul meu eroicel Ligi a Libertății. Țin să vă mulțumesc pentru activitatea depusă, grație căreia s-a înlăturat gravul pericol care a amenințat Galaxia. Aș dori ca în deschiderea Conferinței să fac unele propuneri. În primul rînd, cer ca Liga Libertății să rămînă un organism de sine stătător în cadrul Consiliului Galactic, cu statutul actual. În al doilea rînd, doresc să vă înștilțez că din această clipă renunț la funcția de președinte în favoarea lui Michael Pardes. Consiliul se va întruni mîine, pentru a analiza și vota această propunere. În al treilea rînd, propun ca ultimul punct al ordinii de zi a ședinței Consiliului să-l constituie analiza activității fostului președinte, adică a mea, și a concursului de împrejurări care au condus la situația actuală. Vă mulțumesc pentru atenție și vă adresez tradiționalul salut: „Armonie!”

Cînd imaginea fu înlocuită cu ovațiile sălii, capul îi căzu greu pe birou. Dormea, prima dată după patru zile, fericit că astfel o poate reîntîlni pe Zula.

EPILOG

Sonerie deșteptătorului acționează ca o catapultă, aruncându-l din lumea calmă a visului direct în realitatea imediată. Cu nervii în alertă, aruncă pătura de pe el și țîșni în picioare, orbecăind cu mâinile după ceas. Pînă reuși să-l găsească, sunetul încetă. Abia reuși să-și desprindă pleoapele și să vadă ora: 9. „Aoleu!” își spuse fugind spre baie. „Am întîrziat! Ce să fac? O zi din concediu?” Mesajul periutei de dinți îl ajută să-și pună o oarecare ordine în gînduri. „Mă duc la șefu’ și îi spun așa, ca de la om la om: îmi pare rău dar, prima dată după șapte ani, am întîrziat și eu!”

Se spală în grabă și începu să se îmbrace. Privi pe geam. „Ciudat, lume puțină afară...” Ușa se deschise încet și apărură capul fetei sale, Diana:

— Tata, astăzi stai acasă?

O bănuială începu să i se înfiripe. „Ia să vedem... Păi, sigur! IERI a fost „teleenciclopedia”! Ergo, azi e duminică! Deci, stau acasă!”

— Nu, îi răspunse fetei.

— Dar unde pleci?

— Am o treabă. Dar la prînz vin înapoi și după-masă mergem la plimbare...

Fata aprobă, neîncrezătoare.

— Unde-i mama?

— La piață, răspunse fata bosumflată.

— Bine, cînd vine spune-i că în două ore sînt înapoi.

Își luă bicicleta în spinare și începu să coboare treptele blocului. Ajuns în stradă își încăleacă „Pegasul”, absent la privirile ironice ale vecinilor. „Un lungan de aproape doi metri, pe o minibicicletă!” Se auzi strigat. Din balcon, fetița îi făcea bezele. Îi răspunse înduioșat. „Săraca, toată vara n-am dus-o

niciunde. Lasă că la anul...". Începu să pedaleze, sceptic. Ieși la șosea, apoi o luă printre blocuri, spre cartierul vecin.

Răcoarea dimineții îi mai limpezi gândurile. Romanul era aproape terminat. Finalul însă nu îl simțea deloc. În varianta profesorului se încheia cu victoria Ligii și reinstaurarea regimului democratic în Galaxie. Asta este clar. Dar eroii? Ce simt ei, ce noi afinități se nasc, cine pe cine începe să dușmănească? Trebuie discutat neapărat acest lucru, hotărî el, atent la intersecție. Se învățase minte cu un an înainte cînd, bazîndu-se pe faptul că are prioritate, se trezise proiectat în mijlocul șoselei de către o „Skodă” prea grăbită. O lună mai târziu, bicicleta luată de ocazie, de fapt o cirpeală, se rupsesse în două cînd plecase de la servci...

A ajuns. Aruncă țigara, la profesor nu se fumează din cîte își putuse da seama, și sună. Privi nostalgic în lungul străzii. O uliță străjuită de arbori bătrîni, cu case vechi, pline de personalitate, înșiruite paralel cu Bega. Cam pe aici învățase să înoate, cu douăzeci și ceva de ani în urmă, își aminti străbătînd cu ochii minții clădirile, revăzînd malul înalt plin de lume, ca un strand improvizat.

— Cine este? se auzi vocea profesorului.

— Eu, inginerul.

Poarta se deschise. În pragul ei apăru profesorul, un bărbat înalt, cărunt. Oprim descrierea autorilor aici, din motive de evidentă lipsă de obiectivitate.

Pătrunse în birou. Ca întotdeauna, ochii îi alunecară rapid peste rafturile încărcate cu cărți. Cotoarele îl ispiteau și îi stîrneau regretul, căci majoritatea îi erau inaccesibile. Profesorul i le-ar fi împrumutat cu toată plăcerea, însă erau exact în limbile pe care nu le cunoștea. Privi pe furiș cearcănele bătrînului și îl înțelese. Într-o asemenea vecinătate, ai cu ce să-ți pierzi nopțile, își spuse. El adoptase o altă tactică, achiziționa masiv și citea de la bibliotecă. Își privea cărțile cu nostalgie, visînd la clipele cînd va avea timp să se ocupe pe îndelete de ele. Din cînd în cînd, în perioadele de vacanță, făcea scurte „expediții de pedeapsă”, citînd pe nerăsuflăte cîte un raft întreg. Dar asta se întîmpla cam o dată pe an...

Amfitrionul îi întrerupse gândurile, ademenindu-l cu aroma cafelei fierbînt.

— Ei, ce facem cu finalul romanului, domnule inginer? Nu-l putem lăsa așa, sînt prea multe porți rămase deschise.

Avea dreptate profesorul. Exact asta era și părerea lui, însă nu avea nici o altă idee în cap!

— Aveți dreptate, domnule profesor, cititorii vor fi nemulțumiți, sînt de acord. Aveți vreo propunere?

Bătrînul zîmbi ca pentru sine.

— Regret, dar parcă m-a părăsit inspirația, spuse el. Știți și dumneavoastră, din proprie experiență, că starea aceasta de grație nu este permanentă. Apar momente cînd ești blocat...

—Ar fi problema extragalacticilor... începu inginerul. Au venit, au văzut... și?

Închiseră ochii.

*

* *

Primul gând al lui Dan Ronar a fost îndreptat spre deșertul Neger. Alături de Abba Garn se îndrepta spre zona interzisă, după ce obținuse aprobarea guvernului sifarian de a cerceta împrejurimile. Pilotul automat primise instrucțiuni să se îndrepte pe drumul cel mai scurt spre locul unde trebuie să se afle observatorul și nava oaspeților necunoscuți.

Era o expediție preliminară. După preluarea atribuțiilor de către Michael Pardes, o delegație a Consiliului Galactic urma să încerce stabilirea unui contact cu reprezentanții acelei lumi nebănuite. Pentru prima dată, cei de pe planeta Myat răspunseseră la apelul Consiliului galactic. O navă ultrarapidă se îndrepta spre Radania, aducând cel mai sofisticat echipament de calcul conceput vreodată în Galaxie. Cele mai bune programe-expert în lingvistică și criptologie își așteptau aportul la stabilirea contactului.

Nava asoliză. Dan îl privi pe Abba mirat. Amîndoi văzuseră monitoarele și cercetaseră atenți zona. Nu se zărea nici urmă de vizitatori. Postul de observație devenise una din acele legende galactice cunoscute de toată lumea, dar imposibil de dovedit.

*

* *

—Da, murmură profesorul, așa mi-am imaginat și eu, niște ființe de neînțeles pentru noi, care vin, fac niște lucruri misterioase, evident în favoarea lui Pardes și a Ligii, apoi pleacă, fără un cuvînt de rămas bun.

—Da, într-un fel ar fi reprezentanții treptei superioare de evoluție a omului. Felul în care am imaginat noi civilizația galactică poate părea straniu: puțin peste nivelul a ceea ce cunoaștem astăzi. Cît de puțin? Poate cincizeci de ani poate trei sute. În rest, aceiași oameni, aceleași pasiuni și aproximativ aceleași calculatoare. Se călătorește, încă timid, prin hiperspațiu, s-a descoperit — ce revelație! — o cale de transmitere instantanee a informației; infogalactul, navele fotonice sînt desuete, dar omul este, în modul în care l-ați conceput pe Eldad Șemeș, după părerea mea, cel mai realizat personaj. Poate tocmai prin dispariția sa prematură din acest roman, lasă loc unei nostalgii și gândului că dacă mai trăia ar fi rezolvat altfel lucrurile...

—Da, murmură profesorul. Aveți dreptate. Dar asta a fost soarta lui...

Inginerul nu auzi răspunsul. Imaginea unei sonde spațiale străbătînd galaxia îl obseda. Întreabă timid:

– Domnule profesor, ce ne facem cu sonda?

Profesorul păru trezit dintr-un vis:

– Care sondă?

– Aceea care poartă personalitatea lui Borr, în memoria unui computer...

– Eu aş spune să o lăsăm să se plimbe. Aşa, ca o metaforă, ca un „Olandez zburător”, pedepsit pentru orgoliul său.

Inginerul încuviinţă înclinînd capul în tăcere. Cîteva momente mai tîrziu interveni gînditor:

– De acord, mai ales că rezolvarea problemei ar cere foarte mult spaţiu, dacă dorim să o facem într-un mod captivant.

– Poate cu altă ocazie... propuse profesorul.

Inginerul aprobă entuziast. Bătrînul citea atent ultimul capitol. Tînărul sorbi din ceaşca de cafea şi pufni în ris. Profesorul ridică ochii întrebător.

– Mă gîndeam că Zula Borr s-ar putea îndrăgosti de Michael Pardes...

Şi pînă acum avea o oarecare simpatie pentru el...

Bătrînul negă vehement.

– Nu, Zula Borr s-a măritat cu Horhat Zdrahorian!

Uimit, inginerul închise ochii.

*

*

*

Sosirea Zulei Borr pe planeta Adin rămase aproape neobservată. Trecuseră cîţiva ani de la căderea grupului şi opinia publică începuse să dea uitării personajele dramei: cîteva descoperiri ştiinţifice ocupau timpul celor mai mulţi amatori de senzaţii publicistice. Printre ele, teleportarea şi călătoria temporală deschideau perspective încă nebănuite, lăsînd cîmp liber imaginaţiei.

Singurul care a acordat atenţie ştirii a fost Horhat Zdrahorian. Scurta notiţă a zăcut cîteva zile lipită pe peretele camerei sale, după care a luat drumul dezintegratorului de deşeuri menajere.

În aceeaşi zi se hotărî să-şi consacre timpul liber scrierii unui roman. Ideea îl învioră, de parcă odihna pe care şi-o impusese pînă acum ar fi fost cea mai mare pedeapsă. Îşi cumpără un editor de scenarii, cu bucuria copilului care primeşte prima jucărie. După cîteva ore de exersare cu programul îşi alege tema, un subiect obsedant: o distopie unde Borr cîştigă puterea. Renunţă la setul de actori oferiţi de computer, cu toată celebritatea lor cîştigată în Galaxie, şi îşi confecţionează singur figurile, ca şi decorurile, încercînd să rămînă la o distanţă egală între imaginaţie şi realitate.

Terminase prima secvenţă. Unicul primea delegaţia Universului, sosită cu mare alai pentru a-şi prezenta omagiile. Mişcarea hologramelor pe monitorul spaţial îl umplea de încîntare. Studiase fiecare amănunt — grimasele personajelor, lumina, timbrul vocilor — şi regăsea în satisfacţia

revederii scenei ceva din bucuria creatorului cînd lumea a prins să se miște la porunca sa.

Apelul îl auzi abia cînd fu repetat a treia oară. Se duse la ușă, nerăbdător să se întoarcă pentru a continua cu următoarea secvență. Deschise ușa. În pragul ei Zula Borr îl privea grav.

— Ce-i cu tine, ai...

Voise să întrebe dacă a uitat codul apartamentului, una din scăpările proverbiale ale fostei sale soții. Realitatea izbucni brusc în creierul său, răscolind amintirile dureroase. Cîteva clipe o privi mut, incapabil de a gândi ceva. Se așteptase la o explozie de ură, dar înțînirea îi lăsă doar o stare de apatie, ca și cum i-ar fi fost teamă de ceea ce gîndise pînă acum.

— Intră, o invită, jenat de faptul că nu știe ce să-i spună. Ar fi vrut să se repeadă la ea și să o lovească sălbatic, însă pornirea era calmată de imaginea Zulei, cea lîngă care trăise atît de liniștit înainte de deznodămîntul tragic.

Ceva mai tîrziu avea să se întrebe dacă în relația sa cu Zula contase imaginea ori psihicul celei căreia îi consacrase toate energiile. Nu găsi. Între timp Zula se schimbase și ea, apropiindu-se destul de mult de cea pe care o cunoscuse Horhat.

*

* *

— Cam așa ceva, spuse aprobator profesorul. Deși, în felul în care o văd eu pe Zula, ea ar căuta mai curînd o alianță cu un bărbat puternic, în plină ascensiune...

— Poate că ar avea înclinația asta, încercă inginerul să respingă politicozitatea. După mine, Zula Borr are un fond bun, însă s-a lăsat furată de megalomania bătrînului. Cînd îi spui cuiva în fiecare zi că este superior, va sfîrși prin a crede. Să nu uităm că are și ea gena cythraul... Pentru ea, lupta tatălui pentru putere a fost aproape un joc, mai ales că s-a implicat destul de puțin. Finalul, ca un duș rece, a trezit-o la realitate...

Bătrînul clătină capul sceptic. În viziunea lui, personalitatea Zulei avea foarte multe fațete șlefuite artificial, fondul însă era axat pe o ambiție fără seamăn și o capacitate ieșită din comun de a-și modela firea după scopul propus.

— Nu vă supărați, îl întrerupse inginerul. Am putea închide geamul?

Îl privi surprins. Era o dimineață călduroasă de septembrie.

„O fi răcit“, își spuse și aprobă. Tînărul se ridică, ocoli biroul masiv și închise fereastra.

— Vine toamna, constată el. Se lăsă frigul. Interesant, a venit așa, dintr-o dată...

Bătrînul, adîncit în gînduri, nu-i răspunse. Îl privi în treacăt și parcă simți și el o undă de răcoare atingîndu-i spatele. În camera întunecoasă,

luminată doar de un tub de neon, se lăsă tăcerea. Zgomotele străzii străbăteau prin geamurile închise. În încăpere sunetul se transforma în ecouri ale unei lumi stranii și îndepărtate. Închiseră ochii, revăzînd scene din lupta borrienilor. Nave explodînd cu oameni la bord, prea surprinși de viteza desfășurării evenimentelor pentru a-și da seama ce li se întîmplă. Alături de Xura Sanzen muriseră cîteva zeci de mii de oameni, în accidente provocate de dereglarea pilotului automat. Ziua în care a murit Eldad Șemeș a fost un record al decesiunilor prin infarct miocardic...

Soneria țirii strident, smulgîndu-i din reverie.

— Așteptați oaspeți, domnule profesor? întrebă inginerul, gata să se retragă.

— Nu, doar știți că fiecare dimineată de duminică este consacrată luptei contra borrienilor.

*

* *

În hol se auziră pași, urmați de o bătaie discretă în ușă.

— Intră, nu te sfii, ludith? întrebă profesorul.

Ușa se deschise. În încăpere pătrunse, sfioasă, o fată cu păr castaniu și ochi mari, negri.

— Tată, ești căutat. Știu că nu-ți place să primești oaspeți neanunțați, însă cred că acum va trebui să renunți la acest obicei.

— Îmi pare rău, răspunse încurcat profesorul. Spune-le că sînt ocupat. Am de lucru, să vină ceva mai tîrziu...

Fata își aținti ochii asupra părintelui și răspunse pe un ton persuasiv, pătruns de o insistență energică:

— Cred că de data aceasta vei face o excepție. Sînt convinsă că oaspetele nostru nu se va supăra...

Inginerul aprobă, gîndindu-se că astfel va cîștiga timp să mediteze la finalul romanului.

— Vezi? urmă fata. Par niște ființe foarte plăcute. Sînt doi bărbați și o femeie, cu totul deosebiți...

Profesorul își privi amuzat fiica. Spuse apoi pe un ton șăgalnic:

— Dacă te-au impresionat chiar atît de mult, spune-le să intre.

Își privi oaspetele ușor jenat și îi spuse.

— Nu vă supărați, probabil niște foști studenți. Sper că va dura puțin, voi încerca să-i fac să înțeleagă situația...

— Nu-i nici o problemă, răspunse tînarul. Sînt curios și eu să-i cunosc. Iar romanul, oricum, în liniile sale generale este încheiat...

Cîteva clipe mai tîrziu, oaspeții intrară degajați în încăpere. Inginerul și profesorul îi priveau, cuprinși de sentimentul că se află în fața unor cunoștințe vechi. Cel mai înalt înaintă spre cei doi și le spuse zîmbind:

— Armonie!

Profesorul îl privi pe tânăr cu o expresie întrebătoare. Acesta ridică umerii, lăsînd să se înțeleagă faptul că este complet străin de întîmplare. Deși, nu părea deloc sigur de sine.

Bătrînul îi invită să se așeze pe canapeaua din fața lor și le spuse:

— Fiți bineveniți. S-ar putea ca memoria să-mi joace o festă, însă nu-mi amintesc împrejurările în care ne-am cunoscut...

— Ei, domnilor, se poate? făcu al doilea bărbat cu o falsă indignare. Noi am venit la dumneavoastră ca la niște părinți și nu ne mai cunoașteți?

Inginerul sesiză că este inclus în dialog și făcu o figură uimită. Lucrurile evoluau într-un mod interesant, constată el pentru sine.

— Să nu prelungim prea mult uimirea domnilor, propuse cel care intrase primul. Haideți să facem cunoștință. Doamna este Anca Mugur, iar lîngă dînsa stă soțul ei, inginerul Hart Tausendsasa. Eu mă numesc Michael Pardes și cu toții avem cîntea de a fi oaspeții manuscrisului pe care tocmai îl discutați...

Cei doi se priviră. Inginerul își aminti circumstanțele ciudate în care se trezise dimineață. Nu, nu era un vis. Profesorul se uita spre el, căutînd vizibil un ajutor. Pardes îi măsură cu simpatie și urmă, zîmbindu-le prietenos:

— Sînteți de mult sub observația noastră și încercăm să vă ajutăm. Vă amintiți, domnule profesor, cît de ușor ați scris prima versiune a romanului?

Bătrînul aprobă tăcut. Simțise, într-adevăr, cum cineva îi dictează pur și simplu ceea ce se întîmplă.

— Și după ce v-ați unit forțele, nu a mers tot așa? întrebă Pardes, privindu-l insistent pe inginer.

Acesta aprobă tăcut. Îi zîmbi soției lui Hart și îi spuse:

— Sînt de acord, dar ce ne facem cu finalul? Ne pupăm cu toții în piața Independenței și gata?

— De asta am venit, spuse femeia rîzînd. Apoi se aplecă spre Hart și îi șopti ceva. Profesorul și inginerul înțeleseră că îi povestea în cîteva cuvinte despre Caragiale.

O bătaie timidă în ușă le întrerupse convorbirea. La invitația profesorului intră ludith și întrebă oaspeții dacă acceptă cîte o cafea.

Pardes scoase din haină un pachetel și spuse fetei:

— Am prefera să vă oferim un ceai de godex. Vă rog să folosiți trei lingurițe la șase căni. Vă asigur că îl veți prefera cafelei... Sper că vă va face plăcere, urmă el către cei doi.

— Dacă îmi permiteți, interveni Anca, scopul vizitei noastre este tocmai acela de a vă ajuta să scrieți finalul. Bineînțeles, dacă sînteți de acord cu noi...

Tînărul zîmbi încîntat și spuse:

— Vă sîntem recunoscători, nu-i așa domnule profesor?

Bătrînul aprobă printr-o mișcare a capului. Ludith intră, aducînd o tavă cu cești din care se ridicau arome amețitoare. Fata îi servi pe cei prezenți cu cîte o cană, apoi își găsi un loc lîngă Michael Pardes, care o invitase să se așeze alături de el.

Profesorul și inginerul gustară ceaiul, încântați de aromele sale. După primele înghițituri, se simțiră înviorați. „Parcă ar fi ambrozie“, remarcă profesorul, abia stăpînindu-și pornirea de a face cîteva mișcări de gimnastică.

Eh, ce mi-e ambrozie, ce mi-e godex, glumi inginerul.

— Așa este, spuse Pardes. Prototipurile zeilor au fost niște oameni obișnuți, care printre altele cunoșteau și echivalentul terestru al godexului. Grație acestei plante și vieții echilibrate au trăit atît de mult. Din păcate, pe vremea aceea farmacologia avea un caracter ezoteric; majoritatea cunoștințelor au dispărut...

— Da, aprobă inginerul. Au dispărut arse în biblioteca din Alexandria, apoi distruse de fanatismul unor călugări...

Simțind că tînărul se înfierbîntă, Michael Pardes interveni:

— Dar să nu uităm pentru ce am venit...

— Sigur, făcu profesorul. Chiar voiam să vă întreb cum vă descurcați în noua dumneavoastră calitate, domnule Pardes?

— Mă lupt cu ultimii susținători ai borrienilor, răspunse tînărul adinian. În locul Ordinului Borr a apărut un nou partid politic, care militează pentru o așa-numită „democrație ajustată“, în cadrul căruia o elită urmează să-și exercite puterea. Ei bine, cine credeți că este liderul mișcării?

— Horhat! făcu inginerul strîngînd pumnii. Profesorul se abținu să dea un răspuns ferm. Aprobă abia după ce ascultă prima parte a răspunsului lui Pardes:

— Nu, el s-a lecutit de putere. Zula Borr! Trebuie să recunosc că are talent și a știut să-i polarizeze în jurul ei nu numai pe toți aceia care și-au pierdut influența, ci și o parte a maselor, seducîndu-i cu personalitatea ei puternică. Avem chiar o mică opoziție în Consiliul Galactic...

Pardes făcu o pauză, de care profită Iudith:

— Sînt convinsă că partidul Zulei nu are șanse în fața Ligii Libertății. Oamenii vor fi învățați ceva din lupta contra lui Borr, iar dumneavoastră, domnule Pardes, aveți o personalitate cu nimic mai prejos decît aceea a Zulei Borr!

Inginerul îi făcu profesorului un semn cu mîna, prin care voia să întrebe dacă fata a citit romanul. Bătrînul aprobă mut. Anca interveni în discuție:

— Domnișoara a intuit corect situația noastră actuală. Sperăm ca timpul să pună lucrurile la punct, fără alte confruntări violente...

— Nu cumva Zula este soția lui Horhat Zdrahorian? întrebă cei doi, aproape într-un glas.

— Ba da, răspunse Pardes. Mariajul lor este subiectul majorității discuțiilor din Galaxie. Nimeni nu crede că vor reuși să conviețuiască, mai ales după ce s-a aflat cum a murit copia Zulei...

— Dar ce mai face Tor Batur? întrebă Iudith.

— Ce să facă, răspunse Hart. Este însurat cu fosta sa colegă și lucrează alături de Kvisq pentru Consiliul Galactic.

Sorbiră în continuare din ceai. Gustul puternic le impuse tăcerea. Sunetele străzii se făcură din nou auzite, un amestec ciudat de foșnet de frunze cu strigăte de copii și zgomot de motoare, răsunînd îndepărtat, dar impunîndu-se totuși.

Vocea lui Iudith întrerupse momentul de tăcere:

— Ce-i cu tine tată? Ai uitat că domnul inginer este la noi?

Profesorul murmură încurcat:

— Da, da. Kvisq, am auzit!

Apoi se uită spre inginer și căută uimit în jur:

— Unde sînt?

Tînărul ridică nedumerit umerii. Se freacă la ochi și ceru permisiunea să plece, adăugînd că va reveni peste o săptămînă.

Se mișca greu, ca și cum mediul ar fi devenit brusc lichid. Își luă rămas bun de la gazde, mulțumind pentru cafea.

— Mai aveți puțin în ceașcă, spuse Iudith.

Sorbi lichidul aromat și se îndreptă spre ușă. Cafeaua își schimbase gustul și parcă și culoarea era alta. În poartă își luară rămas bun, iar el încălecă pe bicicletă.

Ajuns acasă, își luă vehiculul în spinare și îl urcă la etajul cinci. Deschise ușa și rămase încremenit. În hol, îl aștepta fata lui, îmbrăcată într-o rochie neagră. Respinse vehement cîteva idei sumbre și o salută cu o veselie prefăcută. Fata îl privi mirată, apoi i se aruncă în brațe.

— Diana, ce-i cu tine. S-a întîmplat ceva?

Fetița întinse mîinile și îi pipăi fața. Apoi îl întrebă timid:

— Tati, tu ești energie?

Capul vinuește de întrebări. Extragalacticii pot manipula informația după bunul lor plac. Pot compune imagini, pot denatura timpul. Răceala...

— Unde-i mama? întrebă el încercînd să găsească răspunsul pe altă cale.

— S-a dus la Poliție, să te caute... spuse fata aproape plîngînd.

— De ce? Doar ți-am spus că vin peste două ore!

Fata începu să hohotească:

— Tati, de două luni n-ai venit acasă!

Atunci strînse puternic pleoapele și gîndi cît putu de concentrat:

Sfîrșit

în speranța că astfel se va trezi.

Timișoara, 1987.

EDITURA TEHNICĂ va pune la dispoziție ultimile sale apariții, la prețuri avantajoase:

Geru N. ș.a.

Analiza structurii metalelor

Ghira I. ș.a.

Forme înghețate pentru turnarea aliajelor

Sofroni L. ș.a.

Turnarea de precizie cu modele gazificabile

Cuida O.

Fabricarea țevelor prin laminare și tragere la rece

Demian Tr. ș.a.

Aparate de măsurat în coordonate

Tabacu S.

Transport intern. Paletizare. Depozitare

Mondiru C.

Autoturismul Dacia

La **EDITURA TEHNICĂ** puteți găsi:

Dimitriu Anton

Retrospective

Solomon Marcus

Controverse în știință și tehnologie

Drimer Dolphi ș.a.

Speranță pentru vârsta a treia

Cojocaru Constantin

Bioloația activă

**Redactori: Valeria Georgescu
ing. Vasile Buzatu
Tehnoredactor: V. E. Ungureanu
Coperta: Adrian Avram**

Bun de tipar: 20.11.1991

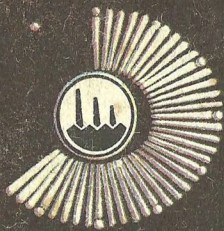
Coli de tipar: 12,75

C.Z.: 82-311.9

ISBN 973-31-0318-7

**Tiparul executat sub cda. 245/1990, la
Imprimeria de Vest, Oradea,
Str. Mareșal Ion Antonescu nr. 105
România**

EDITURA TEHNICĂ

ISBN 973-31-0318-7

Lei 195